

CRENELURI SIGHIȘORENE

Editor ASOCIAȚIA LITERARĂ „CRENELURI SIGHIȘORENE”

Redactor-șef Gabriella Costescu • ISSN 2343 – 7693 • Anul IX Nr. 22 (iulie - decembrie) 2022

Paul Mecet, Natură moartă cu flori

Paul Mecet

PAUL MECET

Date biografice

S-a născut în 13 aprilie 1961, la București. A studiat Școala Populară de Artă din București, cu profesorii: Dorotea Botez și Valeriu Pantazi. Milșare artistică, **postimpresionism**

- Vicepreședinte al Asociației Artiștilor Plastici București, fondată în 1937.- Vicepreședinte al Societății Culturale „Apollon” România. Coordonator al Departamentului Cultural „Pictură” din cadrul Centrului Cultural European Româno-Panarab.
- Membru al Consiliului Național Pro Basarabia și Bucovina (coordonator secția „pictură”)
- Membru al Casei Româno Chineze

- Membru al Centrului Cultural „Rus”.
- Membru onorific al Asociației Culturale „Marin Preda” – Siliștea Gumești, Teleorman

Expoziții personale 2017:

- Sala „Brâncuși” – Palatul Parlamentului. Centrul Militar Național – Sala „Foaier”
- Centrul Cultural „Rus”
- Muzeul Satului București
- Muzeul de Artă Al Municipiului Râmnicu Sărat
- Zilele Ambasadelor – Hotel Bulevard. **2018.** - Cercul Militar Național – Sala Rondă, - Urziceni, organizator „Apollon România”
- Zilele Ambasadelor – Romexpo
- Palatul Brătianu

2019 - Casa „Dinu Lipatti”
- Fundația Culturală „Ion Brătianu”
- Cercul Militar, Galeria Artelor
- Expoziție „Maestrul și Discipolul”, 9 septembrie – 9 octombrie, Artoteca Bibliotecii Metropolitane București

Venisajul Expoziției de Pictură „Maestrul și ucenicul”!

MAESTRUL – Valeriu Pantazi;
UCENICUL – Paul Mecet - „Cavaler al Artelor - Apollon”!

Se spune că numai sufletele mari știu câtă glorie este în a fi bun, consider că un suflet bun este și artistul plastic Paul Mecet, OM de aleasă cultură, bun pedagog și organizator, conduce cu competență un sector „neproductiv” al artelor, îndeplinindu-și cu onoare datoria ce îi revine. Tablourile lui sunt ca un strigăt de bucurie al celui ajuns să cunoască frumusețea și candoarea vieții, navigând cu toată puterea, dată de Bunul Dumnezeu, pe râurile involburate și pline de capcane... Parcă văd cum tresaltă ciutele și cerbii bătrâni ai pădurilor printre aceste emulsii de culoare născute din roua vieții, născute din roua dimineților diamantine. Văd cum se îngemănează această simfonie a culorilor cu un copac mai mare, cu rădăcinile bine înfipte în pictura generației tinere. După chipul și asemănarea esteticii sinuozităților, am simțit înalta fantezie plastică, mișcarea ei de la senzația de sălbăticiune către cotele pitorescului și chiar ale visului. Este o accepție limitată a misiunii pe care artistul Paul Mecet și-a dorit-o, să vorbească, în culoare, despre locuri și persoane, ca prezență unanim recunoscută la periferia expertizărilor stilistice și sufletești...

Puțini sunt, pictorii noștri, în măsură să închege consistente tablouri de sorginte realistă și de a câștiga disputa cu furtuna criticilor. Verigile picturilor semnate Paul Mecet se continuă, păstrează același contur dominând prin esența șocului intern al culorii și realității ca sursă de zidire artistică, de familiarizare pentru noi privitorii, cu o realitate punctată după un model strunit în fiecare moment de o fantezie fabuloasă, plină de mister și fior. Fertil și neastâmpărat, provocator modern până la insurgența spectaculară, autentic, independent și contrariant, cu superbia celui ce sancționează impostura, zădărnicia culorilor goale, artistul Paul Mecet, apare în pictură ca un spirit creator cu care merită să stăm de vorbă, privindu-i cu luare aminte tablourile. Realismul incisiv, de esență excentrică a mai câștigat un adept, unul care suspendă angoasa pentru sărbătoarea pură a mișcării în aer liber, a viselor prinse în mrejele acțiunilor cotidiene. Analiza însingurării individului, retras din lume în fața șevaletului, divulgă o testare contrapunctică, când amuzantă, când tăioasă, în funcție de unghiul condiționării și al relațiilor existente în viață, ca loc de desfășurare a tuturor evenimentelor derulate în tablourile sale. Sunt multe tâlcuri de descifrat, pe care, le plasează foarte bine în sfera în care se mișcă alături de noi. Modern în demersul artistului este, pe lângă vastul desen de tipuri, fluidul visului

însuși, unicitatea și splendoarea cu care pictează, separat de construcție, de roluri, de fizionomii ce își expun prosper existențele. Sunt oameni care nu acceptă să se transforme în victime, parcurg fazele procesului existențial, misterios de întortocheat, au vise și, rar, chiar împliniri..., dar Paul Mecet depășește sfera existențială a prezentului purtându-ne pe aripile unui viitor plin de surprize și realizări spirituale...

Paul Mecet, poate fi socotit un realist, dar rămâne evident că realitatea tablourilor lui cristalizează alte dominante decât factologia istorică, politica reprezentării și productivitatea metafuncțională care se concretizează pe alte dominante, decât simpla oglindire care demistifică lumea prin artificii dintre verosimil și atestabil, proiectat în lucrările sale. Umbra lui, tăiată de culoarea Infernului, va încerca să se schimbe în zbor, sub ploi de stele căzătoare, născând imens curcubeu, îngenunchat de Dragoste și Ură, de Nădejde și Credință.”

Evenimentul a fost organizat de: Biblioteca Metropolitană București, Societatea Culturală Apollon-România, Uniunea Artiștilor Plastici din România, Asociația Hiperborea și Academia Internațională de Literatură și Artă.

La noi cultura se manifestă ca boală profesională! Vivat Cultura! Vivat Apollon!

GEORGE CĂLIN

IULIE

Maratonul cărților la „Apollon”

Societatea Culturală Apollon-România, Asociația Literară „Creneluri Sighișorene” și Academia Internațională de Literatură și Artă, au realizat vineri, 1 iulie 2022, ora la Artoteca Bibliotecii Metropolitane București, o **lecție de poezie** – marcă înregistrată „Exelență la Apollon”. Evenimentul s-a desfășurat într-un cadru feeric realizat de minunatele picturi ale artistului plastic Paul Mecet – Cavaler al Artelor „Apollon” – 2022. Au fost prezentate cărțile:

- Antologia literară „Creneluri Sighișorene 10”, Editura „Vatra Veche”;
- „Când zeii dorm” (poezie), autor Konstantin Korcinski, Libris Editorial, Brașov;
- „Lacrima iubirii” (poezie), autor Grigore Curcanu, Editura Ro.cart, București.

Scriitoarea Gabriella Costescu, președinte executiv al Asociației Literare „Creneluri Sighișorene” a acordat câteva distincții, insigna asociației și Antologia literară „Creneluri Sighișorene 10”, câtorva dintre membrii asociației, bucureșteni, care, nu au putut fi prezenți la prima lansare de la Sighișoara. A făcut apoi referire la Antologia literară „Creneluri Sighișorene 10”, carte document în care este cuprinsă activitatea cenacliștilor timp de 10 ani. De la înființarea Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”, 2012, cenacliștii au cuprins în revista bianuală „Creneluri Sighișorene”, toate activitățile culturale la care au participat, cât și evenimentele realizate pe parcursul fiecărei luni.

Gabriella Costescu, George Călin,
Konstantin Korcinski

Maria Petrescu, Gabriella Costescu

Despre cartea „Când zeii dorm” a autorului Konstantin Korcinski, a făcut vorbire doamna Aura Ungureanu, apoi Gabriella Costescu, care a spus: *„Volumul de debut a autorului, este cartea lui de vizită, recomandarea pe drumul creației, este protejată prin lecturare corespunzătoare, nu cumva să se strecoare pe sub furcile caudine ale cenzorilor. Nota benefică o va primi numai după ce o va citi ochiul experimentat al cititorului, dar și a criticului literar. De la lecturare, am observat viziunea poetică de la răsărit de lume, încercând alături de autor să terasăm în poezie, ceea ce caracterizează personalitatea poetului, adică neliniștea stăpână pe suflet. Receptarea poeziilor, poate fi făcută de un anume segment de cititori. Elucidarea lor trebuie intens trăită, raportată la gândul filosofic și ideea mito-poetică descoperită de autor și așezată cu logică în creație. Îți dai seama, după scrierea unei cărți, că ai atins miza propusă și că ai depășit-o, numai atunci când cartea este gata și îți place. Poezia este adevărată atunci când aduce la suprafață prin metafora bine așezată, dar și figura de stil, lucruri intime din viața cititorului și nu a autorului.”*

Despre cartea aurorei Grigore Curcanu „Lacrima iubirii”, s-a citat: *„Când muza se alintă în poezie, totul devine melodie binefăcătoare, izvorâtă din clapele pianului care uitase să mai cânte. Lăsând emoțiile vizibile în scris, autorul aduce simțirea bucuriei la extaz. A înțelege iubirea, depășește limbajul în capacitate, și nici nu o poți descrie perfect în grai omenesc obișnuit.”* (Doina Bărcă)

Au recitat din creația autorilor prezenți: Adriana Apostol, Maria Niculescu, Nicoleta Tudor, Gabriella Costescu, Marilena Enescu Dumitrescu, George Călin, Konstantin Korcinski. →

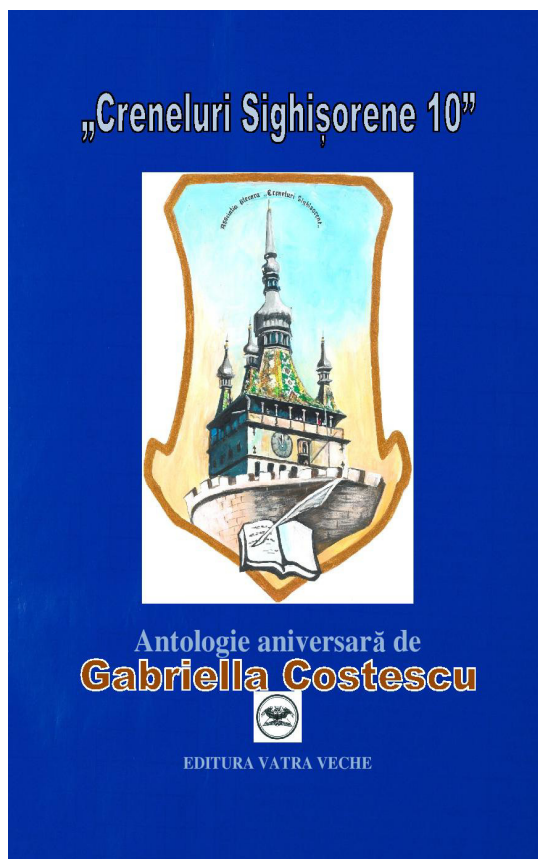
GEORGE CĂLIN

Societatea Culturală „Apollon”-România „s-a îmbogățit” cu un nou membru – scriitorul Constantin Popescu din Craiova! Evenimentul s-a încheiat cu o sesiune de autografe!

Moderatori evenimentului au fost scriitorii: Gabriella Costescu și George Călin. Mulțumim tuturor celor prezenți. La noi cultura se manifestă ca boală profesională! Nimic pentru noi, totul pentru cultura română! Vivat Cultura! Vivat Apollon!

*Gabriella Costescu, George Călin,
Constantin Popescu*

Gabriella Costescu, Paul Mecet, Marilena Enescu, Irina Bergmann, Ioana Bârsan, Nuși Constantin, Grigore Curcanu, Aura Ungureanu, Adriana Apostol, George Călin, Maria Niculescu, Nicoleta Tudor, Marilena Ban, Konstantin Korcinski, Maria Petrescu, Constantin Popescu

PIROSKA SZÉKELY

Scrisori

Opaițul luminează surd odaia
Și sufletul mi-e stors de dorul tău,
E noaptea-ntunecată precum smoala,
Pe la ferești zăresc iar chipul tău.

Pe masă, clit-scrisori îngălbenite,
Cu litere ce-atârnă pe covor
De-atâta timp le-am scris... zac netrimise,
Sunt jilave de lacrimi și de dor.

Crunt dăntuiește pe podele dorul,
Rânjind spre mine crud, neiertător,
Cu dinți îngălbeniți de cotoaroanță,
Mă-nlănțuie din noaptea până-n zori.

Șansa

Dă-i timpului, timp
Să poți să visezi,
Dă-i zilei o șansă
Când simți că vibrezi.

Dă-i șansă iubirii
Când vezi umbra mea,
Dă-i clipei secunda
Când timpul va vrea.

Dă-mi mie tot timpul
Să te pot asculta,
Dă-mi mie iubirea
Și te voi aștepta.

Ispită

Între virtute și păcat
Iubirea-n noi s-a strecurat,
Să ducem dorul lumii-n doi,
Neînțeleși de cei ca noi.

Și am zidit o lume-n ploi,
Între dorințe și nevoi
În dansul celor care știu,
Ispitele la rang subtil.

Pășim în ale noastre lumi,
Cu vorbe nerostite-n vânt
Trăim sihaștri-n fapte-n, gând,
Ca între cer și-ntr-o pământ.

Timp!

Întoarce-te, Timp!
Vindecă-mi clipa!
Să pot să respir,
Să-mi flutur aripa.

Întoarce-te, Timp!
Ca suflul să-mi stea
Când ochii tăi blânzi,
Ard inima mea.

Întoarce-te Timp!
Să pot aduna
Tot dorul din tine,
Spre inima mea.

Întoarce-te, Timp!
Cât sunt, cât mai ești,
Să fim veșnicia
Acestei povești.

Întoarce-te, Timp!
Cât nu-i prea târziu,
Cât cântul din suflet
Nu este pastiu.

Întoarce-te, Timp!
Te voi asculta!
Și pune-mi pecetea
A tot ce vei vrea!

Umbra

Ca prin zăbrele-ți zăresc umbra
Din ce în ce mai depărtată
Te pierzi, alunecând prin vreme
De doruri crunte-mpovărată.

Și cum să ningă peste toate?!
Pe-a noastră trainică poveste,
Peste izvorul care știe...
Ce am trăit... încă trăiește.

Va ninge crunt peste cătunul
Și peste brazii noștri-martori.
Iar după iarna tutelară,
Înmugurim duios din arbori.

Croaziera literară „Poeme Danubiene”

Povestea „Poeme Danubiene” ediția a II-a, începe așa: Am pornit 31 de iubitori de frumos, cu sufletul vibrând de emoție, într-o croazieră, de patru zile - trei nopți în lumea magică a Deltei-Dunării, între 5-9 iulie 2022. Invitația a venit din partea Fundației Literare „Metafora Constanța”, organizată de subsemnata. Au răspuns invitației noastre sighișorencele Gabriella Costescu, Silvana Andrada Tcacenco, Luminița Tcacenco și Corina Grigore și ne-am dat întâlnire la Tulcea, unde, ne-am îmbarcat cu toții pe două vase de croazieră.

Ceremonia de deschidere a activităților, din prima zi a Croazierei literare „Poeme Danubiene” a fost oficiată de domnul Pulbere Cornel, Director executiv al Fundației Culturale „Metafora Constanța”. Subsemnata am prezentat auditoriului componența Consiliului Director al Fundației Culturale „Metafora Constanța”, componența redacției revistei constănțene „Metafora” și a editurii „Metafora”. A urmat înmânarea legitimațiilor membrilor Fundației Culturale „Metafora Constanța”, prezenți în croazieră. Domnul Redactor șef, Traian Brătianu a prezentat noul număr al revistei „Metafora” și s-au discutat probleme de ordine interne, pe marginea subiectului.

*Gabriella Costescu, Cornel Caraivan,
Cornel Ciubotaru*

Prezentarea antologiei literare „Poeme Danubiene”, a reprezentat punctul culminant al activității. Primită cu mare bucurie, antologia „Poeme Danubiene” a fost prezentată de d-na Președinte a Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”, Gabriella Costescu, cea care, s-a ocupat de corectură! Totul s-a petrecut ca într-un scenariu de vis, pe muzica valurilor și multă bucurie! În cele câteva zile de plutit pe Dunăre, pe lângă fauna și flora Deltei, bucuria de a vizualiza pe viu minunea din deltă, au avut loc în fiecare seară, lansări de carte. Au fost prezentate „Evantai de sentimente” și „Castelul cu îngeri”- editura „Pim, autor Cornel Ciubotaru! Două volume de versuri prefăcute de poeta, Garofița Jianu, sub egida Fundației Culturale „Metafora Constanța”. Un eveniment literar care a depășit toate așteptările. Dragul nostru prieten și coleg de condei, a fost în culmea bucuriei!

La debut editorial, volumul de versuri „Aripi de lumină”, ed. „Vatra veche”, autor Mihaela Lazia. Volum de versuri nășit și prefăcut de Președintele Fundației Culturale „Metafora Constanța”, d-na Garofița Jianu și Gabriella Costescu Președintele Cenaclului Literar „Creneluri Sighișorene”. Toți participanții au citit din creațiile autoarei exprimându-și propriile opinii!

Putem afirma cu certitudine că volumul de versuri semnat de Mihaela Lazia, s-a bucurat de aprecierile colegilor de breaslă.

Când vorbim despre calitate și performanță, despre prietenie și înțelegere, vorbim despre poetul, sociologul, scriitorul, Vasile Burtea, prietenul nostru. Cel care ne-a încântat, din toate punctele de vedere, în cea de-a doua zi a Croazierei literare „Poeme Danubiene”. Suntem mereu onorați să îl avem în mijlocul nostru.

A urmat seara de autor a poetei Silvana Andrada Tcacenco, membră a Cenaclului →

GAROFIȚA JIANU
președinte Fundația Culturală
„Metafora Constanța”

„Creneluri Sighișorene”, care a recitat din poemele cuprinse în cele 6 volume de poezie lansate, cel mai recent, „**Retorica Singurătății**”, editura „Vatra veche”. Momente unice care ne-au prins în mirajul veșniciei frumuseții sufletești! A avut loc și prezentarea volumului de versuri intitulat „Pelerin prin târâmul stihurilor”, ed. „Pim” autor Corneliu Caraivan.

Acești oameni lumină care sfințesc locul pe unde trec, care oferă din comoara sufletelor lor, bucurii celor din preajmă și ajutor necondiționat!

Silvana, Garofița Jianu, Cornel Ciubotaru

Oameni de Dumnezeu pe care te poți baza indiferent de situație! Și dacă vă voi spune că fac referire la poetul Corneliu Caraivan și soția lui, dna Violeta Caraivan, cu siguranță veți fi în asentimentul meu! Acești doi oameni minunați, mie personal, mi-au oferit șansa de a-i cunoaște și de a mă bucura pe deplin, de frumusețea lor sufletească! Vă mulțumesc prieteni! Vă mulțumesc pentru că ați acceptat să faceți parte din Consiliului Director al Fundației Culturale „Metafora Constanța”, mulțumesc pentru ajutor și prietenie!

Deja devenită tradiție trecerea noastră prin Tulcea, nu se putea finaliza fără o vizită la „Monumentul de Independență”, iar „ghidul” cel mai în măsură să răspundă tuturor întrebărilor este firește, tulceanul Pulbere Cornel!→

Eu sunt eu!

Autor Garofița Jianu

Clipa asta o să treacă, însă eu n-o voi uita!
Am pe buze multe vorbe ce pe mulți i-ar irita
Voi rămâne înțeleapta care va privi de sus
Toate mințile înguste care urii s-au supus!

În priviri pline de pizmă chiar de cauți, nu găsești!
O fărâmă de culoare pe care s-o îndulcești
Va rodi în altă viață ceea ce... e foarte trist!
Vă ucideți bucuria într-un ton, dur, pesimist!

Mi s-a spus în multe feluri, însă, știu că n-am dreptate!
Zămisliri din minți murdare, gânduri pline de păcate!
Pentru mine, orice mâine, este iar un început...
Dar în lupta asta surdă niciodată n-am pierdut!

19. 07. 2022

Ziua a treia din Croaziera literară „Poeme Danubiene” a început cu prezentarea volumelor „Arta cuvântului scris” volum de recenzii literare, autor Garofița Jianu și „Regatul viselor” un volum de versuri, autor Pulbere Cornel, editate la „Pim”! Două volume de autor care au fost prezentate și primite cu entuziasm de colegii noștri de condei! Mulțumim frumos pentru toate bucuriile pe care ni le-ați oferit prieteni dragi!

Seara de autor a poetei Gabriella Costescu a încheiat cea de-a treia zi de sărbătoare poetică, sărbătoare literară, din cadrul Croazierei Poeme Danubiene”. Președintele Cenaclului Literar „Creneluri Sighisorene” d-na Gabriella Costescu a oferit un regal poetic auditoriului, spre bucuria noastră a tuturor!

Mulțumim frumos draga noastră pentru prietenie și înțelegere! Prețuire!

*Silvana, Leonard Jianu, Cornel Ciubotaru,
Roxana Ștefan, Garofița Jianu, Cornel Pulbere,
Octavian Negrei*

Albastru pur

Autor: Cornel Pulbere

Mi-e dor de ochi albaștri precum marea
În care toate stelele s-au stins,
Și de surâsu-n care regăseam candoarea
Atunci când ploaia rece s-a transformat în plâns.

Dar plânsul a născut din nou speranța
Ce undeva-n albastru se va regăsi,
Un mare pictor va alege nuanța
Și în priviri iscoditoare, o va irosi.

Va fi albastrul iris, neuitarea
Într-o seducție cu timpul feciorelnic,
Un faraon ce-a inventat mumificarea
Albastrul desenând pe-a mea retină...
scrisul runic.

Marea bucurie, a fost de fapt, **semnarea contractului de parteneriat**, între reprezentantele celor două grupări literare cu renume în lumea culturală, respectiv Gabriella Costescu, Președinte a Asociației Literare „Creneluri Sighisorene” și Fundația Culturală „Metafora Constanța” respectiv d-na Garofița Jianu! Fie ca prietenia noastră, draga mea Gabriella să aducă bucurie tuturor colegilor noștri, așa cum ne bucurăm noi, de prietenia ce ne leagă! Protocolul de Colaborare culturală, s-a încheiat la data de 07. 07. 2022 pe termen nelimitat. Colaborarea culturală, să ne fie de bun augur.

La această croazieră de vis au mai participat: Traian Brătianu, Dana Brezanu, Fam Caraivan, Cornel Ciubotaru, fam. Pulbere, Marieta Axinte, Marian Lazia, Savin Silvia, Burtea Vasile, Costache Lacrima, Ion Aurel, Angela Hanganu, Ciprian Constantin, Octavian Negrei Jianu C-tin, Leonard Jianu, Maria Nagy, Cornel Ciubotaru, Roxana Ștefan. Motiv de mândrie și bucurie, revista constănțeană „Metafora” un prim număr din noua ediție, într-un tiraj de 1000 de bucăți! Consiliului de redacție al revistei culturale „Metafora” mulțumește d-nului Director executiv Pulbere Cornel, care s-a ocupat pas cu pas de evoluția, finalizarea și partea financiară a revistei!

ANDA VOICAN

Te-aștept

Te-aștept ca pe o profeție
Ce răscolește vechi religii,
Ursitul meu din veșnicie
Mă-mpărățește precum regii.

Voința ta, îmi fie lege
Supusă-n umbrel și în gând,
Căzuți în grea fărăgelege
Să nu păcătuim nicicând.

Te-aștept ca pe o ploaie
Ce înviază a mele simțuri
Pe trup alunecând șiroaie,
Să mă înfrupt din paradisuri.

Fiorul dragostei să crească
Sub ochii păzitori de îngeri
Și viața noastră pământescă
Să o trăim fără de plângeri.

Te-aștept sfârșită-n adorare,
Mă mistuie secunda revederii
Lividă sunt de lunga așteptare
Nemângâiată-n amurgirea serii.

Doar ea, preacredincioasa umbră
Tremură-n prag veghind
Și reveria mi-este sumbră
Când nu te știu venind.

Iarna despărțirii

Toamna cea târzie, din domnie abdică,
Iarna-și intră-n drepturi, hibernală clică.
Necuvântătoare urlă pribegind prin văi,
Demoni de zăpadă scot pe ochi vâpăi.

Suflete-nghețate de copaci, cu noi,
Vor petrece iarna albului război.
Astăzi furăm fulgii cei demult căzuți,
Mâine, vrajba iernii dezbină-va munți.

Așteptăm distanți pe tronuri de ceață
Așezați regește ne privim în față.
Sălbaticul vânt mușcă din tăceri
Despuiți vom trece degerați prin veri.

De acum 'nainte nu ne-om căuta
Prizonierii iernii, iarna-n loc va sta.
De acum 'nainte vom pași stingheri
Prin abstracte ghețuri către nicăieri.

Eu ți-am fost iubirea secolului tău
Tu, eresul vieții, blândul meu călău.
Iarna despărțirii geme sub troiene mii
Cu durere aspră-n doruri cenușii.

Miracolul iubirii

Miracolul prin care-am fost creați
Din trupul Tău ce seamănă iubire
Sălășluind prin spini și scelerați
Și-n pruncii cei născuți întru jertfire.

Ruină sunt fără a Ta suflare
Izvorul vieții mele s-ar usca
Negat și răstignit de omenire
Întorci obrazul spre a o împăca.

Iubirea ce ne-o porți cu umilință
Înmănunchează a noastre suflete-n Crăciun
Căci Ție-ți datorăm dreaptă credință
Și Maicii fără de sprijin în Ajun.

Sărbătoarea secerişului

ediția a VIII-a, Sărmășel-Gară

În această zonă de pe Câmpie a județului Mureș, care cuprinde mai multe sate: Sărmășel Gară, Vișinelu, Balda și Orașul Sărmașu, este foarte bine conservată tradiția și obiceiurile românești. Portul popular specific zonei, este purtat cu mândrie și dragoste de localnici la biserică, la evenimentele culturale sau la agapele culturale. Unele straie populare sunt moștenite, având o vechime de peste 200 de ani. Magia creată de starea spirituală a acestui obicei agrar, **Cununa Grâului**, ne introduce de fiecare dată, în atmosfera satului de altădată.

În data de **23 iulie 2022**, dis de dimineață, grupul „Graiul Câmpiei” și ceilalți invitați, s-au întâlnit în curtea casei familiei Bobiș Augustin, de unde, au plecat spre lanul de grâu în care s-a împletit Cununa Grâului. Câteva căruțe trase de cai, frumos decorate cu lepedeie, au transportat invitații spre lanul de grâu. Caii înhămați la căruțe, erau împodobiți pe harnașament, diferite broboade cusute de femeile din sat; ciucuri și clopoței atârnați pe ham. I-au urmat alaiul de săteni și invitați, îmbrăcați în straie populare, încinși la brâu cu tricolorul.

Ajunși în lanul de grâu, așa cum este obiceiul, preoții Goia Marius, Ognean Ioan și preotul protopop Nicolae Șincan, au binecuvântat holdele de grâu. Femeile din grupul „Astea-s Ibăștencele” de la Ibănești conduse de Nicoleta Man și cele din grupul „Crenguță de brad” din Reghin, conduse de Sorina Bloj, în timp ce culegeau spice pentru cununa grâului, au cihuit și au cântat cântece specifice acestui ritual agrar. Câmpul s-a încărcat energetic pozitiv, bucuria împletirii cununii grâului i-a animat pe toți participanții cât și pe săteni, care au o mare dragoste pentru tradiție, familie, copii și locurile natale.

Cununa Grâului a fost apoi adusă la casa gazdei Bobiș Augustin, unde, ritualul impune o anumită cihuitură, mulțumind gazdei pentru primirea în casă

Familia Bobiș Augustin, Dinuca Burian

a cununii. Cununa a fost așezată la loc de cinste, pe masa unde a fost aranjată o față de masă, din lada de zeste a gazdei, cusută în vrie, pe care se aflau deja în coșuri, pâini frământate și coapte în cuptor de lemne, pălăniețe cu varză și brânză, uscățele și plăcinte de mălai. Această Expoziție a fost denumită „**Drumul pâinii**”, deoarece, fiecare localnic știe, că începând de la bobul de grâu după secerare, acesta devine făină măcinată în moară cu pietre, apoi ajunge în covata de lemn unde, după frământare și lăsare la dospit, hrănește trupul omului.

Evenimentul încărcat de emoție, de cântec, joc și veselie, a reunit oameni talentați din zonă, interpreți de muzică populară, muzică folk. În bătaura gazdei Augustin Bobiș, se aflau bătrâni ai satului și tineri dornici să descopere comorile trecutului, ca o aducere aminte a obiceiurilor, portului și tot ce înseamnă tradiție populară în satele românești.

Pe o scenă, construită în mijlocul curții, gazda, Augustin Bobiș împreună cu soția și vecinii, au tapetat totul cu covoare țărănești țesute în război, farfurii de lut frumos pictate, ștergere din bumbac, țesute și apoi cusute cu ornamentele specifice locului, preșuri, pături, obiecte țesute manual. În coșulețe împletite, erau aranjate buchete de grâu, flori de fân și plante uscate, culese de pe câmpie. Baloți de paie suportau coșuri cu pâine coaptă și cozonaci, inclusiv parapeții care susțineau acoperișul umbros, erau încadrați de snopi de grâu, iar la marginea scenei, se aflau cele trei flamuri: Steagul României, cel al localității Sărmașu, cât și steagul Uniunii Europene.

Cuvântul de deschidere a aparținut primarului Sărmașului, ec. Valer Botezan care, a urat bun venit invitaților și participanților, prezentându-i pe fiecare: Grupul „Astea-s Ibăștencele” din Ibănești, Grupul „Crenguță de Brad” Reghin, Formația de dansuri populare „Doina Sărmașului”, Grupul tradițional „Graiul Câmpiei”, formația de dansuri populare de copii „Kapanche” din Razgrad, Bulgaria. →

Anca Branea, Nicolae Șincan, Todoră Țogorean, Valer Botezan, Teodor și Narcisa Țogorean, Dinuca Burian, Ani Teglaș

Au participat cu alocuțiuni scriitorul Nicolae Băciuț, protopopul Nicolae Șincan, după care, domnul Nicolae Băciuț a premiat concurenții participanți la Festivalul Concurs de poezie religioasă „Deisis”, ediția a I-a, organizat de Direcția Județeană pentru Culte Mureș și Asociația Culturală „Graiul Câmpiei”. A avut loc lansarea Antologiei de poezie religioasă „Deisis”. Premianții prezenți au primit o carte și o diplomă:

- Premiul I – Emilia Amariei
- Premiul II – Gabriella Costescu
- Moldovan Rafila (Tezaur uman viu), laureată a Festivalului.
- Maria Bucin Crișan (Tezaur uman viu), laureată a Festivalului.
- Viorica Șandru din Batoș, laureată a Festivalului.
- Ana Munteanu Drăghici – premiul Festivalului.
- Ligia Ana Grindeanu, premiul revistei „Vatra veche”.

La Concursul festivalului „Deisis” au fost premiați 33 de scriitori, care vor intra în posesia premiilor, la un eveniment următor.

Interpreta Anca Branea, a avut menirea de a prezenta pe scenă, fiecare grup folcloric de dansatori, cât și interpreții de muzică populară: Roxana Iagăr, Mihai Sebastian Șerban, Gizella Ianko, Emilia Amariei, Familia Țogorean Teodor, Narcisa și Teodora.

Interpretul Teodor Țogorean, l-a invitat pe scenă pe protopopul Nicolae Șincan, pentru a-i cânta o strofă dintr-o priceasnă ca o rugăciune, pe domnul primar Valer Botezan și Dinuca Burian. Povestirea relatată de preotul Șincan cu referire la pâinea, a emoționat auditoriul.

Moderatorul Anca Branea a mulțumit sponsorilor: Bobiș Augustin Teodor, Z.D.U. SRL Dâmbu, CRIS Burger&kebab, SC DIABUR SRL. Au mai participat la eveniment Aurica Pop, Dorina Fărcaș, Ani Teglaș, Șandru Viorica, Molnar József, Florin Voican, Răzvan Ducan, Cosmin Adrian

Aducerea CUNUNII GRĂULUI la gazdă

Alaiul se întoarce din lanul de grâu, cu Dinuca Burian, Aurica Pop, Ani Teglaș

Sărmășan care a asigurat sunetul, iar în recital de muzică folk, Traian Comșa și Anda Voican, subsemnata, membrii ai Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”. Partenerii media a acestui eveniment, au fost: TV Alder Târnăveni, TVR3, Revista „Vatra veche”, „Cuvântul Liber”. Doamna Dinuca Burian s-a întrecut din nou pe sine, a realizat un eveniment deosebit, fiecare invitat s-a simțit la el acasă, omenit și prețuit. Încheierea a fost făcut tot de domnul primar al Sărmașului, care a mulțumit participanților pentru prezență.

Felicitări tuturor, în special doamnei Dinuca Burian și echipei care a susținut desfășurarea evenimentului, de la aranjarea curții până la doamnele sufletiste care au servit bucatele la masă.

GABRIELLA COSTESCU

Primarul Valer Botezan, familia Bobiș Augustin, Ani Teglaș

ELENA CRISTEA

Aleea Speranței

M-am întâlnit cu mine
pe alea Speranței
când în șoapta vântului
m-am ademenit
spre șipotul izvorului
din lacrima amurgului,
privind
cum înverzește primăvara.
Pleoapa...
îmi este străjer, rezemată
pe lacrima ochiului drept,
ce privește răsăritul
în mirese aduse de vânt.
Eul... mi l-am condamnat
la fericire,
l-am încătușat,
sunt lanțurile grele ale iubirii,
dar... cu toate acestea
plutesc, plutesc,
spre infinită iubire.

Mă-nsoțește doar umbra

În drumul spre tine
mă-nsoțește doar umbra
ce uneori pășește
alături de mine,
sau, plictisită, fuge spre tine,
ori rămâne în urmă.
Nu îmi vorbește...
mă lasă în pace,
știe că merg spre marginea vieții
și las în urmă
bucăți de suflet

pentru fiecare
poveste de viață,
legată de amintiri
prin fire de vânt
făcând curcubeie peste pământ.

În liniștea uitării

Primește-mă
în primăvara sufletului tău,
să călătorim
spre tărâmul de vise,
să ne pierdem în tăceri,
când Luna
lacrimă rouă
pe buzele zorilor,
să culegem răsărit
și iubirea noastră
să o scriem
pe o rază de Soare
cu o aripă de vis,
fiindcă viața
trece prin noi
și anii prin ea
simțind cum de-a valma
tinerețea ne-o pierdem,
apoi... auzind strigăte
de chemare din neant.
Ne pierdem în secunde
când timpul
desfrunzește visul
în liniștea uitării.

Clipe grăbite

(soțului meu)

Mi-ai scris pe țărâmul mării doar un vers
Și marea nemiloasă mi l-a șters,
După plecarea ta eu m-am simțit orfană,
Am plâns, am suferit, am fost o Ană.

Nimic și nimeni nu a fost de partea mea
Când singuratic sufletul în taină suferea,
Tu te-ai ridicat până la cer
Iar versul ce l-ai scris rămas-a doar mister.

Lăsând ca valul mării să-mi șoptească
Că e firească moartea omenească
Și cu un dans năucitor tu te-ai urcat la cer
Unde toate grijile pământești... pier.

Nu vreau să pariez mereu cu hazardul
Și am fluturat în zare stindardul,
Cu grijă te-am zidit în pieptul meu... iubite
Rămas-au pentru mine doar clipele grăbite.

Elena „răpită” de poezie

Vineri 22 iulie 2022, curtea și grădina casei părintești din Botorca, jud. Mureș în care ne-a primit Elena Cristea, s-a încărcat și de lumina poeziei, a muzicii, al sufletului deschis către suflete, întâlnirea inimilor! Prin dăruire sufletească, Elena Cristea e răpită de poezie. Durerea, bucuria și uimirea sunt cuprinse în miezul cuvântului. Ivirea, trăirea și dănuirea ei întru cuvânt, e un crez poetic, potrivit căruia: Cuvântul poetului, „e lacrimă scursă din peștera sa,/ topită de inima sângerândă, ce arde cu veghe de stea...”

Prin chiar titlul poeziei sale „Deschide-mi inima” poeta Elena Cristea, invită la comunicare cu trăirile ei lăuntrice transfigurate prin poezie. Răsfoim filele inimii sensibile, talentate poete, regăsindu-ne propriile noastre trăiri! Lansată în ograda casei părintești încărcată de flori, pomi și povești, cartea se vrea și reușește să fie ofranda copilăriei și trofeu ocrotirilor și sfințeniilor părintești.

A deschis poarta poeziei, prin cuvântul său, ilustrul scriitor Nicolae Băciuț, mentor al culturii mureșene prin vocația și funcția sa de Director al Direcției Județene Mureș. A conturat orizontul poetic al Elenei Cristea, exemplificând dimensiunile ideatice, estetice și emoționale ale creației sale literare. În contextul nobleței, purității și dănuirii sentimentului de iubire, poezia „Elenei din Troia” starea sa poetică fiind

Ana Drăghici, Elena Cristea, Nicolae Băciuț

Elena Cristea, Nicolae Băciuț, Răzvan Duncan,
Pr. Aurel Hancu

inimă ce arde ca o torță pentru iluminarea sufletului!

Unele poeme reflectă aspecte de tragism și bucurie din biografia talentatei lire feminine. Cartea lansată cuprinde o bogată paletă tematică, de la evocarea copilăriei, a părinților, iubirii ucise de timp, la iubirea dăruită de prezent, bucuria dăruită de urmași, fiică și nepoată. Aprecierile participanților privind volumul de poezii intitulat „Citește-mi inima”, editat la Vatra veche, semnat de Elena Cristea, s-au împletit cu momente muzicale și poetice. Cantautorii Anda Voican și Traian Comșa, au răspuns și de data aceasta chemării muzelor, impresionând cu diversitatea repertoriului, frumusețea interpretării vocal instrumentală, compozițiile proprii. Cântecele „Răsai, răsai” închinat limbii române, solista și poeta Anda Voican, a învăluit adierea verii și sufletul artiștilor adunați într-o corolă sub semnul poeziei. Interpretarea vocală și instrumentală a cantautorului Traian Comșa a încântat auditoriul cu o diversitate de piese muzicale, dar și cu piesa „Grădinar în Rai” compusă pe versurile poetului Nicolae Băciuț. Jurnalistul Vasile Luca, l-a făcut prezent pe Mircea Istrate, președintele Ligii Scriitorilor din Târgu Mureș, dând citire prefeței acestuia la cartea lansată.

Subsemnata, am situat cartea Elenei Cristea în contextul menirii sale poetice, luminozitatea trăsăturilor sale caracteriale, puritatea sincerității, pozitivul atitudinii, limpezimea expresiei poetice. Răspuns la invitația „Citește-mi inima” am recitat din poeziile cuprinse în volumul de poeme, cu același titlu. Poeta Gabriella Costescu, președinte al „Asociației Literare „Creneluri Sighișorene” a rostit un cuvânt cald ca și anotimpul, plin de simțire →

și apreciere pentru omul și poeta Elena Cristea, evidențiind faptul că la acest eveniment, au răspuns prezent membrii Asociației Literare „Creneluri Sighșorene”, cât și cei din Cenaclul „Dumitru D. Siliștră”. A subliniat modul prompt în care poeta sărbătorită răspunde și la evenimentele literare și de viață ale confracților sighșoreni. A recitat din creația Elenei Cristea, poemul „Caut”.

Cuvântul doamnei profesor Claudia Vodă, a înscris creația autoarei cărții, în contextul vieții spirituale din Târnăveni, aportul Elenei Cristea, fiind unul benefic concitadinilor. De asemenea, creațiile sale literare, îmbogățesc paleta de idei și sentimente și a cărții de poezii „Iubire în amurg” editura Vatra veche, cât și a revistei „Marea Târnăvă Mică”.

Poetul Răzvan Ducan remarcă progresul privind aplicarea elementelor prozodice în creația literară a poetei Elena Cristea. Apreciază preocuparea poetei pentru autodepășire. Admiră ospitalitatea sa sufletească dublată de cea strămoșească, atașamentul pentru confracți întru cuvânt. Poeta Adriana Dandu elogiază prelegerea domnului artelor, Nicolae Băciuț privind sentimentul iubirii, armonie în univers. Evidențiază starea de poezie a Elena Cristea, ca stare de iubire.

Doamna Nagy Maria apreciază rostul benefic al artelor felicitând momentul lansării cărților Elenei Cristea. Preotul scriitor Aurel Hancu, de altfel cel dintâi care a fost invitat să

Aurel Hancu, Anda Voican, Traian Comșa

facă referire la cartea Elenei Cristea, a situat demersul liric a acesteia, în zona rugăciunii.

A sosit și momentul rostirii cuvântului poetei Elena Cristea. Noi, i-am deschis inima dăruită cu har, iată acum și-o deschide și ea! Prin perdeaua de lacrimi, mulțumește, poeme dăruiește și ne spune nouă părțile din univers, că ne iubește. A urmat o sesiune de autografe, fotografii de grup, ospitalitate românească. Soarele continua să strălucească deși mergea spre apus, florile colorează și înmiresmează, grădina, fructele prind păguire, suntem iubire în a poeziei rostire!

ANA MUNTEANU DRĂGHICI

Anda Voican, Daniela Pal, Adriana Dandu, Cecilia Bogdan, Gina Moldovan, Ionel Covrig, Elena Cristea, Claudia Vodă, Viorica Șutu, Nicolae Băciuț, Aurel Hancu, Răzvan Ducan, Ana Drăghici, Traian Comșa, Florin Voican, Gabriella Costescu.

AUGUST „Caravana Culturii”,

ediția a VI-a, la Sighișoara, august 2022

Cărțile și călătoriile – sunt cele mai frumoase pasiuni dar și cele mai importante moduri de a cunoaște lumea și pe tine însuși. Orice călătorie este dublată de experiențe și trăiri, de acele elemente care, peste timp, devin stări de spirit, amintiri. Putem spune că suntem „ceea ce ne amintim”!

„Caravana Culturii”, ne oferă posibilitatea de a cunoaște oameni, locuri, de a lega prietenii, de a călători, de a oferi și primi clipe de neuitat! Încă de la prima ediție, poeta Silvana Andrada Tcacenco alături de familia sa ne-au purtat pe aripi de vis în Cetatea Medievală a Sighișoarei. Orașul este unul dintre cele mai cunoscute orașe din România, este deasemenea considerat cel mai frumos oraș medieval din țară, atât de turiștii români cât și de cei străini. O parte importantă a istoriei orașului, o reprezintă legătura cu familia Drăculeștilor și legendele care s-au creat în jurul contelui Dracula. Fie că este considerat un înger al dreptății de către români sau un vampir de către străini, marele apărător al creștinătății Vlad Basarab al III-lea Drăculea, continuă să atragă în jurul său numeroase controverse. Casa în care se presupune că s-a născut binecunoscutul voievod stă încă în picioare. În ciuda războaielor care au marcat-o, Sighișoara își păstrează intacte aproape toate clădirile emblematice. Din 1999, orașul a fost inclus în patrimoniul UNESCO, fiind în același timp și pe lista monumentelor protejate a Organizației „World Heritage Cities” alături de alte orașe europene ce dețin monumente de acest rang. Aici, printre istorii și legende am întâlnit un grup de oameni de cultură deosebiți, cu o activitate pe „Ogorul scrisului” foarte prodigioasă, cărțile de autor și revista „Creneluri Sighișorene”, sunt foarte cunoscute și apreciate.

De-a lungul anilor, la Sighișoara, am fost primiți și așteptați cu prietenie de Gabriella Costescu, președinte a Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”, poetă, membră a Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România, organizator și promotor de evenimente culturale. Întâlnirile cu publicul sighișorean, cunoscător și iubitor de literatură au fost frumoase și emoționante.

Mare bucurie am trăit în Cetatea Sighișoarei, alături de colega din caravană, Silvana Andrada Tcacenco la lansarea volumului „Eu tind spre fericire”. Sala devenise neîcăpătoare pentru toți doritorii unui act cultural bine realizat.

La cea de a VI-a ediție a „Caravanei Culturii”, scriitorii reuniți din diverse zone ale țării, au fost întâmpinați de domnul Nicolae Băciuț, binecunoscut poet și critic literar, directorul Direcției pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Național al județului Mureș, membru al Uniunii Scriitorilor din România, al Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România, cu domnia Răzvan Duncan și Vasile Luca, membrii UZPR filiala Mureș-Harghita, din România, cu poetele și creatoarele Ioana Heidel, Ana Munteanu Drăghici, Pirooska Székely, Maria Nagy, doamna Sanda - critic literar și alți oameni de cultură.

Din motive obiective nu au putut fi prezente doamnelor Silvana Andrada Tcacenco și Gabriella Costescu, dar au vegheat din umbră ca membrii caravanei să fie primiți frumos și manifestarea culturală prilejuită de vizita lor pe meleagurile sighișorene să se desfășoare în condiții foarte bune.

Au participat: Marian Bărâscu - coordonator și Ion Melicioiu din Drăgășani, Liliana Ghiță Boian și Pandele Jianu din Drăgănești - Olt, Tatian Miuță - Vâlcea, Leliana Mihaela Rădulescu - Craiova, Magdalena Neagoe și Ilie Bucă - Drăgășani, Sava Regățean - București, iar subsemnata am prezentat cărțile: „Mărturii în lumina icoanei Maicii Domnului”, ediție realizată împreună cu Iuliana Radi, Maria Catană și Alin Pavelescu, „Oameni, Locuri, Istorii” și am transmis mesajul domnului conf. univ. dr. Remus Grigorescu, managerul Bibliotecii Județene „Antim Ivireanul”. Caravana Culturii, proiect național are ca scop inițierea unor dialoguri culturale între scriitori, jurnaliști, sociologi, muzicieni, tineri creatori care își prezintă creațiile, susțin comunicări, se lansează cărți, reviste se promovează cultura și valorile patrimoniale. Uneori, membrii caravanei au poposit în centrele de copii și de bătrâni, acolo unde era tristețe ei au adus bucurie, acolo unde era nevoie de o mângâiere ei au adus alinare.

Fie ca acest demers cultural să dăinuie mulți ani de acum încolo. Cultura, liant fundamental al armoniei umane, este un factor important al lumii contemporane, prin cultură vom supraviețui ca neam. Pentru membrii caravanei de ieri și de astăzi este imperios necesar să pună în valoare comorile spirituale primite de la înaintași, să promoveze frumusețea și autenticitatea portului popular, să transmită generațiilor viitoare „tot ceea ce este românesc”.

ZENOVIA ZAMFIR

AURA UNGUREANU

În cinstea limbii române Cocktail

Am strâns în căușul palmelor literele,
în stânga vocale,
în dreapta consoane.

Mi-ar plăcea să știu cum să le amestec,
să fac din ele sentimente,
apoi să le dăruiesc, ca pe gânduri,
cui i-ar trebui.

Și-apoi cu semnele de punctuație
îmi este greu azi să mă mai mir de ceva,
îmi este greu să exclam :„C'est la vie!”
Cu virgula parcă-i mai ușor
pentru că sperii că ceva... va urma.

Punctul mă înspăimântă cel mai tare,
sau poate mă intrigă
este un fel de sfârșit,
sau poate un nou început?
Fie ce-o fi, am să le amestec!

QUO VADIS LIMBA ROMÂNĂ?

„Carte frumoasă, cinste cui te-a scris
Încet gândită, gingaș cumpănită;
Ești ca o floare, anume înflorită
Mâinilor mele, care te-au deschis.”
(Tudor Arghezi)

Pentru că suntem români, azi 31 august se cerebrează Ziua Limbii Române, limba în care prima dată, am spus fiecare dintre noi cuvântul „mamă”! „Cunoașterea și vorbirea la perfecțiune a limbii române este o dovadă de patriotism și de profund respect al individului față de conaționali și față de sine, dar și față de înaintașii care s-au jertfit ca noi să putem vorbi astăzi cu mândrie limba română în interiorul și exteriorul fruntariilor patriei”.

Vreau să cred că acest eveniment nu va fi trecut cu vederea, de altfel nici nu s-ar putea, doar suntem români, ne-am facut bine temele! În ce grai ai putea să-ți exprimi sentimentele, trăirile, iubirea, frustrările, dorintele? Rugăciunea, „Tatăl nostru”, ar ajunge la Dumnezeu doar în limba ta, înțelegi? Acel „te iubesc” nu poți să-l exprimi altfel decât în limba ta, în limba română! Și totuși, iubirea pentru limba română nu este împărtășită de mai marii înțelepți ai țării ăsteia. Desigur este minunat, util să ne instruim, să învățăm cât mai multe limbi de circulație, relațiile interumane se bazează pe înțelegerea limbii. Dar asta nu înseamnă să uităm cine suntem, nu avem voie să ne schilodim limba, limba română, prin toate neologismele, americanismele, cuvinte pe care le aruncăm, de regulă fără să le stăpânim, doar pentru a părea interesanți, „erudiți”!

Aș face o comparație între limba română și o mamă; nici una dintre ele nu își schilodește copiii! Mai marii înțelepți ai țării ăsteia nu văd, de exemplu că mass-media, toate canalele TV, punctele de informare, magazine, până și târgurile de carte se numesc bookfest, ne sufocă, cu bună știință, forțându-ne să ne uităm limba? De ce acceptam, de ce o facem? PUNCT, „de avem sau nu dreptate... Eminescu să ne judece.”

La mulți ani LIMBA ROMÂNĂ!

ZIUA LIMBII ROMÂNE

Scriitori Mureșeni

Un grup de aproape 50 de persoane, care s-au învrednicit „să dea Cezarului ce-i al Cezarului” și limbii române ce-i al limbii române, de ziua ei, 31 august 2022, printr-un proiect menit să o cinstească, dar și să provoace conștiințele latente, pentru ca și acestea să se trezească „din somnul cel de moarte” și să o cinstească, ca atare. S-a pornit de la Reghin, acolo de unde au fost majoritatea excursioniștilor culturali. Când am spus de Reghin m-am gândit și la salba de sate românești din jur, până în „adânc” pe Valea Gurghiului, de unde au venit români și românce, în frumoase costume populare specifice zonei și zonelor. Desigur, cu nelipsitul tricolor românesc. De la Tg.-Mureș, au fost luați târgumureșenii, în frunte cu directorul Direcției pentru Cultură Mureș, scriitorul Nicolae Băciuț, dar și pe cei din Târnăveni și Sărmașu. De la Sighișoara, au fost îmbarcați Gabriella Costescu, Ana Munteanu Drăghici și Carolina Baldea din Teiuș. Organizatori: Direcția Județeană pentru Cultură Mureș, Liga Pensionarilor Mureș. Partenerii media: revistele „Vatra veche”, „Cadran” (jurnal mureșean). Proiect desfășurat sub egida UZPR. Coordonatori: Nicolae Băciuț, Sorina Bloj, Maria Borzan, Dinuca Burian.

Nicolae Băciuț, Maria Bucin, „Tezaur uman viu”

Ne-am îndreptat spre Muzeul „Astra” din Dumbrava Sibiului, unde urma să sărbătorim ZIUA LIMBII ROMÂNE. Drumul a fost unul al cântecelor de neam și țară, de evocare a unor personalități, de informare privind istoria și cultura unor obiective, inclusiv localități. S-au cântat cu trageră de inimă cântecele: „Foaie verde, foi de cimbru”, „Treceți batalioane române Carpații”, „Ginta latină”, „Muică, noi suntem un neam”, cât și altele. Reghineanca Sorina Bloj, organizatorul principal și sufletul excursiei, l-a evocat pe Badea Cârțan, ciobanul „fără știință de carte, dar cu un car de minte”, de la Cârțișoara, ardelean de la poalele Munților Făgăraș, cel care a mers pe jos la Roma, ca să vadă cu ochii lui urmele strămoșilor românilor. Badea Cârțan își are mormântul la Sinaia, unde își doarme somnul de veci, „visând întregirea neamului său”. În memoria acestuia, dar și în memoria tuturor celor ce s-au jertfit pentru pământul românesc, s-a cântat, in corpore, „Presărați pe-a lor morminte”.

D-na Maria Borzan, fost director al Muzeului Etnografic din Reghin, ne-a prezentat un scurt istoric al Sibiului și al Muzeului ASTRA. D-na profesor de Limba Română, Codruța Băciuț a vorbit frumos despre cei care s-au implicat în proiect: Sorina Bloj, fost director al Bibliotecii „Petru Maior” din Reghin, Maria Borzan, Dinuca Burian, director al Bibliotecii „Liviu Rusu” a Orașului Sărmașu, Schueller Peter din Reghin, colecționar împătimit de „ticlăzeie”- fiare vechi de călcat, dar și despre scriitorul și omul bun de pus pe rană, Nicolae Băciuț, soțul acesteia, omul atât de drag tuturor pentru generozitatea și erudiția lui, de dragul ce îl are pentru cultura românilor.→

Ana Drăghici, Nicolae Băciuț, Maria Galat, Carolina Baldea

Manifestarea intitulată „**Limba noastră-i o comoară**” s-a desfășurat, în zona „pivelor”, amfiteatru în aer liber, în fața a zeci de vizitatori, spectatori ad-hoc, care au fotografiat și filmat peste poate, manifestarea mureșenilor.

Scriitorul Nicolae Băciuț și Sorina Bloj sunt cei care au hotărât inspirat cronologia momentelor artistice, unde protagoniștii, îmbrăcați în marea majoritate în costume populare românești, specifice locurilor de proveniență, s-au manifestat. Poezia populară s-a împletit cu poezia cultă, iar cântecele de limbă română și de neam românesc s-au împletit cu cele de bucuria de a fi. S-a început prin intonarea Imnului Național, cu sobrietatea firească a momentului. Într-o ordine aleatorie, au fost următoarele momente cultural-artistice, cu următorii protagoniști:

- Maria Bucin Crișan, din Sânmihaiu de Pădure, comuna Beica de Jos, care din 2021 a fost declarată, cu acte în regulă, „Tezaur uman viu”. Tanti Maria a publicat și o carte de poezii și nu numai, intitulată „Însemnări trăite”. Aceasta a recitat poeziile proprii „Doina” și „Să vă uitați la mine”, și a prezentat o parte din of-urile sale în cântecele „Io doinesc, codrul răsună” și „Crești pădure și te-ndeasă”.
- Fodor Mărioara din Pietriș, comuna Deda, a recitat poezia proprie „Viață, viață, ce grea ești”, chiuind (ca manifestare specifică de obicei nupțial).
- Emilia Sorlea, tot din Pietriș ne-a prezentat o serie de chiuituri, pline de tâlc și umor și-a citit poezia proprie „Sunt țărancă”.
- Bompa Floarea din Luieru, comuna Suseni, a citit

poezia „Satu-n care m-am născut”.

- Maria Pop din Șerbeni, comuna Beica de Jos, a cântat „Cu popa și cu primaru” și totuși... singură.
- Cristea Elena din Târnăveni a recitat poezia „Limba Română”.
- Ana Munteanu Drăghici, a recitat poezia poetului Gheorghe Munteanu intitulată „Ardealul” și poezia proprie „Credința veșniciei”, cuprinsă în cartea *Antologie de poezie populară*, editura „Vatra veche”, coordonatori Sorina Bloj și Maria Borzan, a cărei lansare a avut loc acum, de Ziua Limbii Române.
- Carolina Baldea din Teiuș a recitat poezia „Limba mea de acasă”.
- Gabriella Costescu din Sighișoara, prin străduințele căreia apare periodicul „Creneluri Sighișorene”, a citit din volumul propriu „Același rai”, poezia „Bunicul”.
- Mărioara Popovici din satul Dumbrava, comuna Vătava, este femeia îndrăgostită de cântecul popular, inclusiv de privesne. Cu vocea ei frumoasă a cântat cântecele: „Firule, măi fir de iarbă”, „Eminescu”, „Imnul dacilor”, „Mult e dulce și frumoasă limba românească”, cântece care au fost cântate de aproape toți cei prezenți.
- Lucreția Bordaș din Reghin a prezentat momente din edițiile anterioare ale „Festivalului condeierilor plugari de la Timișoara”, (ediția prezentă 2022 nemaivând loc).
- Viorica Oprea, din Reghin, a cântat „De-a fi lună, de cu seară”
- Maria Galat, din Reghin, a citit poezia „Cânepa”.
- dl. Nicolae Galat, a expus 17 tablouri personale, cu tematică mixtă, tablouri expuse și în alte locuri unde ne-am manifestat cultural, de pe traseul prestabilit.
- Sorina Sav, din Reghin, poezia „Povață”, Otilia Stroe, din Reghin, poezia „Viața e o luptă”, Susana Nemeș, din Reghin, poezia „Ziua Limbii Române”, Olivia Cenan, din Sărmașu, o talentată elevă de liceu, poezia „Doina”, de Mihai Eminescu, și monologul „Păpușa de cârpă”, de Gabriel Garcia Marquez. Tot din Sărmașu, copiii: Bobiș Vamoș Emilian, Onaca Coroian Amelia, Gabriela Rusu Suciuc și Carina Bobiș, toți aparținând Grupului „Graiul Câmpiei, au recitat, de asemenea, cu expresivitate și dăruire. →

Scriitorul Nicolae Băciuț a prezentat și cartea subsemnatului „Ziua Limbii Române”, publicată în urma însemnărilor pe care le-am făcut la sărbătorirea Limbii Române la Roma (2018) și Pererâta (Republica Moldova), locul nașterii poetului Grigore Vieru (2019).

O mare surpriză a fost invitata specială a evenimentului, criticul și istoricul literar prof. univ. dr. Anca Sîrghie, din Sibiu, care, alături de două prietene, îmbrăcate în costume populare românești, cu tricolor, s-au alăturat cu bucurie manifestării noastre. D-na Anca Sîrghie și-a prezentat și cele

mai recente cărți ale domniei sale: „Radu Stanca și Sibiul”, „Procesul memorandistului Nicolae Cristea și America visului românesc”. Acestea i-au fost făcute o serie de cadouri de către mureșenii Sorina Bloj, Nicolae Băciuț, Nicolae Galat și Schueller Peter (un capac de vioară, simbol al Reghinului... cu ornamente)

Intervenția d-nei Anca Sîrghie a fost salutăată și punctată corespunzător de scriitorul Nicolae Băciuț, care și-a recitat frumoasa lui poezie intitulată **Întâmpinare**: „Nu am crezut că o să ai o zi,/ când ale tale-s toate,/ cuvânt care ne ești în nume/ și pentru tine toate ne sunt date.// Tu ești pământ, cum ești și cer,/ tu ești izvor, cum ești și mare,/ tu, limba-n care m-am născut/ ca rugăciune și-nchinare.// E ziua ta în fiecare zi,/ te naști în noi, cu fiecare,/ noi nu vom fi, dar tu vei fi/ mereu o binecuvântare.// Nu am crezut să ai o zi,/ dar, fie,/ căci ziua ta e cât un an/ și anul tău e cât o veșnicie. - ca argument pentru nevoia de a sărbători Ziua Limbii Române în fiecare zi, în primul rând prin a o vorbi corect!

Așadar, și la Sibiu, LIMBA ROMÂNĂ a fost, este și va fi mereu stăpână!

RĂZVAN DUCAN

SEPTEMBRIE

ZIUA LIMBII ROMÂNE

În Basarabia

Între 2 – 4 septembrie 2022, o delegație „Apollon” a fost prezentă în Basarabia cu patru **Lecții de Poezie** – marcă înregistrată „Exceleență la Apollon”. În mod cu totul excepțional Societatea Culturală „Apollon” - România și Academia Internațională de Literatură și Artă împreună cu Filialele din Chișinău, Ungheni și Călărași au organizat câteva lecții de poezie, în cadrul celei de-a cincea ediții a Salonului Internațional de Carte Bookfest Chișinău. **Bookfest** Chișinău s-a desfășurat sub Înalțul Patronaj al Președinției Republicii Moldova, Maia Sandu și al Președintelui României, Klaus Iohannis.

Lecția de poezie (nr. 571) sâmbătă, 3 septembrie 2022, a avut loc la Universitatea de Stat a Rep. Moldova. În program, lansări de carte:
- „Toamna timpului pierdut”, autor Ina Dumitrescu;
- „Păpuși din lacrimi”, autor Rodica Rădița Râpeanu;
- Conferința „Recuperarea târzie a exilului

Lidia Grosu, Ina Dumitrescu, George Călin, R. Râpeanu

românesc: Yvonne Rossignon”, susținută de Prof. Maria Vaida;

- Surprize literar-muzicale din partea gazdelor. Au fost prezenți profesori și studenți ai USM, scriitori, oameni de cultură și artă. Moderatori: scriitoarea Lidia Grosu și scriitorul George Călin.

Lecția de poezie (nr. 572) sâmbătă, 3 septembrie 2022, a avut loc la Biblioteca Națională a Rep. Moldova, în Sala Pro-Europeană. Au avut loc lansări de carte:

- „Poemele copilăriei”, autor Pr. Laurențiu Turcu;
- „Luciri de supernove”, autor Nastasica Popa;
- Recital de poezie și muzică al membrilor „Apollon”-România: soprana Adriana Spunei, soprana Elena Manciu, interpreta Victoria Caras, cantautorul Vladimir Iovu și scriitoarele: Geta Lipovanciu, Sabina Cojocar, Claudia Partole, Ludmila Berzoi. Moderatori: scriitoarea Lidia Grosu și scriitorul George Călin.

Lecția de poezie (nr. 573) duminică, 4 septembrie 2022, a avut loc la Biblioteca Municipală „Ion Creangă” – Chișinău. Au avut loc lansări de carte:
- „Gheorghe Pituț sau Ochiul și Noaptea”, autor Maria Vaida; →

GEORGE CĂLIN

La limita nopții

Luna populează cu umbre albastre
și stranii pădurea,
iar lacul se leagănă-n valuri.
Sub luntrea ei de lumină
ramuri cu unduiri de felină
o feliază-n solzi către maluri.

Îmi pare că trăiesc un timp măsurat
după bătăile inimii
poate... așa a fost dat
așa a fost să fie
dar ea
infima clipă de a fi
e unica mea bogăție.
Secolul nu are răbdare
nici să asculte și nici să mai spere,
parcă nu-i noapte, nici zi,
sătul de metafizică,

omul mai crede în valori
ce le poate plăti,
hățiș în a cărei logică
nu mă pot regăsi.
Îl văd pe Hamlet cum iarăși întreabă:
„A fi sau a nu fi?”
Răspunsul din orbita lui Yorik
nu-l pot desluși.

Imbolduri infantile aleargă la rădăcini
și nu fug de luciditate,
deși calc pe spini,
fug doar de sterile impulsuri, deșarte.
Luna începe să scapete
se face târziu!
Mă apropii de mine, de ce-aș fi vrut să fiu,
poate... în zid propria-mi Ană,
dar umbra mea e iluzorie
e fată morgână.

Tăcerea mă apasă din nou
sub alba-i talpă,
dar nu-mi exclude nimic
din ceea ce simt.
În ea nu e nici o imagine calpă,
spun răspicat ce cred,
fără să doară
iar pacea adâncă încet o măsoară-n
suspînul unui timp
ce nu vrea să moară.

VIORICA ȘUTU

Scriitorul George Călin a prezentat volumele:

- „Inima de Lumină”, autor Aurelius Belei;
- „Nemurire prin iubire”, autor Constantin Popescu;
- Recital de poezie și muzică al membrilor „Apollon”-România. Moderatori: scriitoarea Claudia Partole și scriitorul George Călin.

Lecția de poezie (nr. 574) duminică, 4 septembrie 2022, la Casa de Cultură „Mihai Ciobanu” din comuna Bujor-Hâncești. În program: Recital de poezie și muzică al membrilor „Apollon”-România cu participarea Grupului Folcloric „Bujorelul”, coordonat de prof. Ofelia Florica Haranguș, membru de onoare „Apollon”. Moderator, scriitorul George Călin!

S-a decernat Medalia și Diploma de Excelență „Ziua Limbii Române – 2022”:

- domnului Ion Agaci, primar Bujor-Hâncești, Basarabia;
 - doamnei bibliotecar TATIANA CORJA, Bujor-Hâncești, Basarabia
 - domnului Nicolae Onuță, director al Casei de Cultură „Mihai Ciobanu” Bujor-Hâncești, Basarabia.
- Prin recitalul muzical al Grupului Folcloric

„Bujorelul” toți cei prezenți (scriitori, săteni, invitați din satele învecinate și de la Rainul Hâncești), au trăit momente înălțătoare. Sentimentul iubirii de țară s-a manifestat prin lacrimile „scurse abundent” pe obrajii tuturor.

Toamnă. Ploaie. Revederi. Zâmbete. Îmbrățișări. Prieteni vechi. Prieteni noi. Tricolor. Emoții. Sentimente. Lacrimi. Multe lacrimi. Romantism. Cărți. Poezie. Muzică. Diplome. Medalii. Bucurie – într-un cuvânt „Excelență la Apollon”.

Moderator George Călin.

VIORICA NEGOLIAȘ

Imaginează-ți

În fiecare zi, îmbrac haine fără viață.
Apoi ele poartă ceva din mine.
De la atâtea haine schimbate,
S-a întâmpilat să învăț fericirea.
Târziu, iubirea mi-a arătat
Că există cu adevărat.
Iubirea poate fi de multe feluri.
Dar cea adevărată, nu se uită niciodată.
Ea nu cere, primește orice
Chiar cu greșeală, cu sfială.
Ea nu constă în cadouri și atingeri carnale.
Se mulțumește și cu vorbele goale.
O iubire ori e, ori nu e.
Trece mările și zărilor și atinge universul,
Versul cu ele este scris, ceva ce nu s-a zis.
Și ajunge.
Ajunge un gând, iar un univers întreg
lucrează,
Intersectează gânduri și sentimente,
Din noi, fragmente se împart în porții,
Cu ele ne hrănim, chiar dacă faptic
Nici nu ne întâlnim.
Imaginează-ți, adevărata iubire!
Imaginează-ți!
Dar să o și trăiești..!
E altceva!

E greu

Sunt multe lucruri,
pe care sufletul meu, dă să le-nțeleagă
și nu se leagă.
Ce am învățat, cu ce am dat
și ce am așteptat!

De după ușă, Dumnezeu,
îmi va răspunde, tot mereu!
E greu!
Dacă astăzi trebuie să plâng,
Lasă-mă să plâng!
Poate așa, te ajung!
Din când în când,
Oamenii au nevoie să plângă,
Să se ajungă!
În brațe, să se strângă!

Unde văd cu ochii

Niciodată nu am fost liberă.
Niciodată nu am putut să-mi întind aripile
Până unde îmi ajungeau ochii.
Nu mi-a ajuns zborul.
De ce, și până când cineva,
Să îmi limiteze zborul?
Mereu cu o aripă sub papuc,
Am învățat să mă lupt.
Când să-mi încerc zborul?

De ce să cred, că doar într-o altă lume?
Aceasta ce are?
M-am săturat să cer voie!
Eu chiar nu contez?
O viață după legi, reguli,
rețete și medicamente!
Ascultă, ascultă!
Vreau să îmi ascult sufletul!

Ajunge!
Am învățat să mă iubesc și pe mine.
Să mă duc unde văd cu ochii!
Nu în altă lume, în aceasta!
Nu e o toană!

Sunt un suflet căruia
nu i-a ajuns zborul!

Iubirea este nemurire

Lección de poezie cu nr. 576 a Societății Culturale „Apollon” marcă înregistrată „Excelență” având denumirea „Muzica poeziei, poezia muzicii” s-a desfășurat la Centrul Militar zonal din Craiova, în 10 septembrie 2022, ca regal de muzică și poezie dedicat postfastum și Zilei Limbii Române, în cadrul căruia a avut loc lansarea volumului de poezie „Nemurire prin iubire” editura „Ro.cart”, aparținând poetului și patriotul român Constantin Popescu, locuitor al romanticului oraș din sudul țării.

Poetul Constantin Popescu exprimă în poeziile sale, dorința iubirii nestăvilită de amintiri albastre și de nostalgia dorului pur românesc, replică plină de căldură, de beatitudine și de fluturi: „În răsărit de toamnă amețită/ Cad de brumă florile îmbătate/ Cerul necopt își scutură stelele în mine/ Fluturi galbeni îmi zgârie sângele/ Cu gemete pătate/ Eu, de azi/ Nu mai vin Mă mut în inima ta./ (poemul: Mă mut în inima ta)

„De dorul după frunze/ Plâng copacii goi/ Și-atăta toamnă cade/ Și curge peste noi// Beat de tine, de iubire și de nostalgie/ Doar în culori de toamnă te-aș iubi.” (poemul Culori de toamnă)

Baioneta din floare de crin a lui Constantin Popescu triumfă asupra spectacularului tablou de septembrie cu focul stins în vatra sufletului astfel: „Se stinge toamna/ E prohod de frunze/ s-a stins iubirea/ pică și mor muzel te pierd din gândurile aluneci din silabel cu razele de lună printre perdele albe/ iar dacă eternul/ e din doi oricând/ n-am să plec din toamnă trist sau lăcrimând.” (poemul „Prohod de frunze”)

Câtă risipă de metafore în versurile pentru crearea frumosului trist!!! Aceasta e starea poeziei în cântec și melodia poeziei acolo unde iubirea este sentimentul dominant al umanității sau în universul nostru mai mic, dar atât de uriaș în simțire!

Și-au exprimat și au susținut alocuțiuni referitoare la activitatea lirică a poetului Constantin Popescu următorii: George Călin - poet, scriitor, jurnalist, președintele Asociației Culturale „Apollon” România și al Academiei Internaționale de Literatură și Artă, Gabriella Costescu - poetă, jurnalist, consultant literar, redactor șef al revistei „Creneluri Sighișorene”, Nicolae Bălașa Sorescu - profesor, Beatrice Silvia Bălașa Sorescu - profesor, care, a prezentat o recenzie a volumului „Nemurire prin iubire”, Cojocaru Emilian - profesor dr. coleg de breaslă cu autorul, Trifan Marian - epigramist, Barbu Marcel, Pâlșoiu Ion, colegi ai poetului Constantin Popescu și semnatarea acestui articol.

Participanți au fost:

- membrii Societății Culturale „Apollon” România: președinte dl. Ambasador Cultural Convenția ONU Geneva, diplomat George Călin - scriitor și editor, d-na Călin Viorica - director executiv al Societății Culturale „Apollon” România, Pandebe Bebe Jianu și Liliana Ghiță Boian- Drăgănești-Olt

- Președinte al Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”, poeta și jurnalista Gabriella Costescu din Sighișoara

-membrii ai ALSR – Asociația Ligii Scriitorilor din România, președinte poeta Georgeta Giurea, Marin Rada și Mihai Bărbulescu din Slatina.

- Poeții: Leliana Rădulescu, Ina Dumitrescu, Cristina Cobia - Craiova, Florentina Danu - Brașov, Grigore Curcanu – București, Badea Cristinel - Calafat. →

LILIANA GHIȚĂ BOIAN

Au fost prezenți colegii poetului Constantin Popescu: Grl. Brigadă (rtrg.) Pâlșoiu Ion MAPN, Col. (r) Grigore Tită, col. (r) Barbu Marcel, col. (r) Cojocaru Emilian, col. (r) Popa Mauriciu, col. (r) Șerbănescu Dumitru, col. (r) Florescu Tudor, Cms. șef Gulin Laurențiu Secția Regională de Poliție Transporturi, Cms. șef. Cristuinea Mihai, Comisar Dumitru Tiberiu, Trifan Marin - epigramist, reprezentant în Consiliul Județean Dolj al persoanelor de vârstă a 3-a.

Societatea Culturală „Apollon” România și Academia Internațională de Literatură și Artă, au acordat două diplome de Excelență și medalia „Ziua Limbii Române” scriitorilor Gabriella Costescu din Sighișoara, președinte al Asociației Literare „Creneluri Sighișorene” și poetului Constantin Popescu, iar dl. col. (r) Nicușor Badea președintele ANCMRR din M.A.I. „Frații Buzzești” Dolj, a acordat mai multe diplome de excelență unor scriitori prezenți la această întâlnire organizată sub auspiciile literare și culturale ale Olteniei.

Momentele artistice ale manifestării culturale s-au constituit din prezența unor valori artistice din zona oltenească și nu numai. Astfel a avut loc un microrecital de virtuositate al maestrului Aurel Blonda, dirijorul orchestrei „Doina Gorjului” la vioară, muzică folk interpretată la chitară și voce de Dumitru Tiberiu - comisar de poliție, recital folcloric susținut de singurul taraf de fete din țară „Florili-n crâng” aparținând Școlii Cornetti format din: Chivu Maria, câștigătoare a unei ediții „Vedeta Populară” – cobză și voce, Nanu Cosmina-nai, Poenaru Andreea-vioară, Bîrdoacă Gabriela - fluiet, Cojocaru Gina - contrabas, Trăscălie Alina - țambal. Profesor coordonator Cristian Mihăescu.

Au susținut recitaluri muzicale adhoc Florentina Danu și Pandele Bebe Jianu.

Poetul Constantin Popescu a fost descoperit, determinat să publice în volum și susținut ca și creator de poezie de „descoperitoarea” de talente literare, Gabriella Costescu cea care își dedică tot timpul său liber pentru promovarea

Taraful de fete „Florili-n crâng”, Pandele Jianu, George Călin, Gabriella Costescu

culturii sub multiplele ei forme, genuri și specii literare, dar și artistice: poezie, proză, epigrame, pictură, artă decorativă, arhitectură, muzică etc. De altfel preocupările sale culturale, literare și istorice se reflectă nu numai în descoperirea și promovarea unor talente latente ascunse ca un diamant în zgura timpului, ci acesteia i se datorează și apariția bianuală a revistei de cultură „Creneluri Sighișorene”. Demne de remarcat sunt colaborările cu dl. Nicolae Băciuț - directorul Direcției Județene pentru Cultură Mureș, cu alte organizații și societăți culturale din țară cu care a încheit parteneriate: Societatea Culturală „Apollon”, Cenaclul „Fractali” din București, Cenaclul „Dumitru D. Silitră” din Târnăveni, Societatea Culturală Caravana Culturii „Rusidava” din Drăgășani, ziarul „Curierul Drăgăneștiului” din Drăgănești-Olt, Cenaclul literar „Metafora Constanța” din Constanța condus de poeta Garofița Jianu ș.a. De asemenea organizează schimburi culturale și întâlniri literare de mare ținută artistică cu participarea unor oameni remarcabili din această zonă de creație a Ardealului, precum și din alte părți cu activitate culturală din țară.

Gabriella Costescu, organizează lansări de carte ale unor autori consacrați sau aflați la debutul carierei lor literare, vernisarea unor expoziții de pictură sau/ și sculptură, recitaluri muzicale ale unor interpreți de muzică folk, clasică, ușoară sau o combinație reușită între acete genuri artistice, care, fac deliciul asistenței participante. Este o pasionată asiduă a construcției și implicării în realizarea unor tabere culturale unde are un rol activ, promoțional, critico-constructiv, explicativ și emoțional. A susținut emisiuni radio și se implică permanent în redactarea unor articole în diverse ziare și reviste.

Are o intensă activitate de „teren” fiind mereu prezentă la activitățile turistice, itinerant-istorice, și ecumenice în diferite zone ale țării dar și în străinătate. Mereu plină de o energie debordantă, molipsitoare, totdeauna plină de sollicitudine, →

pătrunsă definitiv de spiritul dreptății, înzestrată nativ cu inteligență biblică, înțeleaptă și fină observatoare a realității, dispusă să ofere ajutor oricând și oricui, Gabriella Costescu face parte din pleiada de literați contemporani care nu obosește în a semăna în calea ei semințele germinative ale frumosului, binelui și creației.

A fost o mare onoare pentru poetul Constantin Popescu de a fi cunoscut-o și de a se prevala de disponibilitatea acesteia de a-l motiva să publice în continuare fiind impresionată, desigur de mesajul său poetic, lirismul metaforelor din poezia de dragoste și de temeritatea abordării poeziei sociale și chiar politico-patriotice.

Poetul nu este la primul volum auctorial, debutul făcându-l în anul 2011 cu volumul „Calea Lactee”, Editura Contrafort, Craiova, volum precedat și urmat de participarea sa la mai multe antologii:

- 2008 - „Antologie de versuri în uniformă” vol. I și II, Editura „Axa” Botoșani,
- 2012 - „Meridiane lirice” Editura „Armonii culturale” Adjud,
- 2013, - „Antologia Scriitorilor Români Contemporani” Editura „Starpres” Rm. Vâlcea,
- 2020, apariția în revista „Creneluri Sighișorene”,
- 2022 - Antologia „Desprimăvărarea” a Societății Culturale „Apollon”, Editura „Ro-cart”, București.

Georgeta Giurea, Pandeleanu Jianu, Liliانا Jianu, Gabriella Costescu, George Călin, Ina Dumitrescu

Pornind de la aceste premise, omul de cultură Gabriella Costescu a simțit potențialul creativ al poetului Constantin Popescu și a trecut la în a-i canaliza latura literară spre a fi cunoscută și apreciată de cititorii de literatură bună. Lecturând volumul „Nemurire prin iubire” îi dăm dreptate d-lui Ambasador Cultural Convenția Onu Geneva, scriitorului George Călin, care, spune în prefața volumului că Popescu Constantin este: „un poet în căutarea identității literare... versatil și imprevizibil, semnificativ... reinventându-se continuu (...) resuscitând, în felul său, noțiuni de viață precum veridicitate, autenticitate și sinceritate”.

NICOLAE HOFNĂR

clavecinel

diminețile-s reci
polul nord mi-e vecin
și ploaia îngheață
un trist clavecin

prin fereastră-l zăresc
cum plânge sub cer
în gură flămândă
de zeu efemer

și plec după tine
prin inima mea
tu doar cu surâsul
îl vei dezgheța

să cânte spre cer
lied-ul ce-l știe
căci ploaie năvalnic
cu poezie

plouă seninul
și de pasul tău
plouă năvalnic
în sufletul meu

Lumina albastră

Îmi place să îmi cobor caii
în prăpăstiile mele...
Așa îmi e bine în prăpăstii,
să îmi fie caii alături.
Nu cobor călare,
îi duc de căpestre încet,
cu grijă să nu alunec.
Apoi când ajung în fundul prăpastiei
le dau drumul.
Singuri acolo, nu mai știu unde să se
ducă,
nu au unde să fugă
și rămân aproape de mine.
Pentru ei, ca și pentru mine,

dacă am fi singuri,
prăpastia ar fi un întineric
dar, împreună, acolo jos,
ea devine o cărare pe lângă o apă
limpede
din care uneori se vede departe,
printre munții grei
cu jivine rânjind pe stânci,
o lumină albăstruie.
Adesea îmi pare că este aceeași lumină
care licărește tăcută în sufletul meu
pe care o cunosc
și de care ascultă numai caii mei.
Și acolo vine lângă mine câte unul,
parcă rugându-mă.
Eu încălec firesc,
mă țin de gâtul lui
și plecăm într-o călătorie
aproape fantastică,
dar cât se poate de reală, în afara
timpului.
Spre lumina albastră.

Povești frumoase

Câte povești frumoase au trecut,
Ca herghelii prin valea înverzită...
Și câte vieți în doi am străbătut
Pe-un cal purtându-și coama răvășită

Nici nu știam atunci ce cal aveam,
Nici nu știam ce pură rasă este,
Și prea adeseori îl dojeneam
Când aripi îi creșteau urcând
spre creste

Mai știi, iubito, când ne îndemna
Să ne-nălțăm pe șaua-i în picioare,
Să-i dezlegăm căpăstrul din vergea
Ca să ne ducă pe cărări cu soare?

Și iată-l cum ne-așteaptă liniștit
Pe-aceeași vale nesfârșit de lungă...
Ce nalte-s crestele spre asfințit...
Nu cred că înc-o viață o să ne-ajungă!

Vino, toamnă, vino,

...vino să mă iei
Să mă porți prin mine în păduri de tei
Unde floarea albă mă ningeă cândva,
Unde nesfârșirea clipa dezmierta!

Haide, toamnă, vino, mergi încet,
prelung
Să îmi pară drumul nesfârșit de lung,
Frunze ruginite, galbene, dansând
Să le porți prin mine cu brațe de vânt!

Și de câte una îmi va obosi
O să-mi scrie-n palmă alte poezii

Despre-nvolburarea plină de culori...
Niciodată, toamnă,
nu vreau să îmi mori!

Să-mi rămâi eternă, și pământ, și cer
Cotropind în mine orișice ungher,
Cotropindu-mi umbra
sub privirea clară
Ca povestea mea, dulce și amară...

Știi tu?

Trec zilele pe rând,
la pândă stă uitarea,
Puțin câte puțin mai fură din frumos
Din ce în ce mai rar
mai cauți în cărarea
Din pajiștea cu flori prin timpul
nemilos

În pieptul tău e azi vârtej de îndoială
Și păsări negre trec din lacrimi
în priviri
Se strâng pe cerul meu în caiere
de smoală
Și torc firul să leg un tom cu amintiri

Trec săptămâni la rând și pe furiș
coboară
Tristeților din piept, un pâlcc de
renunțări
Căci cerni ziua de azi și-n palme
rămân iară
Cuvinte ce compun aceeași întrebări

Dar zborul nesfârșit ce umple o clipită
Prin curcubeul viu spre zare
scăpătând?...
N-ai vrea să te întrebi, fiindcă te văd
grăbită,
O fi ceva mai pur, oare, pe-acest
pământ?

Un veac dulce – amar cu gust de
împlinire,
Mister strălucitor sub de mantia de
argint,
Din nesfârșitul azi, ce-adiie
despărțire...
O fi ceva mai pur, oare, pe-acest
pământ?

N-ai vrea să fim un val pe-o mare
de iubire
Și-n lungi îmbrățișări de trupuri
într-un gând
Să regăsim mereu o dulce fericire
În arc de curcubeu din mare
scăpătând?

Știi tu ceva mai pur, oare, pe-acest
pământ?

DIR. PROF. MARIANA TĂMAȘ

Școala Gimnazială „Zaharia Boiu” Sighișoara,
Mureș

Învățarea eficientă prin comunicare

Motto: *Învățarea este, înainte de toate, mijlocul prin care societatea își reînnoiește neîncetat condițiile proprii sale existențe. (Emile Durkheim)*

Școala nu trebuie înțeleasă ca fiind locul unde profesorul predă iar elevii ascultă. Deficiențele de comunicare reprezintă fundamentul cauzelor școlare ale violenței elevilor și a eșecului procesului educațional în școala românească („Violența în școală” – UNICEF, Institutul de Științe ale Educației, 2005). Elevii argumentează comportamentul violent prin faptul că unii profesori nu sunt deschiși la comunicare. Ei au așteptări privind relația lor cu profesorii, dorind ca aceștia să fie mai deschiși, mai apropiați de problemele lor.

Cuvântul „comunicare” provine din limba latină, „communis” și înseamnă „a pune de acord”, „a fi în legătură cu” sau „a fi în relație”. Pentru antici avea sensul de „a împărtăși ceva celorlalți”. Comunicarea oferă instrumente noi de lucru. Cu ajutorul lor vor câștiga, în termenii stimei de sine și ai performanței, ambii parteneri din relația maestru-discipol. Se restaurează sensul de – acord, legătură, relație – al cuvântului comunicare. Se redefinește paradigma comunicării din învățământul românesc pentru o educație bazată pe valori umaniste și conformă standardelor europene. Dezvoltă competențe de comunicare personalului didactic din sistemul de învățământ, în relația cu elevii. Transformă școala într-un spațiu de securitate. Dezvoltă competențe de comunicare interpersonală a personalului didactic din învățământ.

Ori de câte ori scriem sau vorbim, încercând să convingem, să explicăm, să influențăm, să educăm, sau să îndeplinim orice alt obiectiv prin intermediul procesului de comunicare, urmărim întotdeauna patru scopuri principale:

- să fim receptați (auziți sau citiți)
- să fim înțeleși
- să fim acceptați
- să provocăm o reacție (o schimbare de comportament sau de atitudine).

Comunicarea este definită ca fiind procesul de transmitere și primire a mesajelor. Atunci când vorbim sau scriem, trimitem mesaje; când ascultăm sau citim, primim mesaje. De asemenea, trimitem și mesaje nonverbale, prin limbajul corpului și prin alte comportamente. Mesajul trimis nu e niciodată identic cu cel primit. Experiențele oamenilor sunt diferite. Nu au niciodată exact același sens pentru doi oameni. Bineînțeles, cu cât diferențele sunt mai mari, cu atât există mai multe șanse să nu aibă loc comunicarea.

Rolul comunicării

- Distingem două niveluri ale limbajului:
- structura de suprafață – ceea ce spunem, nouă înșine sau altora
 - structura de adâncime – înțelesul profund a ceea ce spunem, conținând informația ce nu este nici exprimată, nici știută în mod conștient și care se transmite prin metacomunicare

Factori ce contribuie la metamesaje

- Rostirea la momentul potrivit a ceea ce avem de spus
- Împrejurările în care facem afirmația
- Mediul pe care-l folosim
- Ce purtăm
- Gradul în care folosim limbajul și sensurile preferate de auditoriul țintă
- Ce nu se spune
- Ce se presupune din ceea ce se spune
- Metaforele pe care le folosim
- Convingerile noastre și modul în care le comunicăm
- Conștientizarea și sensibilitatea noastră în ceea ce privește nevoile altora.

Uneori, în școală, profesorii sunt preocupați să predea în primul rând lecțiile și nu au timp pentru a fi atenți la modul în care elevii percep comunicarea.

Bariere în calea comunicării

Există o multitudine de factori care pot cauza probleme și de care trebuie să fim conștienți pentru a le depăși sau pentru a le minimiza efectul:

- Diferențe de percepție
- Concluzii grăbite
- Stereotipuri
- Lipsa de cunoaștere→

- Lipsa de interes
- Dificultăți de exprimare
- Emoții
- Personalitatea

Empatia este aptitudinea de a fi conștient, de a înțelege și de a aprecia sentimentele și gândurile altora, de a fi capabili să-i „citim din punct de vedere emoțional” pe ceilalți oameni. Oamenii care posedă astfel de calități își arată interesul față de alții și sunt preocupați de situația lor. Este o unealtă de comunicare interpersonală extrem de puternică.

Trepte pentru a fi empatici

- Țineți-vă emoțiile în frâu
- Puneți întrebări „scormonitoare”
- Concentrați-vă pe perspectiva subiectivă a celui alt

Ascultarea activă

- Oamenii petrec mai mult de 80% din perioada de veghe folosind abilități simple de comunicare precum: scrierea, citirea, vorbirea, ascultarea.

- Din starea de veghe, 40% o reprezintă doar ascultarea

- Oamenii rețin doar 25% din ceea ce aud

- Ca medie, oamenii vorbesc cu aproximativ 130 de cuvinte pe minut, în timp ce fluxul nostru mental este în jur de 500 de cuvinte pe minut.

Mintea noastră are tendința să depășească ceea ce este spus sau, pur și simplu, pleacă adesea la „o plimbare mentală”, gândindu-ne la alte lucruri. Procesul de comunicare bidirecțională între emitor și receptor se numește **ascultare activă**.

Etapele ascultării active

Procesul este repetat până când ambele părți și-au însușit semnificațiile mesajelor.

Tehnicile ascultării active

- rezumarea, - reflectarea

Comunicarea non-verbală:

- Receptorul să aibă contact vizual cu vorbitorul 60–80% din timp

- Încuviințarea și datul din cap atunci când sunteți de acord

- Reflectarea limbajului non-verbal al vorbitorului; aveți grijă totuși să nu-i imitați poziția corporală.

Limbajul și mesajele în comunicare

La început a fost cuvântul. Cuvintele sunt viața omului.

Prin dezvoltarea măiestriei limbajului:

- Se îmbunătățește calitatea informației
- Se comunică la un nivel de înțelegere mai ridicat
- Se influențează rezultatele unei situații
- Se depășește rezistența conștientă angajând inconștientul

- Se comunică într-un mod captivant și convingător

- Se va îmbogăți limbajul și, implicit, viața.

În cadrul activității didactice pe care o desfășor, predau disciplina matematică. Deoarece finalitatea activității didactice este dezvoltarea personală și educația pentru carieră a elevilor, consider că matematica are un rol esențial în progresul și dezvoltarea umană, prin înlocuirea miturilor cu idei de valoare.

Concluzii:

Pentru ca sistemul educațional să fie funcțional, depinde de capacitatea profesorului de a-l învăța pe elev să învețe și abilitatea lui de a forma caractere. Învățarea este un proces continuu și cumulativ. Plecând de la această realitate, putem accentua calitatea comunicării profesor-elev, spre beneficiul tuturor. Comunicarea eficientă este cheia succesului!

Ștefania Pârlea, Mariana Tămaș, Éva Bálint, elevi

SIGHIȘOARA - METAFORA GÂNDULUI

Fundația Culturală „Metafora Constanța”, în parteneriat cu Asociația Literară „Creneluri Sighișorene”, au organizat la Sighișoara pe durata a trei zile, tabăra literară „Sighișoara Metafora Gândului”.

În dimineața zilei de joi 15 septembrie 2022, a avut loc deschiderea taberei, în locația „Coșbuc Rezidence”. Doamna Garofița Jianu, președintele Fundației „Metafora Constanța”, a prezentat membrii cenaclului: Cornel Pulbere - Director Executiv al fundației, Cornel-Ionuț Ciubotaru - coordonatorul echipei de tineret, Cornel Caraivan, Octavian Negrei, Carmen Simionescu, Roxana Ștefan, Maria Nagy, Ana Mihail, Ciprian Constantin, Leonard Jianu, Angela Hanganu, Mihaela și Marin Lazia,

Gabriella Costescu, Garofița Jianu, Cornel Pulbere, Carmen Simionescu

Dana Ioana Băicoian, istoricul-arhitect Victor Henrich Baumann, Dan Lăpuște, Gheorghe Caraiman-artist plastic.

A fost prezentat programul taberei pentru cele trei zile, care, în afară de conferința de presă și lansările de carte propuse, au avut ca obiectiv: vizitarea Cetății Sighișoara, Biserica Cetate Biertan, jud. Sibiu, Biserica Armeano-Catolică „Sf. Elisabeta” din Dumbrăveni, jud. Sibiu.

Scriitorul Pulbere Cornel a prezentat programul evenimentelor următoare, iar subsemnata am urat bun venit oaspeților în burgul medieval Sighișoara, în speță în locația oferită cu generozitate de scriitoarea Silvana Andrada Tcacenco, căreia i s-a mulțumit.

Doamna Carmen Simionescu a dăruit oaspeților și invitaților, cartea „Cripta Martirică de la Niculițel jud. Tulcea”, o istorie legendă semnată de istoricul Victor Henrich Baumann.

La ora 16,00, în Sala „Barocă” a Primăriei Sighișoara au avut loc o conferință de presă, cu prezentarea unor publicații ale ambelor asociații. Tobașarul Cetății, profesor Dorin Stanciu, a primit invitații în bătăile tobei, replicând la fiecare primire: „Am zis!” →

GABRIELLA COSTESCU

Garofița Jianu președinte fondator al Fundației Culturale „Metafora Constanța”, a vorbit în deschidere despre componența fundației, în cadrul căreia se desfășoară un cenaclu literar și a prezentat ziarul „Metafora”, periodic de cultură, al cărui fondator este Ioan T. Ștefan, iar redactor șef, Traian Brătianu. Ziarul conține pagini de caleidoscop, proză, poezie, aspecte din lumea artelor, creații ale cenacliștilor, însemnări și umor. Fiecare număr al ziarului, menționează redactorii colaboratori și noile creații. Au luat cuvântul Silvana Andrada Tcacenco, care a urat bun venit invitaților, precizând: „Deschiderea spre cultură pe care o avem, poate să unească spiritele creatoare, colaborarea să rămână în permanență, mai ales că pe unii invitați i-am cunoscut și în Croaziera pe Dunăre, organizată de Fundația Culturală „Metafora Constanța”, în luna iunie 2022, acolo unde am avut ocazia să cunoaștem intențiile culturale ale membrilor cenaclului.”

Subsemnata, am prezentat revista bianuală „Creneluri Sighișorene” aflată la nr. 22, cât și Antologia „Creneluri Sighișorene 10”, editura „Vatra veche”, realizată în anul 2021, la împlinirea a 10 ani de activitate culturală, la Sighișoara. În calitate de redactor șef al revistei, am vorbit despre cei 35 membri ai asociației cuprinși în revistă și antologie care, sunt din diferite zone ale țării și a Europei. Am vorbit despre colaborarea cu alte instituții prin parteneriat, membrii simpatizanți, care fac prezentă la evenimentele culturale desfășurate lunar, de asociație.

Sighișoreanca Maria Gheorghiu Mosora, membră în „Liga Pensionarilor” cât și scriitorul Dan Lăzărescu din Târgu-Mureș, au vorbit despre cartea editată la „Vatra veche” de scriitorul Nicolae Băciuț, „Antologia de poezie populară”, coordonatori fiind Sorina Bloj și Maria Borzan, din Reghin, în care, au publicate poezii populare. Am dat citire mesajelor venite de la Chicago, din partea colegelor noastre Ana Munteanu Drăghici și a fiicei sale Ligia Ana Grindeanu, care, promovează în

Silvana Andrada, Cornel Pulbere, Garofița Jianu, Gabriella Costescu

Statele Unite publicațiile asociației, în cadrul Cenaclului „Retro” și „Dor” din care fac parte. Puntea de legătură culturală de peste ocean sau de peste alte zone ale Europei și ale Republicii Moldova, este vizibilă în revista noastră, prin publicarea creațiilor dar și a evenimentelor lunare, consemnate cu bucurie.

În continuarea programului, au cântat interpreții din Constanța, Roxana Ștefan și Cornel Ciubotaru, iar de la Sighișoara, Traian Comșa, muzică folk pe versurile autorilor din cenaclu și autori consacrați.

A doua zi

Silvana Andrada, Cornel Caraivan, Carmen Simionescu, Gabriella Costescu, Cornel Pulbere, Garofița Jianu

Vineri 16 septembrie 2022, la restaurant „San Genaro” din Sighișoara o locație transformată ingenios într-o bibliotecă imesă, un pian și loc pentru lectură, a avut loc prezentarea cărților:

- „**Monumentul Independenței**” – **Tulcea**, autor Cornel Pulbere, care a făcut referire la trecutul istoric al Dobrogei de la 1879 și legătura cu Drumul Mătășii, despre importanța și patriotismul implicat în realizare și amplasarea Monumentului Independenței. Această prezentare a fost continuată de istoricul tulcean, arheolog Victor Henrich Baumann, care a vorbit despre patriotismul cu care arhitectul monumentului George Vasilescu a realizat obeliscul, ca un drum către divinitate. A specificat greutățile întâmpinate pentru realizarea acestuia, respectiv lipsa banilor, dar a făcut referire la „Liga pentru propășirea Dobrogei” condusă de Ioan Nenițescu, care, a făcut chetă publică în Dobrogea, deoarece țara trecuse prin război, iar banii erau foarte puțini. Se poate spune că populația Dobrogei este autoarea ridicării monumentului, la data stabilită. Iscălitura de lumină istorică făcută de domnul Baumann, sper să folosească celor care au nevoie să deschidă urechile celor care vor să audă.→

-, „**Glasul străzilor tulcene**”, album foto, a fost prezentat de doamna Carmen Simionescu, (Ong. Celisea Tulcea), album care conține cele mai vechi construcții, cu fotografiile retro și actuale: „*Scopul realizării acestui proiect a fost acela de a reconstitui prin imagini străzile din Tulcea de altădată, în oglindă cu imaginile străzilor din prezent, punctând pentru fiecare stradă reconstituită repere urbanistice constând în clădirile importante – monumente istorice conservate până azi, monumente ce fac parte din patrimoniul cultural național, monumente cu un trecut istoric deosebit și o vechime de peste 100 ani, monumente ce trebuie protejate, conservate dar și promovate generațiilor de acum și viitoare.*”

- „**Pelerin prin tărâmul stihurilor**”, editura Pim-Iași, autor Cornel Caraiivan. Autorul plin de emoție, a ținut un recital poetic, care a stârnit aplauze, poezii sensibile și de suflet.

Moderatorul întâlnirii, Garofița Jianu, a invitat toți scriitorii să recite din creațiile proprii: Dan Lăpuște, Cornel Pulbere, Dana Ioana, Ana

Cornel Caraiivan, Carmen Simionescu, Gabriella Costescu, Cornel Pulbere, Garofița Jianu.

Leonard Jianu, Angela Hanganu, Dan Lăpuște, Gabriella Costescu, Carmen Simionescu, Sabrina Vasilescu, Bogdan Vasilescu, Silvana Andrada, Victor H. Baumann, Cornel Pulbere, Liviana Pânzaru, Dan Lăzărescu, Marian Lazia

Mihail, Eugenia Cimborovici-Teodoreanu, Nicolae Teodoreanu, Maria Nagy, Gabriella Costescu, Silvana Andrada, Dan Lăzărescu, Vasile Luca. Au cântat Roxana Ștefan, Cornel Ciubotaru și Traian Comșa la chitară.

Mulțumim și prețuim familia Ganea Dana și George, pentru găzduirea evenimentului și servirea, iar ca dar, le-am oferit Antologia „Creneluri Sighișorene” și ziarul „Metafora”, care vor avea loc în biblioteca imensă cu care au decorat locația și care, vor putea fi lecturate de clienți. Străzile Cetății Medievale Sighișoara, au răsunat sâmbătă 17 septembrie 2022, de bătăile tobei și vocea toboșarului Dorin Stanciu, care a anunțat trecerea alaiului poezilor spre Sala Barocă a primăriei.

Ne-am costumat în haine medievale de epocă și am străbătut străduțele medievale spre deliciul→

turiștilor, veniți ocazional în cetate. Am avut inspirația și am invitat turiștii cetății, la un regal poetic și muzical. Impresia și impactul emoțional au fost la cotele cele mai înalte, deoarece printre turiști se aflau chiar scriitori din alte județe, veniți cu familia în vizită. Au recitat din creațiile personale: Dan Lăpuște, Dana Ioana, Ana Mihail, Eugenia Cimborovici-Teodoreanu, Maria Nagy, Nicu Toma, Ciprian Constantin, Gabriella Costescu, Garofița Jianu, Vasile Luca. Au cântat: Roxana Ștefan, Traian Comșa, Cornel Ciubotaru.

În sală au fost prezentate costumele medievale de epocă, s-au făcut fotografiile și s-a dansat. Mulțumim pentru aceasta firmei bucureștene „Costume de epocă”.

Garofița Jianu, Silvana Andrada, Dorin Stanciu, Gabriella Costescu

Seară de muzică și poezie, cu Traian Comșa

Moderatori: Garofița Jianu, Gabriella Costescu, Cornel Pulbere.

Mulțumim Primăriei Sighișoara, Consiliului Local, cât și sponsorilor Pensiunea „Coșbuc Residence”, Silvana Andrada și magazinul „Coralia”. Parteneri media RadioSon Sighișoara.

Pe parcursul celor trei zile în care s-a desfășurat tabăra, au avut loc seri de poezie și muzică, la sala „Coșbuc Residence”. Am apreciat foarte mult lucrările artistului plastic Gheorghe Caraiman, care, a venit pregătit cu două lucrări pertret, pentru Silvana Andrada și Maria Nagy. Talentul artistului a vorbit parcă prin lucrări. A făcut mențiunea că pictează, desenează, face grafică, sculptură, icoane, decorațiuni și frescă. În acest maraton poetic și muzical al acestei tabere, au fost alături de noi: consilier Călin Stupariu, profesor Felicia Cismaș, Liviana Pânzaru, scriitoarea Ioana Heidel, Mica și Adrian Eftimie, Marcela Brândușă. Începutul parteneriatului cu Fundația Culturală „Metafora Constanța” este promițător, iar noi, am creionat deja următoarele evenimente.

TINA AVRAMESCU

Sălașul frumuseții

Sălașul meu aș vrea să fie
Unde pământu-ncet dospește
Cu hohotul de grâu și soare
Care-nsoțește clipa-n care
Aroma pâinii îmi vorbește

Să fac popas prin ierburi crude
Unde furtunile n-ajung
Iar peste pleoapele-mi închise
Să simt doar un alint prelung
Al adierilor de vise

Să-mi limpezesc privirea-n râuri
Eu însumi să devin cleștar
Spre-a oglindii minuni clădite
Pe-al frumuseților altar,
De la natură-n dar primite.

Tristeți și bucurii

De unde vin tristețile, din frunze,
Care-au pălit sub soarele-n apus,
Din ploile grăbite și ursuze
Ce-au preschimbat furtunile în plâns?

Dar oare frumusețea cum ajunge
În mugurii ce ning cu flori de Mai,
La pasărea ce zarea o atinge
Cu triluri revărsate-n guri de rai?

Și-atunci îmi las privirea să coboare
Spre câmpuri de rubin și ametist,
Mă-ncarc de frumusețe și culoare
Apoi mă-ntreb: de ce să mai fiu trist?

O lume de culori

Într-o zi am rugat cerul
să-mi împrumute din azurul său
apoi i-am cerut ierbii

să-mi dea puțin din verdele crud
macii din câmpii
mi-au dăruit culoarea lor
zâmbind sprințar
iar spicele din lanuri
m-au împresurat cu galbenul
mirosind a pâine
am căutat apoi un colț de lume
pe care să-l pot umple
cu toate darurile mele colorate...
o lume plină de seninătatea cerului,
de speranța din verdele ierbii,
de iubirea din roșul macilor,
de curaj și de noblețe
precum galbenul din spicele
mirosind a pâine...

Poartă către mine

Printre-amintiri și vise aud șoapte
Împresurându-mă precum un stol
Și nu mai știu de-i zi sau de e noapte
Fiindcă mă las purtat în voia lor

E-un vis care mă cheamă către tine
Sau mi se pare că te-aud venind...
Rămân aici și visu-l țin cu mine
Ca peste timp să te păstrez în gând

Eu aș dori să mă întrebii chiar mâine
De ce visările nu-mi sunt întregi
Căci ți-aș deschide-o poartă către mine
Să intri și astfel să înțelegeți

Tristețea planetei

Copacii se clatină, cad la pământ
Lăsând numai răni dureroase
Tu omule, vezi animale-alergând
Prin câmpuri uscate și arse?

Nu-ți pasă că propria-ți casă-o dărați
Mănat de ambiții deșarte
Distrugeți, decimezi, otrăvești și sfărâmi
Planeta, ducând-o spre moarte

În loc să contempli-al naturii prinos
Pământu-l condamni la pieire
Preschimbi în peisaj dezolant și anost
Frumosul, rămas amintire

Tu n-ai fost creat ca natura s-o-nfrunți
Ci ca să te bucuri de toate
De râuri, de câmpuri, de falnicii munți,
De rod, căci pământu ți-e frate

Am vrea râuri limpezi, natură-nflorind
Așa cum poezii-au cântat-o
Și-o viață în pace pe-acest drag pământ
Așa cum strămoșii-au visat-o.

KONSTANTIN KORCINSKI

Întotdeauna vom găsi frumusețea, întorcându-ne în timp, indiferent care este prezentul. (K. Korcinski)

Timpul!

Oare Timpul este bolnav,
în nemișcarea lui?

Cred...

doar eu am obosit

să trec prin el

fără să ajung undeva.

Cât va trece să înțeleg,

TIMPUL?

Trecutul meu,

Dorul meu...

Cât va trece să înțeleg

că sunt un bob de nisip

în marele deșert al vieții?

Nu știu.

Ceea ce știu,

Este că mai am puțin.

Cu toții de fapt,
la un moment dat,
avem puțin!

Am fost, într-o părticică de timp,
când aveam mult.

Mult mai mult.

Atunci, nu m-am gândit
că mă voi scurge.

Acum..?

Ce sunt eu?

Un bob de nisip

măcinat de propria-mi existență.

Cât sunt de trecător,

ce repede ard..,

ce rămâne în urma mea..!

Timpul, uitarea!

Aș bea un vin

Aș bea un vin dintr-o cană de lut,
Ce poartă urma buzelor tale,
Iar dorul l-aș pecetlui cu un sărut.

Aș stoarce lacrima soarelui
din bobul ce strălucește sub roua
dimineții,
Și ți-aș spune „Eu sunt robul!”

Sunt cel care duce tava cu
pocalul,
Ce păstrează arsura buzelor tale,
Sărutul de foc, mănușile și
voalul.

Aș vrea să beau o cană cu vin,
iar lăutarul să-mi cânte la ureche.
Să curgă note, foc și dulcele
venin.

Ce-aș mai bea un vin, dintr-o
cană de lut!

Timpul care stă!

Trăiesc,
dar TIMPUL nu este cu mine.
Este acel CEVA, care,
în imensitate, stă pe loc.

Doar eu trec risipindu-mă.
Am împărți timpul...
ți-aș da,
mi-aș opri și eu.

Poate, undeva la confluențe
ne vom întâlni.
În fiecare zi mă gândesc...
ar fi trebuit să plec.
Dar, în fiecare zi
ard de dorul tău
dar n-am putut să trec
pragul,
care ești tu.

Sunt două zile în viața mea
În care nu pot face nimic.
Ieri și mâine.
Dar pot azi.
Voi pleca.

Sunt doar un om
în imensitatea zilelor mele.
E târziu...
Știu că într-o zi,

va veni TIMPUL.
Și mi-e frig....

Ieri ai fost..
Și mi-e dor
Azi ești,
Mă bucur
Mâine...

Vrei o poveste?

Vrei să-ți spun o poveste?
Vrei?
Atunci, pune capul pe pieptul
meu,
închide ochii,
lasă mintea să zboare,
pe vorbele poveștii mele.
Vrei?

Vrei să aduc zmeul
la tâmpla ta dreaptă
să ți se plângă de Făt Frumos,
care degeaba l-a prigonit?

Să-ți spună de fapt,
că Ileana Consânziana
Îl iubea dar el nu a răpit-o?

Vrei să-ți spun povestea
celui care,
din dragoste și prea mult dor,
a plecat lăsând în urmă viața
pentru drumul de rătăcitor?

Hai vino, să-ți spun o poveste!

De vei pleca!

De vei pleca, am să plâng
cu lacrimi de ceară,
dintr-o lumânare,
ce arde pâlând uitată
în capul mesei,
lângă un trandafir.

Să ne iubim acum,
cât încă avem timp,
sub cerul plin cu norii
ce aleargă
dintr-o zare în altă zare.

Hai să ne iubim,
acum, cât mai suntem.
Apoi,
vom avea tot timpul din lume,
praf și uitare să fim.

ISTORIA ASCUNSĂ

De foarte multe ori, cred că suntem mințiți. Ori din anumite interese, sau poate din neglijență, sau poate că nu avem nevoie să știm, sau, poate că un popor educat, este mult mai greu de păcălit, sau poate că sunt interese care sunt mai mari decât nevoia de cunoaștere, dar totuși senzația că ne sunt ascunse multe aspecte din **istoria reală apoporului român**, este din ce în ce mai mare. În perioada totalitaristă când Președintele României era Nicolae Ceaușescu, **Istoria României**, se predă în clasele primare, în clasele de liceu și în cursurile superioare, destul de cosmetizată. Dar totuși, elevii știau că a existat un Ștefan cel Mare și Sfânt, un Mihai Viteazul, un Petru Rareș, un Tudor Vladimirescu. După anii 1990, istoria a fost ascunsă. Am început să ne pierdem identitatea, am început să nu mai fim ceea ce ar trebui să fim..., adică un popor vertical cu

George Călin

o istorie puternică, reală, cu spatele drept în fața statelor europene și a lumii totodată

După lungi așteptări și destul de multe incertitudini, în data de 16 și 17. 09. 2022, la Maia - Catargi, județul Ialomița, a avut loc un eveniment mult așteptat: „Sesiunea Internațională de Comunicări Științifice „Retrăiri istorice în veacul XXI”, ediția a XVIII-a, organizată de Societatea Culturală „Apollon” împreună cu Filiala Maia a Asociației Naționale a Cavalerilor De Clio, cu sprijinul financiar al Consiliului Județean Ialomița și Primăria Comunei Maia, sub înaltul patronaj al Academiei Oamenilor de Știință din România.”

Tematica sesiunii: Barbu Catargiu – Întâiul Prim Ministru al României moderne.

– 1862-2022; 160 de ani de la asasinarea lui Barbu Catargiu, primul prim ministru al României moderne;

– 1922-2022; 100 de ani de la încoronarea Regelui Ferdinand și a Reginei Maria la Alba Iulia, ca regi ai tuturor românilor.

A fost un regal al istoriei. Am fost martorul dezvăluirilor istorice, a repunerii istoriei Românești la locul său, pe treapta înaltă a adevărului. Istoricii militari și civili, căutători prin arhivele istoriei, ne-au prezentat rezultatul muncii lor, desfășurată de la precedenta sesiune, din anul 2021 până în anul 2022. Lucrările s-au desfășurat sub înaltul patronaj al Academiei Oamenilor de Știință Din România, sub conducerea Prof. Univ. Dr. Jipa Rotaru și Excelența Sa, Ambasador George Călin (Convenția ONU, Geneva). →

KONSTANTIN KORCINSKI

Scopul sesiunii: aducerea la lumină a adevărului istoric!

Au fost prezentate și discutate noile apariții editoriale: „Glorie și dramă” Marina Regală Română (1940-1945), autor Comandor Dr. Jipa Rotaru și Comandor Dr. Ioan Damaschin. Din prezentarea cărții, am aflat că Marina românească, în perioada 1940-1945, și-a apărat țara, efectuând transporturi umanitare. După sângeroasa „Noapte de Cristal” petrecută în Germania nazistă, Marina Românească a pus la dispoziție un număr de 48 de vase care au transportat sau au escortat nave comerciale pline cu evrei la bord, salvând în acest fel aproximativ 40.000 de vieți.

Am aflat că se împlinesc 80 de ani de la atacul unui submarin sovietic asupra unei nave non-beligerante, încărcată cu refugiați evrei. Este vorba de drama vasului bulgăresc „Struma” încărcat cu 769 de refugiați evrei. După 70 de zile, acest vas, aflat sub pavilion panamez, care a provocat disensiuni diplomatice la nivel european, a fost tractat în largul Mării Negre, cu motorul defect, unde se afla „la post” submarinul sovietic „ȘCI-213” sub comanda lui Denejko, și care, de la aproximativ 900 de metri va torpila vasul, cu toate că se vedea cu ochiul liber că se afla sub un pavilion neutru, avea o încărcătură umană neînarmată. Din cei 760 de evrei aflați la bord și 10 membri ai echipajului, s-a salvat un singur om, David Stoliar. Am aflat că din 47 de submarine sovietice, 27 au fost scufundate de navele militare românești. România a avut un singur submarin.

În luna iunie, 1941, în urma unei lupte navale desfășurate pe Marea Neagră, un singur vas sovietic a reușit să ajungă la țărmul românesc, restul fiind scufundate de Marina Română. Toate materialele prezentate, discutate în prima zi de sesiune, au fost însoțite de probe irefutabile. Efectiv au fost făcuți cunoscuți membrii echipajului submarinului sovietic care au apăsat pedala de declanșare a torpilei ucigașe, la ordinul direct a lui Stalin. Acești oameni au adus probe în susținerea acestor aspecte.

Domnul General maior rtr. Radu Theodoru

Prezență insolită la acest colocviu istoric, a fost domnul General maior rtr., Radu Theodoru, care, dovedind o vivacitate ieșită din comun, la cei 93 de ani ai săi, într-un discurs ținut în picioare, ne-a spus că România nu poate fi acuzată de participare la Holocaust, ci a oferit un ajutor substanțial cetățenilor evrei în fuga lor din calea politicii distructive ale Germaniei naziste. Nu este admisibil să faci jocurile unor asociații, societăți sau organizații internaționale și să accepți aceste acuze. Nu poți interzice prin lege să se vorbească despre anumite personaje care, ne place sau nu, au jucat un rol istoric pe eșichierul politicii interne sau externe. Mareșalul Antonescu, a

existat, a fost o prezență pregnantă în politica românească. A fost Șeful Statului la un moment dat. Din dispoziția acestui personaj istoric, au fost trimise în Ungaria 50.000 de pașapoarte în alb, pentru a fi folosite de refugiații evrei. Știți ce a mai spus acest om aproape centenar? „Când este vorba de istoria României, nu trebuie să stai în genunchi și să te rogi”

Cu mintea limpede și coerent în discurs, Generalul Radu Theodoru a mai rostit: „Altădată am să vă mai spun și alte aspecte ale politicii ascunse ale României”. La un moment dat, a răbufnit: „Eu și generația mea, v-am dat o Românie la cheie! Voi ce ați făcut cu ea?”

Domnule General, am acceptat să facem sluj în fața puterilor străine, iar, în virtutea europeanizării și integrării în UE, ne-am pierdut coloana vertebrală. Nu mai avem istorie, nu mai avem vocația necesară a unui popor care ține fruntea sus.

DL. GENERAL MIRCEA CHELARU

Domnul General Chelaru, ne-a învățat puțină gramatică română:

- Neisprăvit, este cineva care nu și-a isprăvit treaba!
- De ce românii au tăiat coarnele taurului? Să nu mai ia taurul de carne!
- Cum se conjugă verbul „a se jertfi”? / *Eu să mă jertfesc? / El să se jertfească! / Ea să se jertfească!*

Generalul Chelaru ne-a vorbit despre mândria de a fi român, despre necesitatea ca România →

să-și recâștige locul de facto în sânul Europei, să-și remodeleze politica internă și externă în așa fel, încât să redea demnitatea acestui popor. După părerea Domniei Sale, MAIA este o mișcare de conștiință națională. Este locul unde ne aducem aminte că avem o istorie, că noi, românii, am fost cândva cu fruntea sus. Este a doua oară când ascult spusele acestui om. Cândva, a avut un cuvânt de spus și poate că atunci când l-a spus, a mai salvat o fărâmă din mândria aceasta națională de care începem să ducem lipsă. A fost un ghimpe în coasta clasei politice corupte, a fost omul care prin acțiunile sale a împiedicat formarea unui stat țigănesc, în urma căruia trebuia să pierdem Dobrogea. Mi-ar place un astfel de Președinte..., vom vedea ce ne rezervă viitorul.

Tot la Maia, am aflat ca România nu a fost niciodată învinuită de participare la Holocaustul împotriva evreilor. După 1991-1992, au început să apară primele acuzații, venite din partea unor organizații și „oficine” sioniste, atât din țară cât și din străinătate. Acuze la care oficialii români niciodată nu au luat poziție!

Ce a însemnat Maia-2022 pentru mine? O reîntâlnire cu adevărată istorie a României. O istorie care există, dar care nu mai ajunge la inimile poporului român. Din varii motive, poporul este văduvit de istoria lui, de necesitatea ridicării frunții naționale din noroiul în care ne apasă cu bocancul, clasa politică românească.

O „mână de oameni”, membrii din „Filiala Maia a Asociației Naționale A Cavalerilor de Clio”, au curajul să adune documente, să facă cercetări pentru a scoate adevărul istoric la lumină.

Cu ce m-am întors de acolo? Cu bucuria că mai există oameni care pun „osul” la treabă pentru Istoria Națională. M-am întors de acolo cu două cărți, care, după citire, vor ocupa un loc special în biblioteca mea personală! „Napoleon Bonaparte”, autor Mircea Chelaru și „Glorie și dramă- Marina Regală Română (1940-1945), autori Comandor Dr. Jipa Rotaru și Comandor Dr. Ioan Damaschin. Vă mulțumesc stimați domni, pentru cuvintele frumoase, adresate mie, odată cu dăruirea celor două cărți, cu autograf.

Am primit al-XVIII-lea volum, al Sesiunii Internaționale de Comunicări Științifice în Veacul XXI, cu tema „Barbu Catargiu”, editura „Ro.cart” - București. Cuvântul înainte care aparține diplomatului George Călin, scriitor, Președintele Societății Culturale „Apollon”-România, după ce aduce în prim plan aspecte din activitatea desfășurată de dl. Comandor Dr. Jipa Rotaru și a colegilor săi, în căutarea și aducerea la lumină a adevărilor istorice, Domnia Sa încheie cu cuvintele marelui om politic Barbu Catargiu: „*Totul pentru țară, nimic pentru noi!*”

Mulțumesc domnule Ambasador George Călin, pentru efortul depus de Domnia Voastră, ca această sesiune, ediția XVIII-a să existe. Să aveți sănătate multă, iar în dorința dvs. de a duce mai departe această luptă de scoatere a adevărului istoric la suprafață, să întâlniți oameni care să iubească acest adevăr și să vă ajute. Vivat adevărata istorie a României! Vivat cultura și slujitorii săi! Vivat „Apollon”, unde cei cu drag de literă și cuvânt românesc, și-au găsit adăpost și înțelegere!

OCTOMBRIE

NICOLETA TUDOR

Miraj efemer

Am ajuns într-un punct de miraj efemer,
Mi-e și soare și lună într-un singur cuvânt,
Întind mâna spre stele să mă sprijin de cer
Dar privirea mi-e încă pironită-n pământ

De curaj să m-apropii încă nu îndrăznesc,
Prind cupola gândirii cu un deget firav...
Mi-e așa de ușor să pronunț „te iubesc”
Încât cred că deja se transformă-n nărav

Ploi de stele mă udă până când mă trezesc
Să văd umbra ce-mbracă un copac rătăcit,
S-a pierdut de iubire, dar eu tot îl iubesc
Și-i cuprind scoarța grea încercând să-l imit

O tăcere de visuri mă cutremură-n zori
Când mi-e geana lipită de vreo trei insomnii,
În zadar caut zâmbetul rătăcit printre sori,
De te chem ai să vii, dar... eu nu vreau să vii...

Căci privirea mi-e încă pironită-n pământ
Deși mâna mi-e stea când mă sprijin de cer,
Mi-e și soare și lună într-un singur cuvânt
Dar... mă aflu-ntr-un punct de miraj efemer...

Apocalipsa poezilor

Azi e luni? Sau e joi? Mai contează cumva?
Când lunaticе gânduri zburdă-n inima mea?
Mai contează de-i zori sau e noapte, târziu,
Când nu știu cum mă aflu, sau nu vreau să mai știu?

Dacă-s nori, sau e soare, mi-e totuna acum...
Când din foc a rămas doar o dâră de fum,
Îmi dau seama că-i iarnă, nu de frig, nu-l mai simt,
E doar starea de alb, ce în somn o resimt

Fantomatice versuri se topesc în surdină,
Nu contează deloc că în zi nu-i lumină,
Anotimpuri nebune se perindă pe glob,
Se lovesc când și când de un june neghiob

Care încă mai scrie poezii de iubire...
Crezând el că acestea vor intra-n nemurire,
Dar se-anunță deja vremuri grele-n curând,
Poezia va fi... doar la unii în gând

Roboței programați vor ajunge pe străzi,
Vor curma libertatea și-o vor pune în lăzi,
O vor vinde apoi, pentru-n petic de cer,
O vor da celor care încă hrană mai cer

Nu vorbesc de-acea hrană de care se știe,
Vor dori un creion și un pic de hârtie...
Să nu uite să scrie litera "i" cea de mână
Ca în suflet iubirea în veci să rămână

Și huliți de pe margini, ei vor trece, plângând,
Cu acele-amintiri despre soare în gând,
Despre vremea când liberi scriau versuri, cântând...
Când aveau încă voie să pronunțe „eu sunt”

Iar de-i joi sau de-i luni va conta mai puțin,
În acel viitor ce se-anunță hain...
Cum să știu dacă-i bine, cum să știu ce va fi?
Vom găsi noi ieșirea sau... învinși vom muri?

Tristeți de noiembrie

Cântă crengile a toamnă târzie
E drumul plin de frunze răskoapte,
Vechi amintiri încep să mă-mbie
Să mă trezească la miez de noapte,

Șoaptele pomilor îmi bat în geam
Și-apoi se pierd în negura nopții,
De-aminte să fie dorul ce-l am
Lăsat în păstrare-n bățile sorții

Luna și ea, se-arată timidă
Din norii în care pân-acum s-a ascuns,
Tristețea-mi trimite precum o silfidă
De parcă a mea nu ar fi de ajuns

Vântul își tânguie jalea prin pod
Spunându-mi și el că știe ce simt,
Eu îl ascult, precum un năvod
Tristeți și mai mari din nou mă cuprind,

Complotul există și simt că mă doare,
Parcă mă pierd în tăceri sugestive
Și vântul mă bate și plouă mai tare,
Tristețile mele devin portative,

Cântă iar creanga în toamna târzie,
Când șoaptele pomilor îmi bat în ferești
Vechi amintiri încep să re-nvie
Să-mi amintească de dorul ce-mi ești.

MARIA NICULESCU

Iubirea inspiră genii

Dumnezeu, după ce a făcut o grădină în Eden, plină de flori și pomi, în care trăiau multe animale, l-a creat pe primul om, pe Adam; din țărâna pământului și i-a suflat în nări forță de viață. Apoi a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el.” Atunci, Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste om, și omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui și a închis carnea la locul ei. Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut-o pe Eva și a adus-o omului. Și omul a zis: „Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi „femeie”[a], pentru că a fost luată din om.” „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa, și se vor face un singur trup.” (Geneza 2:18-24).

Desigur, numai El, Forța Creatoare Supremă – Principiul Masculin Primordial, „Tatăl” a fost capabil de asemenea Lucrare; inițiații spiritualității autentice spun că Dumnezeu s-a polarizat în cele două principii: masculin și feminin, principiul masculin reprezentându-L Pe Dumnezeu – Tatăl (Absolutul – conștiința nemanifestată – Lumina fără de sfârșit, iar principiul feminin fiind Mama Natură (Creația/ Universul – conștiința manifestată).

Dumnezeu a creat, iar lucrarea pe care a făcut-o El, o numim creație. Cea mai valoroasă, cea mai importantă a Sa creație, omul, această ființă superioară, „Un mister, iar la temelie umanității stă mereu admirarea acestui mister”, cum frumos spune Thomas Mann, a fost înzestrată de El cu alese calități, meniri, daruri, printre care putem aminti ca fiind foarte importantă, creativitatea. Sunt destul de multe exemple, demne de menționat, întru frumoase și de neuitat aduceri aminte, de cupluri celebre unde, femeia, ființa delicată, desăvârșită, creată anume de Dumnezeu spre a fi alături de bărbatul său, de a-i fi de ajutor acestuia, îi va stimula, în același timp, creativitatea.

Îmi face o deosebită plăcere să amintesc de un celebru cuplu ai cărui protagoniști au fost marele compozitor George Enescu și Maria Cantacuzino – cea mai frumoasă prințesă aristocrată a timpului respectiv, una dintre cele mai excentrice prezențe din viața mondenă a începutului de veac XX, prietenă apropiată a reginei Maria.

Gândurile mă poartă deseori, pe aripile lor, în acele vremuri. Legat de aceste aduceri aminte, vă împărtășesc secretul sufletului meu, acela de a-l fi încercat un sentiment frumos, ales, pentru cel ce a fost, e și va rămâne peste vremi, neasemuitul, marele compozitor român George Enescu. Nu de puține ori am avut ocazia să merg la evenimente culturale ce se desfășurau la Muzeul Național „George Enescu”, muze ce se află în incinta Palatului „Cantacuzino”, una dintre cele mai frumoase clădiri din București. Cu toate acestea, întotdeauna, urcam cu sfială treptele somptuoasei intrări, pășeam cu un sentiment de bucurie, pioșenie, admirație și aleasă prețuire pe urmele Omului George Enescu. Apoi, era suficient să țin ochii întredeschiși, așa, ca și cum aș fi fost invitată la un vernisaj și, fără nicio piedică, transcendentam la început de veac XX.

Cunoscându-i viața, opera, chiar și numai printr-o descriere scrisă sau verbală, distanța, timpul, nu mai aveau valoare, nu mai existau bariere între real și virtual. Astfel, aveam senzația că este prezent. Cel puțin așa simțeam eu. Părea că îmi stă alături, mă însoțește, mă îndrumă întru îmbucurarea privirii și împlinirea sufletului, printre picturi murale, sculpturi, ornamentații sculpturale, tapiserii, candelabre, vitralii, diplome și premii etalate în Sala Expoziției și chiar întru încântarea auzului, când îmi îndreptam privirile spre vioara sau pianul Steinway. Închideam ochii și auzeam, parcă venind din departe, armonioase acorduri ale „Rapsodiei Române”.

Despre magnificul, deosebit de talentatul compozitor au scris numeroși oameni de cultură, atribuindu-i deosebite și binemeritate calități. Iată câteva citate nemuritoare, cum nemuritor este cel căruia îi sunt adresate:

- „Ca să vorbești de Enescu, ar trebui să moi penița în fulger, eclipsă și rouă”; (Contele de Saint-Aulaire);

- Pentru violonistul Enescu, care este genial, admirația mea nu cunoaște margini.” (Pablo Casals); →

- „Enescu e pentru țara noastră cea mai legitimă mandrie, cea mai superbă întrupare a geniului românesc.” (Ionel Perlea);
 - „Un nou soi de frumusețe, care ne face să fim mândri că e român” (Camil Petrescu);
 - „Enescu – entuziasma, ca o coloană greacă”.
- (George Călinescu);
- „George Enescu a fost un mândru exemplar de statornicie morală, a fost mesagerul unui cod moral.” (Garabet Ibrăileanu);
 - „Pentru mine, Enescu va rămâne una din veritabilele minuni ale lumii” (Yehudi Menuhin);
 - „Enescu? Nu talent, ci geniu!” (Alfred Cortot)

Marele George Enescu, născut la 19 august 1881 în Liveni, Manoleasa, Botoșani, singurul copil rămas în viață dintre cei opt frați, a fost un compozitor, violonist, pedagog, pianist și dirijor, fiind considerat cel mai important muzician român. Era un bărbat frumos, impozant, avea ochii strălucitori, verzi ca smaraldul mării, fruntea largă, un păr bogat și lăsat în voie, cu glasul vibrant, plin de entuziasm și gesturi dulci care aminteau de un vals de Straus în desfășurare. Făcea furori printre tinerele din suita reginei. Regina Maria îl considera „Copilul sufletului său”. Nespus de talentat, îi uimea pe cei din jur, putea fi văzut când la vioară, când la pian, când la orgă. Cele mai cunoscute compoziții ale lui George Enescu datează din primii ani ai începutului de secol XX. Printre acestea se numără cele două Rapsodii Române (1901-1902), Suita nr. 1 pentru orchestră în Do major, op. 9 (1903 și interpretată în 1911 de Orchestra Filarmonică din New York, sub bagheta renumitului compozitor și dirijor Gustav Mahler) sau Simfonia nr. 1 în Mi bemol major, op. 13 (1905).

Se spune că mama marelui Enescu a visat, pe când era însărcinată, că fiul său va fi celebru. Și așa a fost. Încă de mic, îndrăgostit de sunetele dulci, fine ale muzicii, visând să ajungă compozitor, a fost remarcat – la numai 6 ani – pentru talentul său deosebit în compoziție, de profesorul și compozitorul Eduard Caudella, sfătuindu-i pe părinți să-și îndrepte copilul către studii muzicale. Compozițiile sale (sonate, simfonii, muzică de cameră), vor lua amploare atunci când va avea și un pian. Primul concert de vioară îl dă la vârsta de 17 ani, la Ateneul Român și, tot acolo, a avut loc prima audiere a „Poemei Române”. Această zi a fost de o deosebită importanță pentru el, pentru că avea să fie ovaționat de oameni importanți la acea vreme – regina Elisabeta, regele Carol I, dar, mai ales pentru că avea să o cunoască pe doamna vieții lui. Timidul adolescent, educat după normele tradiționale, fermecat de frumusețea Mariei Cantacuzino, care îl trata ca pe un copil, deși fără vreo speranță, se îndrăgostește iremediabil de aceasta.

Deseori, George Enescu era invitat la Castelul Peleş din Sinaia de către regina Elisabeta a României

(al cărei pseudonim literar era Carmen Sylva), după ale cărei poeme Enescu, punându-le pe muzică, a dat naștere mai multor lieduri în limba germană. Regina i-a dat marelui muzician porecla de „Pynx” (după Sfînx). Era invitat permanent la palatul regal, unde lua parte la seratele muzicale organizate de regină, pentru a susține concerte și recitaluri de vioară. Aici, abia după opt ani, Enescu se reîntâlnește cu frumoasa Maria Rosetti-Cantacuzino (Măruca), născută în anul 1878 în familia de boieri Rosetti din Tescani, tânăra cu părul negru-arămiu, înaltă, cu răs cristaline, distinsă, elegantă, „a cărei apariție era un adevărat spectacol de feminitate”, după cum spunea istoricul Dan Falcan. Era de o uimitoare frumusețe, cultă, inteligentă. Se pare că atunci a început marea lor dragoste, care avea să reziste o jumătate de secol. Dintru început au priceput amândoi că soarta îi va ține legați până la moarte. Măruca avea obiceiul de a sta aproape în întuneric. Avea și darul scrisului. Iată cum îl prezintă în memoriile sale pe George Enescu: „Bărbat, zeu sau demon este această siluetă de titan ieșită din trăsnet, zveltă, dar compactă ca de jasp negru? Destinul în persoană. Înaintează spre mine fatal, irezistibil, pe când eu merg, ca o somnambulă, în întâmpinarea lui. Cu o strănsoare fierbinte, mi-a luat mâinile pe care i le-am întins cvasi inconștient... Ce s-a petrecut mai apoi? Știu doar că salonul s-a golit aproape imediat și că am rămas singură cu el până dimineața”. Sau: „Un singur om umplea și-mi schimba universul la unison, cu care, eu mă simțeam ca într-o veritabilă stare de transă, în vreme ce iubirea lui devenea fanatică, cu fiecare oră care trecea, cu fiecare privire, cu fiecare strângere de mână” (memorii „Umbre și lumini”).

George Enescu uimea asistența, într-atât încât, chiar regina rămânea pierdută în reverie când îl asculta. Era un fenomen; pe cât de talentat, mânuind vioara dumnezeiește, tot pe atât de frumos, pe cât de blând, înțelegător, tot pe atât de simțitor, de răbdător. Făcea furori printre tinerele fete.

Deși se îndrăgostește nebunește de Maria Cantacuzino, iubind-o chiar cu disperare, George Enescu este nevoit să plece în Franța după terminarea războiului, de unde îi trimite Mărucăi scrisori pline de dor. Aceasta, însă, suferea enorm când Enescu pleca la concerte în străinătate, se simțea străină, abandonată, întrebându-se adeseori: „Asta este fericirea? Nu, nu-i fericirea! Nu, este răul sacru care se numește dragoste! Este pasiunea oarbă→

și surdă la tot ce nu are legătură cu ea”. Nu se împăca deloc cu ideea despărțirii de iubitul său soț.

Reîntors la București, în casa de pe Calea Victoriei, rămâne alături de Măruca pentru tot restul vieții. O iubea sincer și curat, purtându-i o deosebită adorație. Au trăit o minunată și de neuitat poveste de dragoste. Timp de treizeci de ani au avut doar o legătură sentimentală, abia în 1937 s-au căsătorit religios, într-un mic salon din casa Mărucăi din București, la care nu au asistat decât doica și Cella Delavrancea, o desăvârșită pianistă, în calitate de nașă, care, va povesti mai târziu în memoriile sale *cât de extaziat era Enescu, ce figură luminoasă avea, părea că plutește, părea că sufletul său a atins Raiul*. Tot ea va povesti de vila „Luminiș” și minunatele serate muzicale de la Sinaia, multe dintre ele oferite soției sale adorate, căreia îi murmură: „*La princesse aimée, veut-elle des sonates de Beethoven ce soir?*”, iar Măruca îi răspundea învăluindu-l cu o privire blândă, dulce, drăgăstoasă. „*Pentru mine, a iubi este grav și, mai ales, este definitiv*”, spunea Enescu în timp ce dădea concerte și spera la reînsănătoșirea prințesei lui dragi. „*Eu, când iubesc ceva, se gravează aici... Vreau să spun pentru toată viața, aici... În inimă*”, mai spunea el.

Acea energie pură, acel sentiment sublim îl copleșea; dulce, blândă greutate îi umplea lăuntru, era precum un vulcan, gata să erupă. Așa s-a și întâmplat! Din primul moment în care a întâlnit-o pe Maria Cantacuzino, acea iubire înflăcărată și-a revărsat-o, cu generozitate, asupra ființei pe care Dumnezeu i-a trimis-o în cale. Un dar oferit din inimă, necondiționat, un dar ce se numește iubire și se manifestă în forma cea mai înălțătoare. Acel lăuntru, acea energie pozitivă se manifesta în așa fel, încât era copleșit de sentimentul înălțător, iar atunci nu-și mai dorea altceva, se simțea împlinit și niciun gând nu-l putea îndepărta de această stare de euforie, părea că visează și, totuși, era treaz. Se simțea înconjurat de iubire și simțea o dorință arzătoare de a împărtăși celei dragi acea iubire adevărată, necondiționată.

Pe una din fotografiile lui Enescu era scrisă, în limba franceză, o dedicație pentru Maria Cantacuzino: „*À la princesse aimée, de Pinx – Juillet 1943*”. Pentru Enescu, „*La princesse aimée*”, cum o alinta acesta, a fost dragostea unică. O diviniza! Era muza lui, ea îl inspira. În dragostea-i imensă, după o neînțelegere, din preaiubire, talentatul soț strânge bani și construiește Vila „Luminiș” din Sinaia pe care i-o dăruiește Mărucăi. Nu este mai puțin adevărat că și Măruca îl iubea nespuse, se îndrăgostise nebunește de el, poate datorită „*chipului său misterios, enigmatic, asemeni unui sfînx, o asemănare vădită cu enigmatica statuie cioplită în stâncă deșertului din Sahara*.”

O legendă spune că, la început, Dumnezeu a

trimis pe pământ jumătăți de sfere, fiecare urmând să-și găsească perechea. Se pare că Măruca găsește în Enescu jumătatea care o completează, trăind o pasională poveste amoroasă, o poveste plină de „*febră și pasiune*” Da, o dragoste de legendă, o iubire care a înfruntat timpurile și concepțiile celor contemporani cu ei. Frumoasa poveste de dragoste dintre cei doi a rămas în istorie, inserată pe filele timpului.

Din iubirea-i înflăcărată, îngemănată cu fericirea pe care i-o producea muzica izvorâtă din acordurile dureros – tânguitoare ale viorii sau pianului, 16 ani, mânat de instinct, geniul Enescu zămislește „Oedip, op. 23”, opera ce îi îmbogățește creația, marea operă a vieții sale, dedicată scumpei, adoratei sale soții, Măruca. Este cea mai îndrăgită lucrare a compozitorului, la care a lucrat mai bine de zece ani. Oare afinitatea cu personajul mitologic l-a împins pe genialul compozitor George Enescu, să compună opera măreață, „Oedipe”, socotită azi cea mai originală dintre tragediile moderne? Se pare că da, fiindcă, în această lucrare zămislită „*după luni de muncă și ani de neliniște*”, se regăsesc simțămintele, gândurile compozitorului, uneori, acesta, identificându-se cu eroul său.

Într-una din cele 1400 de scrisori donate în anii 1980 de Lieserl, fiica lui Einstein, Universității Ebraice din Ierusalim, acesta îi vorbește despre legea supremă a universului, cea mai puternică forță ce poate exista: „*Există o forță extrem de puternică, pentru care, cel puțin până în prezent, știința nu a găsit o explicație formală. Este forța care include și guvernează totul, e chiar în spatele oricărui fenomen care are loc în univers și încă nu a fost identificată de noi. Această forță universală e IUBIREA. Iubirea este Lumina, care îi luminează pe cei ce o oferă și o primesc. Iubirea este gravitație, deoarece îi face pe unii oameni să se simtă atrași de alții. Iubirea e putere, deoarece multiplică tot ce avem mai bun și oferă umanității șansa de a nu pieri în propriul egoism orb. Iubirea expune și revelează. Pentru iubire noi trăim și murim. Iubirea e Dumnezeu și Dumnezeu este iubire.*”

Așadar, iubind curat, dăruindu-ne și dăruind iubire necondiționat, vom fi purificați, vom simți că ne înălțăm deasupra micimii, deasupra minciunii, a întunericii, a urii. Lumina și pacea vor adăsta în sufletul însetat de frumos. Inima noastră este plină de iubire, nu trebuie să ne temem că o vom pierde oferind-o celor ce ne sunt aproape, deoarece vom primi însutit, înmiit iubire de la Dumnezeu. Iubirea face minuni, iubind, devenim mai buni, mai frumoși, mai puternici. Iubirea înseamnă viață. Fără iubire nu am fi existat, Dumnezeu ne-a creat din marea-I iubire.

Iubirea adevărată, acest sentiment pur, sublim, înălțător, inspiră geniile.

DANIELA SIMONA PAL

Contopire

Priveghez în așternuturi
roua ta de pe săruturi
și-ți ascund sub plăpumi două,
urma-n nopțile când plouă.

De trupul tău mi-e plin sărutul
și-i frământat precum e lutul,
iar gustul tău de mere coapte
îl simt în fiecare noapte.

Și brațul tău ce mă-mpresoară
a suta și a mia oară
are miros de pâine coaptă
ascuns în aburul din șoaptă.

Priveghez chiar de cu seară
dulcea și a mea amară
contopire și confuzie
când sub pleoape, când pe buze.

Dacă aș fi fost cuminte...

Dacă aș fi fost cuminte
și nu m-aș fi topit din nori
să picur pe pământ, nu aș mai fi fost
ploaie.

Dacă aș fi fost cuminte
și aș fi dormit în adâncuri,
fără să sărut țărnițele,
nu aș mai fi fost val.

Dacă aș fi fost cuminte
și aș fi visat în deșerturi
fără să mă las purtată de vânturi,
nu aș mai fi fost nisipul
din clepsidră.

Dacă aș fi fost cuminte
și aș fi lăncezit neprihănită sub
pleoape,
fără să mă preling pe obraji,
nu aș mai fi fost lacrimă.

Dacă aș fi fost cuminte
și nu aș fi răspuns furtunilor,
legănată pe ram și fără dor de verde
crud,

atunci nu aș mai fi fost frunză.

Dacă aș fi fost cuminte,
nu aș mai fi fost nici timp,
nici anotimp, nici dor,
nici flacăra arzând în ploi.
...Atunci nu aș mai fi fost Eu,
ci doar mesajul unei alte vieți!

Și știi...

Și știi că e toamnă și doare
Te uită cum frunzele pier
Surprins de-a morții văltoare
Privesc în cădere spre cer.

De parcă le simt cum suspină
Prin ploaia străină și rece
În dorul lor de lumină
Și de viața ce iute le trece.

Doar una mai stă legănată
Și își plânge iubirea de-un an
Ca o partitură uitată
Pe clapele vechiului pian.

Îmbătată de tine,

Îmbătată de tine,
ca pâinile din vinul târziu
sec-demisec
tămâios-păcătos
cu gust de anafură,
te port pe buze
prin biserică.

Raze de soare,
de floare, când
se desfac prin vitralii.
Sfinți și părinți
cu fețe pătate de lumină spălate
șchiopătează asimptomatic
pe pereți.

Eu, scobită de cruci și răscruci
mă aprind și mă sting
lumânare, vâlvătaie, flăcărui
în ploaie.

Umbre mari, umbre mici
se-alungesc, dănțuiesc
printre Sfinți.
Și mă rog și șoptesc
în genunchi mă căiesc.

Și mă rog peste poate
despre tot despre toate.
De iubiri neubiri
despre vrăji amăgiri
mântuiri și regrete discrete.

Și mă rog și șoptesc
în genunchi mă căiesc.
Lacrimi mari lacrimi mici
șiroiesc, ropotesc

licurici cu lipici
pe obraji scofâlciți.
Sfinți părinți hodinesc,
sfătuiesc de iertări
neiertări, rugăciuni și minuni,
de pierzanie mătănie
rătăcirii reveniri.
De morminte preasfinte și-nvieri.
De a fost și va fi
totul bine într-o zi.
Dezbătută, iertată, mă ridic
și mă-nchin
unui cer mai senin!
Doamne fii cu noi!

De ți-aș veni...

De ți-aș veni-mbrăcată-n ploi
Tu nu-ți lua dragostea-napoi
Și nici în brume de-o să-ți viu
Nu mă lăsa să-ți fiu târziu.
Sau, de-aș pleca precum cocorii
Tu însoțește-mă cu norii
Și de n-ai vrea, ți-aș tot veni
Să-ți mai fiu toamnă înc-o zi,
Un an, un timp în poezii!

Invitație la imaginație

Piruetând în timp ce opteau infinitul
pe umerii cu pistrii ai imaginarului,
glisau între lumini și umbre,
între hazard și realitate,
creatori de confuzie,
ofticând spectatorii.
În același salt, eterați,
naufrațiați între lumi,
El și-a lipit sărutul acela târziu
de buzele ei pline
de fecioară adormită-n femeie.
Timpul a stat... pentru o clipă,
iluzorie revanșă împotriva
neștiutului.

În goana după extaz
erau aripile aceluiași fluture.
Operatorul de lumini culegea
aplauze.
La revenirea în temporal
balerinul îi șoptea la ureche:
„Piano Elise!.. ești motivul că exist.”
Era un dans, era un vis...
al lui Elise.

Din sală veni un curent glacial,
un strănut de peșteră
al naturii umane
care arestează iubirea.
Spectatorii sictireau
arhitecții zborului
și Dumnezeu distrat.
Reverență Timpului!
Cortina căzu... rușinată.

ADRIANA APOSTOL

Membru nou în Asociația Literară „Creneluri Sighișorene”

S-a născut în 27 martie 1972, la București

- Este profesor gradul I, pentru învățământul preșcolar la o grădiniță din București, cu o vechime de 32 de ani la catedră.

- A absolvit Facultatea de Psihologie din cadrul Universității „Spiru Haret” din București și deține un master în Management Educațional și Consiliere, finalizat cu lucrarea de disertație „Desenul ca mijloc de exprimare a emoțiilor preșcolarilor”, urmat în cadrul UTCB, Departamentul pentru Pregătirea Personalului Didactic.

- În prezent este studentă, anul II, a Universității din București, la programul de Master - „Terapia logopedică în procesele de comunicare”.

- Profesor psiholog în specializările psihologie educațională, consiliere școlară și vocațională și psihopedagogie specială, membru al Colegiului psihologilor din România.

Activitate culturală:

„Scriu poezie din pasiune, fără a avea pretenția să fiu numită scriitoare. A fost o vreme, în liceu, când îmi petreceam o parte din timpul liber așternând pe hârtie gânduri de adolescentă. În rime, mai mult sau mai puțin împerecheate, stângace, dar sincere. Cu toții am făcut acest lucru, la un moment dat, nu-i așa? Din luna august 2021, perioada pandemiei m-a făcut să-mi redescopăr această latură creativă și emoțională și am început să scriu. În general, îmi place să scriu despre iubire (cui nu-i place?) cu toate stările ei: fericire, dorință, tristețe, gelozie, fluturi în stomac, natură, poezii cu mesaj motivațional, dar abordez și alte teme, în funcție de stare, împrejurare, creativitate. Sursele de inspirație le iau din tot ceea ce este în jurul meu, din plimbări, vizite la muzee, galerii de artă, spectacole, încercând ca prin versurile încărcate de metafore, personificări și comparații, să creez imagini sugestive, adevărate tablouri în cuvinte, așa cum

îmi place mie să le numesc. Să scriu poezii este lucrul care mă mulțumește, mă împlinește, îmi generează aceea stare de bine, de care am nevoie. Poezia este pentru mine ca o terapie pentru suflet.

Cuvintele înlănțuite în versuri reprezintă eliberarea mea launtrică, mă ajută să-mi exprim mult mai ușor gândurile, trăirile, dorințele, facilitând totodată transmiterea mesajului, curat, sincer și direct.”

- Colaborează cu mai multe comunități literar-artistice, peste 250 (cenacluri, reviste, ziare, asociații, radiouri etc.), virtuale, la nivel național, dar și internațional, unde postează zilnic creații proprii, sub pseudonimul „AdiA”.

- Administrează, împreună cu poetul Grigore Curcanu, Cenaclul Internațional literar-artist „Dor de infinit”, din mediul virtual, unde are calitatea de expert al grupului, contribuind la promovarea artei prin poezie atât prin intermediul propriilor creații cât și a operelor literare ale unor autori consacrați, prin acordarea de feedback, încurajări și oferirea surselor de inspirație sub orice formă a artei, pentru membrii acestei comunități literar-artistice.

- A publicat poezii atât în reviste virtuale naționale cât și internaționale, dar și în antologii de poezie, reviste literare, platforme poetice on-line.

- Unele poezii i-au fost recitate la diferite posturi de radio on-line și alte câteva au beneficiat de o coloană sonoră și videoclip, încărcate pe youtube („Barca vieții”, „Și plouă iar”, „Vicii”, „Pe umeri pletele-ți curg râu”, „Tu sufletul mi-l lași să se adape”, „Ploaia ca o speranță”).

- A participat la numeroase concursuri și festivaluri de poezie, atât la nivel național cât și internațional, unde a fost recompensată cu numeroase și valoroase premii, diplome, trofee, medalii, alte distincții. Ex: Festivalul internațional „Campionatul European de poezie”, unde a obținut Premiul de Excelență al juriului cu poezia „Dansul stelelor”, situându-se printre cei 110 premianți, din 739 de participanți.

Toamna existenței efemere

Copacul existenței efemere
Cu brațe-nvăluite în himere
Își poartă mugurii de timp spre soare,
Feriți de-a iernilor crudă ninsoare.

Sub raze despletite își desface
Corola frunzelor ce loc își face
Pe bolta fără limită de clipă,
Vegheată de a gândului aripă.

Copacul sentimentelor perene
Mi-a poposit în inimă o vreme,
La umbra lui mi-am odihnit dorința
Pe trunchiu-i gros mi-am scris ieri suferința.

Azi, frunzele își mișcă-n dans frenetic,
Nebună simfonie-zbor patetic,
Ca-ntr-un ritual târziu de-mperechere
Din toamna existenței efemere.

Dar a uitat că trecătoarea-i soartă
Pe unda altui anotimp îl poartă
Și brațele golite i le-ncarcă
Cu straturi arginti de promoroacă.

Scriitori bucureșteni la Iași

O rază de soare călăuzită de o toamnă blândă, plină de culoare și magie ne-a dezvăluit orașul îmbrățișat de cele șapte coline, Iași, un oraș bijuterie cu bulevarde mari și aerisite, umbrite de tei ce ne-au întâmpinat cu liniște și cu o atmosferă relaxantă, chiar romantică.

Aici am poposit noi, membrii delegației Cenaclului internațional literar-artistic „Dor de infinit”, sâmbătă 24 septembrie 2022, emoționați, bucuroși și curioși să-i aflăm istoria, să pășim pe urmele marilor personalități care au iubit acest colț de Rai, Mihai Eminescu, Ion Creangă, Nicolae Iorga, Lucian Blaga, Kogălniceanu, Topârceanu și mulți alții.

Deși a cunoscut nenumărate momente de cumpănă, Iașiul a renăscut de fiecare dată parcă mai ispititor, mai impozant, fiind astăzi nu doar un oraș modern ci și un reper al marilor idei, al unității, un simbol real de românism ce a strâns în casa lui toate valorile și idealurile noastre naționale.

În „buricul târgului”, pe o stradă mărginită de clădiri arhitecturale vechi, somptuoase, adevărate mărturii ale măreției acestui oraș plin de farmec, strada Ștefan cel Mare și Sfânt, la numărul 57, „Casa cărții” ne-a găzduit pentru a ne susține cea de-a patra ședință de lucru a Cenaclului internațional literar-artistic „Dor de infinit”, o întâlnire extraordinară în cadrul căreia poezia, muzica bună și momentele umoristice s-au împletit într-o simbioză perfectă, iar

inimile participanților, atât artiști cât și iubitori ai cuvântului scris au vibrat la unison.

Catedrala Mitropolitană, cea mai mare biserică ortodoxă din România și biserica „Sfinții Trei Ierarhi”, o bijuterie arhitecturală cu un aspect exterior sub forma unei dantele, cu simboluri gravate, sub acoperișul căreia își au mormintele trei personalități narcante ale românilor (Dimitrie Cantemir, Alexandru Ioan Cuza și Vasile Lupu), aflate în apropierea locației unde a avut loc acest eveniment literar-artistic, ne-a reamintit de supranumele Iașului-„orașul celor 100 de biserici”.

Sub egida „Metafora sufletului, arta frumosului prin cuvânt”, poezia și muzica au unit inimi din București, Iași și din străinătate printr-o manifestare al cărui ecou se aude și astăzi, un eveniment de înaltă ținută, extrem de emoționant, un prilej minunat de a ne cunoaște cu membrii cenaclului și în afara spațiului virtual, dar și cu cititori și admiratori.→

ADRIANA APOSTOL

În program au avut loc 4 lansări de carte:
- Grigore Curcanu „Lacrima iubirii”
- Elena Tudosa „Iubire și chin” și „Înger călător pe firul unui dor”,
- Alina Bondoc „Cafeaua albastră”
Momente de muzică și poezie cu: GIA Munteanu, Gina Nicoleta scriitor și cantautor, Iași;
Doru Melnic, poet umorist, Iași; Valentin Alexiu, cantautor, Iași; Petronela Pînzariu, membru al ansamblului „Flori de primăvară” din cadrul Școlii Populare de Artă „Titel Popovici”, Iași; Căprar Florin, scriitor, cantautor, editor la editura „Izvorul Cuvântului”, București.
Invitați: Cristina Rătuș Redactor-șef, Editura „Ștef”, Prof. Mirela Gabriela Cioclu, Mimi Rotariu recitator, Ana Văcărașu, scriitor. Au citit din operele lor scriitorii: Adriana Apostol, Florin Căprar, Daniela Căprar, Teodora Preotu Mariana, Raluca Hana Sandu.

Iașiul, o imensă poartă a istoriei noastre, unde „fiecare piatră vorbește despre trecut”, a fost pentru noi o revelație, a avut multe de arătat nouă celor interesați de istorie, cultură, artă și arhitectură, celor cu suflet deschis, curat, cu ochi de văzut și urechi de auzit, iar noi cei din Cenaclul internațional literar-artistic „Dor de infinit” am lasat o parte importantă din suflet pe acest tărâm minunat, dându-i din preaplinul nostru emoțional, prin intermediul cuvântului scris cu pasiune, trăire și măiestrie spre promovarea literaturii în special și a culturii în general.

La Iași

(Adriana Apostol)

Mereu simțeam cum Iașiul mă tot cheamă
În sânul lui cel sfâșiat de luptă,
De crunta-i suferință să-i iau seamă,
Să-mi spună despre inima lui ruptă.

Despre viteji ce-au apărat pământul
Cu piepturile tinere și goale,
Despre poeți ce-au așezat cuvântul
La loc de cinste, pe pedestale.

I-am ascultat chemarea într-o toamnă
Și-am poposit în urbea renăscută
Să-i știu povestea lui și ce înseamnă
Măreața lui istorie durută.

De domnitori mi-au povestit simboluri,
Biserici, monumente și morminte,
Dintr-un palat măreț, doar din tablouri
Mă salutau cu chipurile sfinte.

Pe străzile-n istorie scăldate
Eu am pășit pe urmele lui Cuza,

Eroul nostru sfânt, de libertate
Ce ne-a fost spre unire, călăuza.

Un sunet lung de clopote smerite
Ce răsuna din mândra catedrală
Îmi răscoleau trăirile spășite
Și-mi renăștea credința seculară.

Copoul m-aștepta și el de-o viață
Cu teiul geniului fără pereche,
Bătrân, dar cu corola lui măreață
Mi-a murmurat poeme la ureche.

Iar plopii fără soț, cu multe doruri
M-au încântat cu simfonii de frunze,
Pe scoarța lor ce-ambrățișat amoruri
Se mai simțea parfumul unei muze.

Și pietrele-au vorbit la Iași cu mine,
Mi-au spus de Ștefan și Kogălniceanu,
Iar soarele, ițit după coline
Mi-a amintit un vers de Topârceanu.

Eu mi-am lăsat la Iași parte din suflet,
M-a cucerit pentru eternitate,
Voi reveni să-i simt sfântul răsuflet,
Să gust din vatra de românitare.

Iașiul, această urbe construită precum Roma ori Constantinopole, ne-a cucerit pentru totdeauna prin eleganță, frumusețe, liniște, oameni speciali cu suflet mare ce ne-au fost alături atât la organizarea cât și la desfășurarea acestui eveniment important pentru istoricul Cenaclului internațional literar-artistic „Dor de infinit”.

Fără sprijinul și dăruirea voastră, prieteni dragi, succesul nu ar fi fost deplin! Vă mulțumim pentru toată dragostea pe care ne-ați arătat-o, pentru căldura cu care ne-ați primit cu prețuire și admirație! Am plecat din Iași mai bogați și mai curați sufletește, cu trăiri intense, cu momente pline de frumos pe care le vom pune la loc de cinste în colecția de amintiri prețioase, cu oameni speciali în gând și cu speranța revenirii. „Dor de infinit” vă așteaptă cu brațele deschise să-i întoarceți vizita la București să petrecem momente la fel de minunate!

Prietenii buni fac momentele prețioase. Nicolae Iorga spunea: „Sunt români care nu au fost niciodată în Iași, deși n-ar trebui să fie nici unul, pentru că cine nu a fost aici nu poate să străbată cu înțelegere foile, cele mai frumoase cronici, nu se poate pătrunde după cuviință de spiritul nostru trecut care trăiește în acest loc mai viu și mai bogat decât oricare altundeva.

În conștiința națională ar fi o lipsa dacă el nu ar fi văzut orașul care a fost și-și spune astăzi, cu mândrie, capitala Moldovei.”

CRISTIAN EM ȘTEFĂNESCU

Gânduri prea înalte

lacrimi arse de lumina becului ergonomic
curg de râs sau de plâns din colțul ochiului
pe vârful unui pix cu coastele de plastic
la vedere
rămas inert sub greutatea falangelor
de ore bune
după ce l-am sugrumat din toate puterile
să storc sens din viața lui
pe o foaie mototolită
de groaznic de multe ori
sunt în camera asta a dezumanizării
unde lași la intrare învelișul
cu dată de expirare
și intri gol fără organe fără simțuri
fără minte
doar un golan naiv
păcălindu-se pe sine că există cu adevărat
un singur moment în care înțelege
de ce și cum de umblă îmbrăcat
zilnic cu cărpele altora
între linii trasate după ochii habarniști
grăbindu-se zilnic către nicăieri
căutând nimic
în mijloace de transpirat în comun
pierzând ore bune-n noapte
maltratând un pix ucis din foame
din poftă din exces
de gânduri mai înalte

Realitate necenzurată

pe o stradă oarecare
din fiecare muc de țigară
aruncat lângă trotuar
a început să crească deodată
câte-un trandafir cenușiu
s-au înălțat florile viciului și au pavat

calea pietonală
de-a lungul blocului cu muchii putrezite
de timp
vântul a început să sufle pungi de plastic
ce-n cadența unor lovituri neregulate
s-au izbit de beton și s-au fosilizat
în figuri rupestre
înfățișând divinități moderne ale bunăstării
Lidl Mega Kaufland Penny
unde sub un stâlp de lumină cu neon alb
în colțul străzii
un cerșetor bea ultima picătura
din sângele lui Iisus din lotul 2020
iar copleșit de o revelație a modernității
adoarme pentru totdeauna
pe-o pernă metalică
imortalizat fiind de-un trecător
în timpul unei poze de profil
fără filtru
realitatea pură

copia fidelă a chipului tău
a rămas încrustată-n perna goală
de lângă mine
poate pentru un moment
sau pentru veșnicie
adânc în țesătura
plutesc lacrimi nesfârșite
ce-n fiecare noapte vin la suprafață
și se preschimbă în valuri peste valuri
de dor de lipsă de regret
pe flux și reflux de amintiri
navighez perpetuu cu gânduri
printre pleoape
și trupul tremură-n hipotermie
o neliniște cât un ocean apasă
o inimă cu câțiva litri tot mai reci
fără tine

Dor

de pe marginea fină de cearcăn
o lacrimă se prelinge pe obraz
sapă un canal prin pielea buzelor
și se destramă în cădere liberă pe-un pantof
iar un pas mai departe ucide-un gând
iar gândul pierde lăsându-și ecoul în urmă
valuri de vorbe nespuse răsună
nimic nu va mai fi la fel
nimic nu mai contează
nimic în lume n-are sens
când tu nu ești aici
lacrimi pier în pas grăbit
dizolvând încet tot trupul
iar când balta de regrete
își atinge apogeul
inima în suc propriu
prin înec eliberează
cea mai pură din iubiri
dorul meu de mamă

CRISTINA COPIA

Membru nou în Asociația Literară „Creneluri Sighișorene”.

S-a născut în 23 august 1966, în sat Velești, j. Dolj. Absolventă a Liceului de Matematică - Fizică, secția Informatică din Petroșani, județul Hunedoara.

De profesie analist-programator, a lucrat peste 28 de ani la Centrul de Calcul „Oltcit, Daewoo”, Ford, Craiova.

În prezent este pensionară și locuiește la Craiova.

Activitate culturală:

„Scriu poezie, proză și cugetări din 12 septembrie 2021. Din adolescență am scris cu sufletul pentru sufletul meu, cu ochii minții am văzut răsăritul mai strălucitor și apusul mereu trist. Cu tăcere am vorbit în nopți cu luna-mamă și de atunci la fel o simt. Trăirile-mi din colecția clepsidrei timpului meu, le aștern pe hârtie, le număr clipele din popasul spre eternitate. De ce scriu? Să rămân câteva clipe nemuritoare. Am colaborat cu mai multe comunități literar-artistice virtuale, la nivel național, unde postez zilnic creații proprii sub numele Cristina Cobia.

Suflet cu și fără poezie

Pentru toți viața arde. Arde mocnit, acest mocnit ce poate în orice moment să izbucnească în însăși flacăra tăcerii sau, atât de vizibil încât chemi toate izvoarele să stâmpere măreția focului. Avem timp pentru poezie? Dacă numărăm clipe de suflet, da. E ca o nimfă a ceea ce alegem din măreția naturii. E ca o navă rămasă plutind pe imensitatea apei, fără țarm. Cârma ei e nemuritoare și se numește rimă, iar busolă îi e versul.

Poet după poet încearcă să-i dea destinație. Nu reușesc. Navă-nimfă sau nimfă-navă cu atâția

cârmaci! Gândurile lor descoperă cuvintele și în valsul lor descoperă că nu au nimic. Doar suflet. Ca al tău, ca al meu. Tu, nu ai timp de nimic, el sau eu pierdem nimic pentru nimic. Poezia este ca un legământ al realității cu viziunea, cu idealul poetului. De ce să vrei tu să participi mereu și mereu la căsnicia lor transparentă? Nu știu. Oricum, el nu se oprește. De ce? Nu știe.

A fost odată... Da, mereu va fi așa. Trecem pe aici cu sufletele noastre frumoase, cu viețile arzând sau împietrite, noi cu noi și împreună... Cu sau fără nimfe... Doar cu inimi. Poeți sau interpreți. Vieți tocmite prin sau printre versuri. Drum gratuit.

O toamnă

Pe aripa visului mă legăn sfioasă,
Privesc în gol o rază pioasă.
Umbra unei frunze arâmii din vis
Se pierde ușor în gând închis.

Cuvinte sfioase șoptesc repetat,
Uitarea începe din gând să curgă.
Sărutul ploii îmi spală oftat,
Durutul din suflet să se frângă.

Primavara dulce în iriși se duse,
Îmi aprinde-n lumină privirea
Să scriu tăcută cuvinte nespuse,
Pe coala timpului pun nemurirea.

Aleg cu grijă parfumul zilei
Și împletesc cu el șoptirea,
Din vise și priviri rostirea.
O toamnă se-așează cu milă,
Frunza fără umbră schimbă o filă.

Mi-e atât de toamnă!

Parfum de crizanteme,
vis copt în bobul strugurelui.
Atât de copt că din literele
versului meu sau al altuia,
curge mustul trăirilor sau agurida lor
ce umplu paharul vieții.
A mea sau a ta, stropind cuvântul sau graiul.
Mi-e atât de toamnă!
Ca strugurelui în visul lui
pe un covor de amintiri.
Înstrăinare apăsătoare, decor ruginiu,
gânduri-rânduri
în șoaptele mustului coptului,
în șoaptele visului meu prea-copt
cu parfum de poezie,
în cupa venită în vara lui opt,
în cupa golită sau spartă, într-o zi ce-o aștept.

Regal poetic

Cenaclul „Poetii Cetății” din București, conduși de distinsa scriitoare Liliana Popa, alături de Asociația Literară „Creneluri Sighișorene”, au susținut la Sighișoara în zilele de 15-16 octombrie 2022, un regal poetic. Întâmpinați de Toboșarul Cetății Dorin Stanciu, în curtea primăriei, poeții au fost conduși în Sala „Barocă” a Primăriei Municipiului Sighișoara, unde, invitații au avut parte să asculte poezie și muzică. Scriitorul Hofnâr Nicolae a recitat din propriile creații, prof. Nicolae Suci, a recitat din primele creații poetice, Dan Lăzărescu a recitat, iar subsemnata am prezentat revista „Creneluri Sighișorene” și Antologia „Creneluri Sighișorene-10”.

Cea de-a doua zi, duminică, poeții au vizionat un film despre Sighișoara, derulat în Turnul „Fierarilor”. A continuat de asemenea un recital poetic, au cântat Traian Comșa la Chitară, iar voce, Silvana Andrada.

În timpul celor două zile, prin grija directorului Nicolae Teșculă, a fost vizitat Muzeul de Istorie din Turnul cu Ceas al Sighișoarei.

În sală au mai fost sighișorenii: Angela Fundiur, Luminița Tcacenco, Brândușa. Liviana Pânzaru, Corina Grigore. Mulțumim Toboșarului Cetății pentru întâmpinare, CL al Municipiului Sighișoara, „Coșbuc Residence” - Silvana Andrada pentru găzduirea scriitorilor, RadioSon Sighișoara pentru promovare, Magazinul „Coralia” - sponsorizare.

GABRIELLA COSTESCU

„In illo tempore”

Escapismul ne bântuie de vreo doi ani încoace iar „Poetii Cetății București” au evdatat „In illo tempore” alegându-și o temă recurentă, aducând fiecare lirismul închinat frumuseților toamnei. „Ars poetica” ne-a fost cântec și descântec, am adunat frunze pe alei, boabe de struguri ne-au parfumat intrările și ieșirile din vila Silvanei, soarele ne-a mîngîiat iar toamna s-a așezat cu noi în Sala Barocă și în Turnul Fierarilor să ne asculte. Se plimbă și acum prin cetate plâsmuind o poezie a tainei ce ne-a vrăjit, ne-a desvrăjit...

Ne-am înlînit, ne-am regăsit de parcă ne știam dintotdeauna printre crenelurile sighișorene și am trăit o poetică a deschiderii spre frumusețe, candoare, puritate. Două zile împreună cu Asociația Literară „Creneluri Sighișorene” în Sala Barocă a Primăriei Sighișoara. O frenezie senzorială se simțea plutind în aer, iar poemele recitate de Paula Romanescu, Gabriella Costescu, Dorin Croitor, Silvana Andrada Tcacenco, Gabriela Tanase, Marius

Costache, Marinela Capșa, Florentina Loredana Dalian, Dan Ioan Marta, Liliana Popa, Florentina Loredana Dalian, Nicolae Suci, Corneliu Octavian Rodeanu, sau proza lui Viorel Gaiță sau prof. de Limba latină Felicia Cismas au sunat și în Sala Mare a Turnului „Fierarilor” din cetatea Sighișoarei. Nicoleta Peter ne-a fost călăuză, Agnes Andrei muză, Traian Comșa vibrație între gînd și cuvânt.→

LILIANA POPA

Unde pleacă tot verdele ăsta de-acum
(Liliana Popa)

Seara vacarmul se stinge ușor
Aramă și aur se adună în pridvor
Și blîndă lumina dispare
Dinspre miazănoapte
Răzbat aprinse fuioare,
Cărățile cîntă de drum și de zare.

La mine, la Rîșnov, mai jos, sub cetate
Și timpul se oprește o clipă pe o carte.
Mă ia în caleașcă, mă duce departe
Pe drumuri nerăsfoite, de stele știute.
Într-un căuș de colb mă remodelează
Și într-o piruetă mă reinventează.

Unde pleacă tot verdele ăsta de-acum
Se schimbă iluzoriu în colb ireal
Plutește, devine virtual

Și fuge, se așează o vreme
La Zürich, într-un tablou de Chagall.

Am pleoape de frunze
Și buze de frunze
Și chipul ales de frunzele muze
Purtate de ele spre albele pînze...
Spre alte orașe,
Sper alte regate.

Trăiri marcate de plenitudinea anotimpului ce ne aduce toate nuanțele toamnei, luxurianța formelor, culorilor și a sunetelor au adus o normă poetică dată de senzorialitate, de impactul empatic cu elementaritatea, cu lumea într-o frenezie a trăirilor prin viziuni lirice de mare încărcătură. În două zile am îmblânzit tenebrele cu versuri ce le-am simțit lumină între pleoape. Mulțumesc tuturor poeților ce au răspuns chemării.

Ultimul demers

Să simt acut nisip marin sub tălpi,
Să tot caut chichițe chiar de nu-s,
Un bec îmi dă semnal c-ard lămpi
Să văd degrab-oceanul,
spre apus...

Să număr iar puzderia de pe boltă
Și să greșesc mai mereu
fix la final,
Când luna, fascinată, îmi șoptește
Să caut doar pe-ocean
al lor total...

S-ascult, sub vrajă,
cântec de sirenă
Acompaniată de-o spirală
din sifid,
Un val în spumă-și lasă
alba-i trenă,
Brodată cu migală, pe-un
gherghef...

(25. 09. 2022)

Nu-mi trece

Eu am văzut, dar nu îmi trece,
Chiar de mă scald în apă rece.
Ba am aflat. Și-asta mă doare:
Nimic nu beau, nicio licoare...

Știu tot ce-ascundeți și doriți,

Ce credeți, că vă lăsați ispitiți,
Cu gluma, că lumea se-ntrece:
Ba am aflat, dar nu îmi trece...

Eu am văzut : rotundă-i hora,
Dar cine-și va cunoaște ora?!
Chiar de tot omul azi petrece,
Ba am aflat, dar nu îmi trece...

Fără tine

Atât de-anoști mi-s anii fără tine!
Cum să suport din nou un răsărit
Dacă nu știu că-ți este totul bine?
De mine, primul fulg ți-o fi
vorbit...

Și ce stupid se scurge ziua
fără tine!
Ce zile seci, nu pic de
personalitate,
Leite, trase la indigo,
fade-anodine,

Picate tot năuce,
nu au ceva aparte.

Iar lunile-astea una dup-alta, toate,
Ce haz mai pot avea dacă nu ești?!
Douăsprezece,
la fel de „nesărate”,
Așa că-i preferabil să creez
povești.

(05.12.2022)

Tu, nu...

Tu, nu, dar cine oare-n locul tău,
Să reușească a sfinți tăcuta clipă,
Dând unei raze, magic strecurate,
De nevăzut, cu ochii larg deschiși,
De nesperat, lumina de departe,
Ce prin vitralii numai se-înfiripă ?
Tu, nu? Dar cine să te-nlocuiască
Fără cuvinte, mut, numai privind,
De stele licărind să îmi vorbească
Și, colorând în azuriu și aur, totul,
Să aflu că ești viu, chiar și murind
Și că, acolo, undeva, îți este
locul?!

(12. 12. 2022)

**CRISTINA-RODICA
MAZĂLU**

SILVANA ANDRADA TCACENCO

Dulcea candoare

Poezia are propria cale lactee,
Pe care eu, iremediabil femeie,
Pășesc cu buchetul de nu-mă-uita,
La tâmpla luminii, ce pare a mea.

Această logodnă de umbre ce pier,
Mă mistuie ca pe un slav prizonier
Ce încă trăiește profund dragostea,
Cu gândul la țară, ca mamă a sa

Și carele toate, cu fânul din ceruri,
Răstoarnă pe rând neadevăruri,
Șubrede urse cu osii albastre
Ce ar fi putut zămisli doar măiestre

Călătorii prin pustie,
Dar n-a fost venit ce va ca să vie,
Sunt zeci caramboluri din prea mare grabă
Pe cerul acelora fără de treabă,

Atâtea culpabile vinovății,
În umanitatea care ucide copii
Lipsindu-se astfel de dulcea candoare,
De a rescrie zboruri, de pe o stea căzătoare.

Plug ușor din plug cel greu

Iată anul vechi se trece,
Două ore după zece
Și-am trecut în noul an,
Sub copite de troian
Toți trecuți în cel ce pleacă,
An bătrân, cu mintea seacă...
Mai sunt doar câteva clipe,
Viitorul cu aripe

Devorează ca pe-o pradă
Ce i-am hărăzit ca nadă
Într-o mantie doar din ață
Neagră-n spate, albă-n față;
Un tangou pe note seci,
Pe care de nu-l încerci
N-ai dansat practic vreodată,
Viață, tu, nevinovată
Dansatoare prea silfidă,
Un hibrid întreomidă
Și privighetoare albă,
Într-un rai cu flori de nalbă.
Fie ca în anul nou,
Tot ce-a fost vreodată-n van
Să uităm cu împăcare,
Iar minunea asta mare
Căreia îi spunem viață,
Chiar din prima dimineață
Să ne fie, să devină
Labirinturi de lumină!
Iar în anul care vine,
Să ne rătăcim în bine!

Marele bine

Se cern muritorii,
Tăcut în sita valorii.
Nisipul prezentului veac
Cu forță de piatră și luci de ac
Se lasă în prada căderii,
În lipsa totală-a vederii.

O lipsă totală-a viziunii
În opulența deșertăciunii,
Veacul acesta complet malformat;
Vitejia femeii versus bărbat,
Conduce-n culoarul îngust,
Necioplit, incomplet, impecabil de frust,

O disperare a clipei fără trecut
Se-ntinde pe oasele aceluiași lut
Iar idealul ca boală rară,
Eradicarea așteaptă, ca forță contrară,

Constată câțiva pe deplin fericiți,
Din lumea mea rătăciți,
Că nu mai este cu cine
A construi marele bine,
Chiar existând planul spre-a construi
Dispăruți sunt aceia care pot a-l citi

Și astfel rămâne doar așteptarea
Nisipului să acopere marea

Iar măreția genelor noastre
Albatros prăbușit în valuri albastre
Rămâne să-și zbată propriul exist
În secolul rece și aspru de trist
În care deplin doar trecutul mai e altruist.

Jolán Trombitás, Gabriella Costescu, Nicolae Băciuț, Mara Togănel, Iulian Praja, Nicolae Șincan, Dinuca Burian

Sâmbătă 22 oct. 2022, a avut loc la Sâmpetru de Câmpie, o sărbătoare a belșugului, ajunsă în acest an la a IV-a ediție, eveniment găzduit de doamna Aurica Pop, pe terasa „La Basculă”. Primirea a fost una de mare clasă, este de fapt un obicei al locului, în zona de pe Câmpie. Dinuca Burian, care este sufletul acestor evenimente, împreună cu gazdele, au decorat terasa cu baloți pe paie ca scaune și suluri cilindrice tot din paie, ca mese, peste care au așezat fețe de masă tradiționale, cusute cu măiestrie, pe care erau așezate bucatele: pâine de casă, cozonaci, poale în brâu și gogoși. A fost amenajat un stand cu produse alimentare, gătite de localnicii din Sâmpetru și Sărmașu: zacuscă cu fasole și vinete, gemuri de prune zmeură și afine, siropuri din fructele toamnei, dovleci copti și cruzi, iar la fiert se afla un ceainic mare cu gem de prune, care bolborosea peste un foc de lemne.

Din șaitău se scurgea licoarea strugurilor zdrobiți, spre deliciul invitaților.

Nicolae Băciuț, Narcisa Țogorean, Mara Togănel, Iulian Praja, Gabriella Costescu, Teodor și Teodora Țogorean, Aurica Pop, Pr. Nicolae Șincan, Ani Teglaș, Dinuca Burian.

În acest decor rustic, moderatorul Iulian Praja a prezentat programul, invitându-l pentru început pe Pr. Protopop dr. Nicolae Șincan să facă o rugăciune de binecuvântare pentru roadele pământului, prosperitatea sătenilor, care, au cules roadele, cât și pentru buna desfășurare a evenimentului.

Tineri și vârstnici din satele învecinate, îmbrăcați în superbe costume populare, au ascultat-o pe doamna prefect a județului Mureș Mara Togănel, care, a felicitat ansamblurile prezente și scriitorii, și-a exprimat bucuria participării la acest fastuos și rustic eveniment.

Scriitorul Nicolae Băciuț director al Direcției pentru Cultură Mureș, a făcut prezentarea revistelor județului, respectiv „Vatra veche” și „Cadran”-jurnal mureșean, revista „Creneluri Sighișorene”, în care, se află adevăratul puls cultural al județului, a vorbit despre necesitatea promovării culturii în județ și nu numai, chiar dacă suportul financiar al susținerii acestora, se face cu fonduri proprii. După ce a susținut un recital poetic, a prezentat Antologia de poezie religioasă „Deisis”, editura „Vatra veche”, a Festivalului Concurs de Poezie Religioasă” ediția I-a, 2022, organizată de Direcția Județeană pentru Cultură Mureș și Asociația Culturală „Graiul Câmpiei”, iar la fața locului, scriitorului Dan Lăzărescu i s-a acordat „Premiul Festivalului”. Dan Lăzărescu a recitat din creațiile personale și a mulțumit pentru diplomă.

A fost prezentată cartea nou apărută „Drumeț la asfințit” ed. „Vatra veche”, autor Pr. dr. Nicolae Șincan. Preasfinția Sa a citat din memorie o pildă impresionantă, primită cu pioșenie, ca învățătură, de auditoriu.

Subsemnata am recitat un poem de toamnă și am vorbit despre parteneriatul cu Biblioteca→

GABRIELLA COSTESCU

„Liviu Rusu” din Sărmașu, implicit cu doamna Dinuca Burian, care mereu a invitat Asociația Literară „Creneluri Sighișorene” să ia parte la aceste evenimente, activități care se regăsesc între filele revistei. Doamna Dinuca Burian a declarat: „Este o sărbătoare a noastră, a tuturor, prin care le arătăm respectul cuvenit celor mai harnici producători din zona Câmpiei Transilvane, care ne alimentează cu legume, fructe și lactate, ecologice, de o calitate deosebită! Este și o ocazie excelentă de a vă aproviziona cămara pentru iarnă, totul într-o atmosferă de cântec, joc și voie bună!”

De asemenea, cu bucuria pe chip, doamna Ani Teglaș a spus: „Sunt mândră și onorată de sarmășenii și sâmpetrenii mei dragi, ca membru fondator al Asociației culturale „Graiul Câmpiei”, să am alături oameni frumoși, copii și adulți, tineri și seniori, mari iubitori de tradiții, foarte talentați și buni în tot ceea ce fac, care se dedică conservării tradițiilor și obiceiurilor românești, cu o mare dragoste pentru copii și pentru locurile natale, îmbrăcați în straie populare, unele dintre ele moștenite, cu o vechime de peste 200 de ani, care ne introduc de fiecare dată, în atmosfera satului de altădată. Tradiții, locuri și oameni, tare dragi sufletului meu, din Câmpia Transilvaniei, oameni deosebiți care merită tot respectul nostru și toată prețuirea noastră, oameni pe care n-avem voie să-i uităm! Evenimente pline de emoție, de cântec, joc și veselie, care reunesc oameni talentați din zonă, cântăreți de muzică populară, bătrâni ai satului și tineri dornici să descopere comorile trecutului, sunt momente în care ne aducem aminte de trecutul nostru, de obiceiurile, portul și tot ce înseamnă tradiție populară în satele românești.”

Copiii din Grupul „Graiul Câmpiei” au recitat poezii: Olivia Cenan, Coroian Onacă Delia, Rusu Suci Gabriela, Bobiș Carina, Toma Tamara, Bobiș Emilian, Coroian Onacă Ailin.

Cu harnice mâni au fost pregătite bucatele de Fironica Moldovan, Baci Maria, Adriana Linca, Iustina Sarmășan, Vârzar Claudia, Lumperdean Nicoleta, Sarmășan Susana, Jeni Mureșan.

Mustul din struguri a fost pregătit de Linca Marin, iar magiunul de prune (silvois), a fost pregătit de Goga Marian. Prezenți au fost și

fermierii din Sâmpetru de Câmpie, Pogăcean Cristian și Păgăcean Marian, apoi Suci Rusu Carmen din Vișinel, Brutăria Râciu a familiei Cosma și Marcela de la Sopor de Câmpie. Programul a continuat cu cântec, joc și voie bună, iar moderatorul Iulian Praja a invitat pe rând: Ansamblul Folcloric „Bujorii Zaului” din Zau de Câmpie, „Dor de Câmpie” din Silivașu, „Ardealul” din Luduș, „Doina Sărmașului” din Sărmașu, Grupul Tradițional „Graiul Câmpiei” din Sărmașu și „Ibășteana” din Ibănești. La finalul programului au avut loc recitaluri de muzică populară susținute de artiștii Leontina Pop, Costi Dumitru, Teodora, Teodor și Narcisa Țogorean, iar sonorizarea a fost asigurată cu succes de profesorul Sarmășan Cosmin Adrian.

La tot acest eveniment au onorat cu prezența Primarul din Silivașu de Câmpie, Ioan Cămărășan și viceprimarul din Sărmașu, Jolán Trombitás. Evenimentul a fost transmis on-line de partenerii media: TVR3 Tg. Mureș și TVAS Târnăveni. Organizator: Asociația Culturală „Graiul Câmpiei”. Parteneri: Direcția Județeană pentru Cultură Mureș, Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Mureș

Într-o zi de toamnă cu soare, s-au adunat pe câmpie oameni cu sufletul mare, să se bucure de anotimp, de roade, de bucate, mulțumind Lui Dumnezeu pentru toate câte li s-a oferit. Mulțumesc pentru frumos, participanților, sătenilor și organizatorilor.

MARIOARA NEDEA

Albastru

Coboară brazii-ncet, pe albe sănii,
Spre frații lor, copacii din câmpie.
Se-aude-un urlat. Urme de dihăanii,
Se-nzăpezesc în ceața alburie,

Se-mpodobesc și cerbii, sus, la munte.
Și-agață-n coarne iezii nenăscuți.
Sub pași de iască mai trosnesc mărunte,
Povești cu Moș Crăciun și reni desculți.

Făclii și felinare s-au aprins.
E-un rug imens întregul univers.
O febră de colinde ne-a cuprins
Și fredonăm același tragic vers.

Ne decorăm neliniștea cu frig.
Cu spaima de sentințe capitale.
Ne-ascundem sub zăpadă, în Parâng.
Și urșii brunii colindă prin spitale.

Din răni ne va-nflori în plină iarnă,
Cireși amari, ca sămburii răsuri.
În timp ce-o stalactită o să cearnă,
Cu poftă de albastru-n cerul gurii.

Decembrie

Se-nvârt în aer fluturi cu-aripile de-argint.
E totul alb în ceruri și alb e pe pământ.
Pe lampa lunii stinse, albinele roiesc
Și lângă tâmpla-ți neagră, toți merii înfloresc.

Pe ulițele strâmte au dispărut poteci.
Stă soarele-n chindie cu tălpile lui reci.
O pasăre rănită, pe cumpăna fântânii,
Se-ascunde sub aripă să n -o mai latre căinii.

Și ninge dintr-o sită pe-un soi de poloboc
Al apei ce în... gheață s-a transformat pe loc.
Se stinge Carul Mare în nechezat de cal
Și pleacă mai departe, pe șira unui deal.

În fața sobei , iarăși, te-așezi și picotești,
În timp ce vântul urlă de foame, în ferești.
Scoți în ulcică vinul, cu prietenii să-l bei.
Motanul toarce-n perne și-n jar tresar scânteii.

Un cerb ți-aduce-n coarne un roșu trandafir
Și-adormi citind poeme de Pușkin și Shakespeare.

Peisaj de iarnă

Cad fulgi ca penele de albatroși
Peste-mpietritul peisaj baroc.
Brusc, oamenii au devenit frumoși,
Sub cerul vânăt, luminat de foc.

Pe uliți, ies copiii de prin case.
Ca în Coșbuc, au nasurile roșii.
Și frigul intră-n sânge și în oase
Și-au înghețat în pene și cocoșii!

Ard focuri în cuptoare și în gene
Și oamenii au devenit mai rari.
Se-aude o cerboaică care geme,
Sub fulgii care cad, imaginari.

Aprindem felinare pe la uși.
Zăpada se amestecă în ploaie...
Cu degetele pare, din mânuși,
Împrăștiem colinde prin odaie.

Ultimul poem de iarnă

La ceasul când în alb vă scriu
Un ultim, nou, poem de iarnă,
M-apasă-n gânduri un târziu
Miros de cetini ce-mi răstoarnă,

Un anotimp îmbătrânit
De-atâta alb și ipoteze,
În cupa vieții ca un mit,
Dorind să desprimăvăreze

Un soare fără dinți și gură,
Călcând pe nori, pe-același cer.
Împrăștiind un nimb de zgură,
De țurțuri, chiciură și ger.

În van aștept cadouri inutile,
Căci renul meu de mult s-a-nzăpezit
Într-un troian de nesfârșite zile,
Iar Moș Crăciun e... moș și-a... obosit!

COLȚUL SPIRITUAL Pr. Dr. NICOLAE GHEORGHE ȘINCAN

Sămânța

Într-o noapte o doamnă a visat că mergea printr-un nou magazin. În timp ce trecea de la un raion la altul, a rămas foarte surprinsă când L-a văzut pe Domnul Hristos lucrând în spatele unei case de marcat.

- Ce e de vânzare la acest raion, a întrebat ea foarte curioasă?

- Tot ceea ce-ți dorește inima a răspuns Domnul!

Era de necrezut pentru ea, că putea să vorbească cu Domnul Hristos, față în față, iar El tocmai îi spusese că poate să primească tot ceea ce-și dorește. De aceea, după ce s-a gândit puțin, acea doamnă a cerut: pace, dragoste și multă fericire ! Doresc aceste roade nu numai pentru mine, ci pentru toți locuitorii pământului. Auzindu-i cererea, Domnul Iisus a zâmbit, apoi I-a zis:

- Cred că ai înțeles greșit draga mea. Aici noi nu vindem roade, ci numai semințe!

Cuget neînțelept

Un preot trecea, într-o zi, pe un drum de țarină. Un sătean necredincios își bătea boii și zbiera tot felul de înjurături. Preotul îi zise:

- De ce te osândești la pedeapsa veșnică?

Omul necredincios îi răspunse:

- Eu nu pot crede, părinte, în acestea... Căci dacă Dumnezeu a hotărât să mă scape, orice-aș face rău, voi fi mântuit. Și, dimpotrivă, dacă a hotărât să fiu osândit, orice aș face bun, degeaba este.

Atunci preotul îi zise:

- Dacă este așa cum zici, atunci de ce te mai duci la câmp să ari și să sameni?

Omul rămase în tăcere. Părintele zise:

- Dacă ar fi adevărat ce ai spus, atunci oricât ai ara, și ai sămăna, dacă Dumnezeu a hotărât să nu se facă, degeaba-i munca ta și, dimpotrivă, dacă Dumnezeu a hotărât să se facă, atunci nu mai e nevoie să ari și să sameni.

Omul rămase iar fără răspuns, și părintele grăi:

- Nu, prietene... Dumnezeu îți dă roadă numai dacă tu vei munci pământul - și tot așa, El nu-ți va da mântuirea decât dacă îi ții în seamă poruncile și nu duci o viață ticăloasă.

De atunci, omul acela s-a înțeleptit...

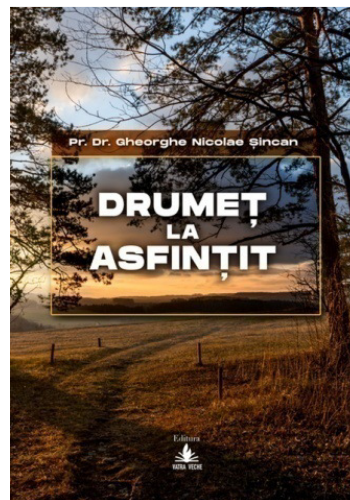
NOI APARIȚII EDITORIALE DRUMET LA ASFINȚIT

Prin „Drumet la asfințit”, părintele dr. Gheorghe Nicolae Șincan acceptă, fără echivoc, că sentimentul timpului îl plasează în cea mai neiertătoare realitate, cea ilustrată de acumulările în bugetul vârstei. Nu e o stare de sfârșeală, de oboseală, de capitulare, ci, dimpotrivă, una de sfidare a granițelor temporale în favoarea optimismului indus de credință, de speranța în mântuire, după câtă merinde a fost adunată pentru drumul spre înalțuri. Și de câtă mai poate aduna, pentru Ceasul întâlnirii cu veșnicia.

Obişnuim să spunem că nu finalul este important, ci frumusețea drumului. În privința credinței însă, finalul este important și el depinde și de frumusețea drumului. Iar pentru ca frumusețea drumului să sporească, imperativul rugăciunii

e limpede: „Doamne, sporește-ne credința. Îndemmurile Învățătorului, pentru întărirea în credință, nu pot fi, într-un astfel de context, decât: Pregățiți-vă de Înviere.” E motivul pentru care nu a fost schimbat arsenalul tematic și nici retorica, din cărțile anterioare, chiar dacă apar accente noi în orizonturile mesajelor explicite sau sugerate, cu unde nostalgice: *Nicioadă n-a fost atât de târziu, Atenție, cad lacrimi, Suferință în singurătate, Bătrânețe, haine grele, În căutarea sensului vieții...*

Mai mult ca în precedentele cărți ale părintelui Gheorghe Nicolae Șincan, acum e sesizabilă apropierea demersului repovestirilor sale de biografic, de evenimentele cele mai prezente în viața sa din anii din urmă. Căutările și regăsirile părintelui Gheorghe Nicolae Șincan sunt decisive acum în alegerea pildelor, parabolilor,

istorioarelor cu tâlc, la care recurge cu subtilitate și pentru sine și pentru cei care reverberează la stările sale existențiale, pentru că, aflăm, Omul se descoperă pe sine și prin suferință, iar Drumul spre Dumnezeu trece prin aproapele.

Parcurgând doar titlurile, putem contura universul noii →

NICOLAE BĂCIUȚ

cărți a lui Gheorghe Nicolae Șincan, cu ținte precise și ele ar putea fi circumscrise unei proiecții eminescense: „Timpul crește-n urma mea/ mă-ntunec!” „Orice-nceput se vrea fecund,/ Risipei se dedă Florarul...”, spune Lucian Blaga, dar până la urmă, fatalitatea ne privește pe fiecare, drumul ajunge la asfințit. Depinde de fiecare în parte dacă după asfințit cerul e înnorat sau înstelat. Iar pr. Gheorghe Nicolae Șincan ne oferă cele mai diverse căi pentru a nu rătăci drumul și a putea scruta împăcați zărilor salvării prin credință. Până la urmă, oricum, Domnul ne va călăuzi spre cele bune și de folos sufletelor. Totodată, pr. Gheorghe Nicolae Șincan ne atrage atenția și *Cum poți rata Împărăția lui Dumnezeu*, convins fiind că Dumnezeu va cere socoteală de toate.

Prin noua sa carte, autorul reușete încă o dată să răspundă unei așteptări sinonimă cu o profesiune de credință: Dumnezeu caută la noi cuvinte venite din inimă, iar Dumnezeu pedepsește răutatea noastră. Dincolo de vârstă și dincolo de condiția sa actuală, prin scrisul său, părintele Gheorghe Nicolae Șincan rămâne implicat, adaptându-și mijloacele, aproape de enoriașii săi știuți și neștiuți, care continuă să se hrănească din învățătura sa spirituală.

Semnal editorial

Sfaturi pentru mântuire

Motto:

„*Cel ce vine după Mine, nu umblă în întuneric*”. (Radu Botiș)

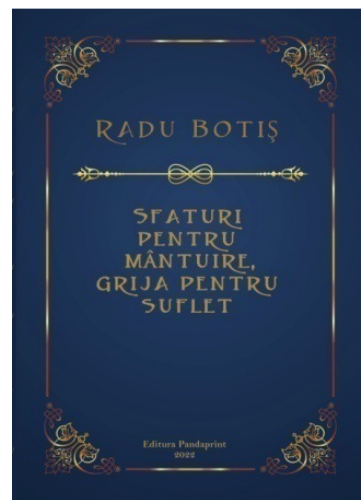
Volumul „**Sfaturi pentru mântuire, grija pentru suflet**”, apărut în condiții excepționale, la Editura Pandaprint, Baia Mare, cu binecuvântarea arhierescă, recomandată de „Mărturii maramureșene”, revistă de cultură, tradiție și atitudine civică, cu o prefață sau cuvânt de întâmpinare, numit „Lasă-te sfătuit sau Argument pentru cel sfătuit”, semnat pr. Milan Bălan, este cea mai proaspătă apariție editorială, (clar, una de suflet!), a pr. stavr. Radu Botiș - un bun prieten și un scriitor de valoare. Înainte de toate, voi mulțumi, din adânc de suflet, pentru acest neprețuit dar, primit la întâlnirea de la Ulmeni, din cadrul evenimentelor organizate sub emblema „Toamna someșeană”, de către Consiliul Local și Primăria Ulmeni.

Astfel de evenimente, trebuie să recunoaștem, se organizează constant în ultima vreme, dar ce este mai important, este faptul că în cadrul acestor sărbători, un loc important este alocat culturii și literaturii. Bravo, celor care organizează și propun astfel de evenimente.

Volumul organizat pe trei secțiuni, aici, numite „cărți”, face parte din elita culturii spirituale, propusă de către consacratul preot Radu Botiș. În fapt, în paginile acestui volum găsim sfaturi sau învățături absolut necesare pentru a te apropia, de frumoasa Grădină a Raiului.

Acest lucru îl afirmă și prefațatorul Milan Bălan: „Este un mare dar de la Dumnezeu să fii un bun sfătuitor, însăși preoția are în sine misiunea de a povățui și de a conduce sufletele spre mântuire. Acest nobil scop se regăsește și în paginile cărții.

Aceasta este calea, aceasta este misiunea de a povățui și conduce spre mântuire sufletele încredințate: pruncuții, copii care deslușesc lumina învățaturii, tineri și vârstnici...”, (p. 4). Iată câteva sfaturi/ povește, din Cartea I: „Lasă

deșertăciunile lumești și vino după Iisus”, „Fii smerit!”, „Adevărata învățătură”, „Cum citești Sfânta Scriptură?” - sunt doar câteva exemple. Din „Pofte deșerte”, spre exemplu aflăm că cel mândru, precum și cel zgârcit – „nu vor putea fi liniștiți”. Tihna o va găsi cel sărac cu duhul și cel smerit. Poftele lumești, sunt patimi și aduc suferință. Aici se duce o luptă aspră. Între a fi robul acestor pofte și a avea pace și liniște în inimă.

Iată doar câteva sfaturi care ar trebui să ne fie fundament: „fugi de mândrie”, „nu fi prea prietenos”, fă „supunere și ascultare”, „să nu vorbești mai mult decât este necesar”. Sincer, sunt doar câteva din cele pe care ar trebui să le am, chiar și eu, în vedere. Preocuparea noastră majoră, sunt lucrurile trecătoare. Chiar și un necaz îți poate fi de folos. Poate să aibă un rost: „ele îmbunătățesc inima omului făcându-l să știe că este un străin și un călător pe pământ, care nu trebuie să-și pună nădejdea în nicio creatură de pe pământ”, (p. 18). Urmează alte povește: „Nu judeca pe alții,, iar dacă faci o faptă, oricare ar fi ea, să fie făcută din iubire, cu sufletul. „Rabdă greșelile altuia”, să te rogi neîncetat, iartă greșelile celuiilalt pentru că și tu le ai pe-a tale, pe care, poate, chiar nu le vezi. Rugăciunea întărește și apără. Roagă-te așa: „Ajută-mi, Doamne, în curajul meu cel sfânt să rămân în slujba Ta; învrednicește-mă faptelor celor bune, că n-am făcut până astăzi niciun bine!” (p. 27

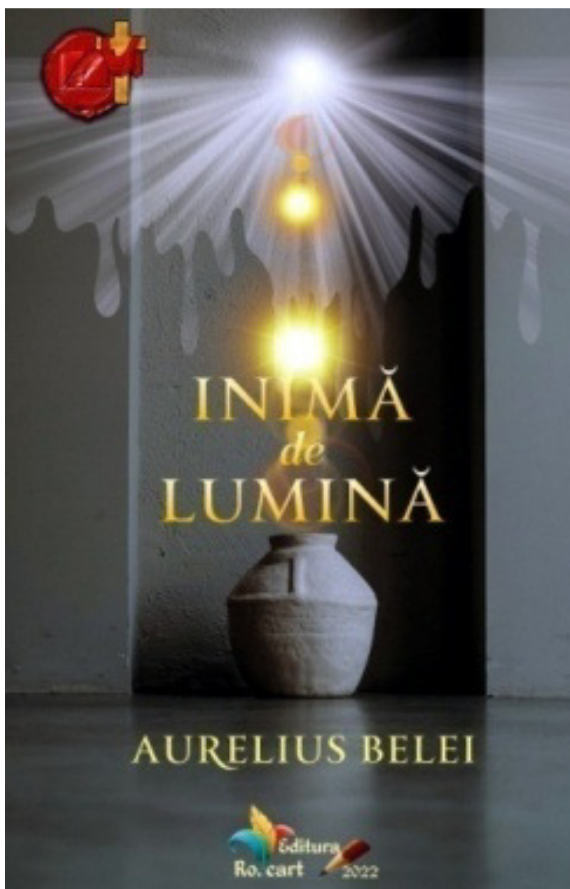
VASILE BELE,
L.S.R. Cluj

MARIA PETRESCU

Poezia – „Inimă de lumină la prima înflorare”

Când am început să lecturez volumul de debut al scriitorului Aurelius Belei, m-am întrebat: „De ce iubire și credință împreună?”. De ce să asociezi cuvintele inimă și lumină, așa cum a făcut autorul când și-a adunat poemele între coperti? Apoi, pe măsură ce am continuat să citesc am înțeles legătura puternică dintre titlu și mesajul poemelor. Nu cred că autorul cunoaște faptul că „Inimă de lumină” este titlul unei lucrări realizate de-o artistă din România, care parcă a fost creată pentru ceea ce avea să fie acum, volumul de poezie al scriitorului Aurelius Belei. Artista Abăcioaei Bianca Olimpia, căci despre ea este vorba, a definit „Inima de lumină” ca o o „inimă blândă, care răspândește pace, liniște, bucurie și iubire în jur. Este asemenea soarelui, o infinită sursă de lumină și căldură, ce susține viața.”

Aceasta pare a fi definiția perfectă și a inimii de lumină a autorului de astăzi, deoarece ceea ce creează este ceea ce simte și ceea ce îl înconjoară. Poemele lui **Lulu**, așa cum îi spun prietenii, stârnesc simțiri și gândiri profunde, oglindesc sufletul creatorului prin frumoasa lume a

cuvintelor și metaforelor, fiind forma lui de comunicare cu propriul interior. Într-o simbioză perfectă, poemele autorului sunt stări, gânduri, sentimente, simboluri și elemente de lectură ce îți lasă o amprentă în suflet. Voltaire spunea că „Iubirea e o stofă a naturii, brodată de imaginație!” Așa sunt și aceste poeme, inspirate de strânsa legătură dintre iubire și Dumnezeu, de legătura dintre divin și teluric, precum „Coloana Infinitului” a lui Brâncuși, iubirea fiind puntea între lumi, așa cum o definește autorul chiar în poemul care dă titlul cărții:

*„Te-am căutat
prin o mie de lumi,
te-am așteptat
cu o mie de vieți,
te-am chemat din
lumina a o mie de stele,
te-am îmbrățișat
cu dorul a o mie de îngeri,
ce-și plâng
cu o mie de lacrimi
eternitatea,
peste oglinda regăsită
a unui singur infinit
prin care călăuzește
un singur far
la o sublimă
singură
margină de lume
nemaivăzută,
inima de lumină
a raiului meu.”*

Deși l-am cunoscut pe Aurelius Belei ca un pământean, care trăiește în realitatea actuală, nu m-a surprins deloc natura duală în ceea ce privește poezia, deoarece el personal ne dezvăluie pasiunea pentru scrierile de tip speculative fiction, →

dar și pentru realismul magic, pe care îl întâlnim la Mircea Eliade, Eugen Barbu sau Fănuș Neagu, acesta din urmă fiind brăilean, la fel ca autorul. Creația autorului este țesută cu doruri, visare, viață, dorințe, jertfe, șoapte, lacrimi, fioruri, zâmbete și lumină, suflet și Rai, într-o paletă de umbre, senin, lumină, stele și înflorire. Compozițiile au în centrul lor iubirea, ca un simbol al eternei și nesfârșitei creații a lui Dumnezeu:

*„Iubirea...
un sens
o cărare
o trăire
a Raiului nerostit
ce înflorește
în fiecare dintre noi.
în dreptul iubirii
suntem adiere de zei
trăindu-ne.
în urma iubirii
suntem umbre
nechemate.
în fața iubirii
suntem Lumină
dumnezeiască
înălțându-se etern.”*
(Poemul „Axis mundi”)

Originea iubirii lui Aurelius Belei, prin natura sa divină, este asemeni omului care se naște, se dezvoltă, moare și renaște apoi, acesta fiind mesajul pe care îl transmite cititorilor în poemul: **„Dacă ne-am naște”**

Ce lume ar fi
dacă ne-am naște amândoi,
unul în celălalt?
Am fi un om, doar atât,
un suflet cu un singur destin,
am pune soarele peste tot
și ar fi o singură
urmă de umbră,
am privi prin aceeași trăire
viața unei singure clipe
sub un singur cer
peste o singură lume
înflorită de-un dor.
Ce frumoși am fi,
nici nu am simți diferența
și am rămâne așa, devenind,
tu Rai, eu infinit.”

Dacă ar fi să cauți un cuvânt care să descrie trăirea cea mai intimă pe drumul cunoașterii și al descoperirii, acel cuvânt ar fi dorul. Dorul, este la fel iubirea, un element foarte des întâlnit în

poezia lui **Aurelius Belei**. Însă dorul nu este o slăbiciune, o nevoie a autorului, ci este dovada unei părți frumoase a omului, care îl fac să scrie cuvinte pe care nu credea că le va rosti vreodată, lăsând impresia că este mai ușor să admiti că iubești decât să recunoști că ți-e dor.

Dorul lui Lulu nu este o dependență față de cineva, este o surpriză pentru cititori, deoarece nu împărtășește cu noi persoana, păstrând-o ca pe o monedă de schimb pentru data viitoare când va iubi. Sau poate autorului îi este dor de cine este el cu adevărat? Să fie oare versurile un semnal de alarmă că autorul s-a îndepărtat de traseu și are nevoie să se întoarcă la el? Nu cumva Dumnezeu este cel care îl ajută pe autor să se întoarcă în echilibru?

„Dorul” lui Aurelius Belei este semnul unui suflet viu, semnul unui suflet care simte, care aspiră să se dezvolte, care trăiește cu intensitate, iar trăirea lui este calea către cunoașterea de sine:

Dorul

este drumul neînțeles
chiar către noi,
când ne uităm că suntem
sublima aripă a unui zbor
lăsat Aici și Acum,
sub un anume cer
ce ne cheamă rostul
neconținut
dintotdeauna.

Felicitări Lulu pentru „Inima de lumină”, o carte în care tot ce trăiești este la superlativ, iar dacă ar fi să mori mâine, nu ai regreta nimic, pentru că în aceste poeme ai trăit cu adevărat!

Dincolo de Cruce - litanii întrebărilor

Printre elementele care definesc și consolidează patrimoniul cultural românesc, poezia religioasă ocupă un loc aparte, apărută odată cu poezia lui Tudor Arghezi. Este forma concretă de comunicare a omului cu Dumnezeu, pe care o întâlnim și la George Călin.

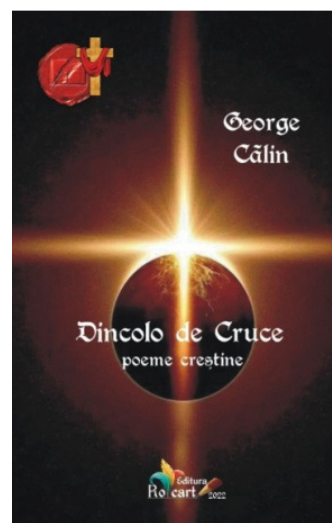
Lecturând volumul de litanii al autorului, m-a lovit de o întrebare. Care este raportul dintre trăirea religioasă și celelalte modalități de percepție a lumii? De data aceasta, nu în câmpul gândirii, ci în cel al poeziei. Mulți critici contemporani își iau precauții atunci când comentează operele unor scriitori de poezie religioasă, despărțind cu grijă ceea ce, în fond, nu poate fi despărțit niciodată, moartea de viață, în creația poetică.

Pornind de la titlul cărții „Dincolo de Cruce”, autorul ne oferă o minunată definiție a lumii de dincolo de marginile Universului, un loc de întâlnire al energiilor divine, unde crucea este o busolă simbolică, oferind navigație spirituală „*Mă pierd în umbra Crucii.../ copil părăsit ce cântă duios/ împrăștierea de stele/ între șoaptele rătăcite ale Timpului...*”. Este locul de întâlnire al celor pierduți și regăsiți „*El și Ea/ pierduți și regăsiți/ pe Calea Robilor.../ n-au simțit că au trăit... sau locul unde poți traversa „tainice punți/ la întâlnirea cu Dumnezeu”*. Crucea pare a fi borna, stâlpul de piatră, care marchează granița dintre viață și moarte. Este elementul care revine ca un lait-motiv, pe parcursul acestui volum, fiind știut că este un simbol vechi, semnul protector cel mai utilizat de popoarele creștine. Dacă în trecut era un mijloc de a-i tortura pe creștini,

autorul ne argumentează în scrierile sale că aceasta poate fi simbolul vieții, al iertării sau al destinului: „*Crucea iertării.../ a Vieții fără de Moarte.../ a Căii spre Mântuirea/ sufletelor desăvârșite...*”

Volumul de față, alcătuit din 66 de litanii, de rugăciuni, constând în invocații, sunt de această dată nedialogate așa cum este definită litania, adică nu există un dialog preot – credincioși, ci doar un dialog poet – Marele Arhitect al Universului. Discreția vocii autorului, care scrie aceste litanii, este o componentă a personalității sale artistice, care ține de convingerile religioase personale. Deși utilizat frecvent în masonerie, dar nefiind de origine masonică, conceptul de Mare Arhitect al Universului, care înlocuiește aici cuvântul Dumnezeu, apare frecvent în scrierile autorului, cu intenția clară de a ne arăta că această putere invizibilă, pe care toți o știm că există, cu care autorul dialoghează, este inteligența care coordonează Universul, ca o metaforă a potențialului acestei Ființe Supreme: „*ne stingem prin Veacuri /pe margini de vis/ veghind la stingerea ceasurilor /rătăciți în zvârcoliri de lacrimi/ de mână fiind cu Marele Arhitect al Universului...*”

Poezia din acest volum este o mărturisire personală ce se cere descifrată: „*pierduți prin locuri neștiute/ nu ne punem întrebări.../ nu căutăm răspunsuri.../ trăim hulpavi de Viață/ modelând umbre de Cruci/ pentru câteva zâmbete/ ivite pe buzele fecioarelor nenuntite...*” Este evident că nu avem de-a face cu o poezie religioasă „sub acoperire” ci, cu poeme cu teme acceptate de Biserica Ortodoxă, dar și de alte religii, o lectură care prezintă simboluri religioase, interpretate personal: îngeri, cruce, iad, păcat, lumină, iertare, credință.

**

suflete părăsite
flori de vișin
suspînând în pustiu
plângând
țîpând de durere
de spaimă
de întunericul nopții
suflete părăsite necunoscute
își caută drumul
caută o nouă primăvară
dornice de mângâiere
tremurând de spaimă
însuflețite de Speranță
de Dragoste
de Credință
într-un singur Dumnezeu...

**

bisericile cad sub fulgerele
furtunii
îngerii s-au rătăcit în umbra
nopților
oase fosforescente se zbenguie
în flăcările iadului
trupurile Trădătorilor
devenite instantaneu jeratic viu
luminează pumnul de arginți
risipind pe pământ îndoiala
teama de Dumnezeu
ne face mai blânzi, mai drepti
rostind cântec de slavă
înmugurindu-ne sufletele
astăzi Moartea a fost ocupată
ne pierdem în Infern
ispitiți de trupuri goale de
fecioare→

MARIA PETRESCU

un curcubeu de foc ne încinge
umbra
împovărată de dragoste
liniște, liniște
ascultă dacă înțelegi
pașii mei pe pământ
ard flăcări mici
sunt păsările Speranței
un ultim țipăt către Dumnezeu
ascultă dacă înțelegi
trecerea mea pe pământ...

**

mi-ajung doar amintirile
care mă macină zi de zi
risipindu-mă într-o furtună
nu m-am gândit încă la Moarte
mă gândesc la valurile reci
ce mă scaldă
la oasele ce așteaptă frământarea
la păcatul lumii
ridicat de Mielul Lui Dumnezeu
prin trădare, prin Răstignire
sunt prea bătrân
nu-mi trebuie bani
aștept
sunt dușmanul așteptării
primăvara vine
primăvara trece
la Moarte nu m-am gândit
niciodată...

Iertarea, în poezia autorului,
apare și este plasată în contexte

religioase, sub premisa că
este creștinește să iertăm și să
fim buni. Valoarea poemelor este
dată de nevoia iertării, de
recunoașterea greșelilor și de
încercarea conștientă de reparare
și nu de negare a acestora:
„plâng curcubeie/ în poala
Amurgului/ de durerea amintirii
buzele sărutate.../ cerșesc iertare
printre frânturi șoaptă într-o
lacrimă târzie...”

Simbolistica îngerului, care
are menirea de a-l păzi pe
credincios, în chip nevăzut de
ispitele diavolului, de căderi în
tot felul de păcate sau de a-l
călăuzi pe calea bisericii, a
pocăinței și a rugăciunii, apare în
aceste poeme ca „păzitorul de
suflete”, o creatură pur spirituală,
netrupească, invizibilă și
nemuritoare, înzestrată cu
inteligentă și voință, slujitor și
călăuzitor al vieții autorului:
„Îngerii.../ au oprit trecerea
Timpului/ învățându-mă să
ascult/ șoaptele suspinelor din
lacrimi/ zburând pe aripi de vise/
în adierea suave/ pe tocul
ferestrelor sufletului meu...”

Păcatul, în sensul de rățacire
într-o direcție greșită, este un
mod de existență în concepția

autorului, în care cade de bună
voie, chiar dacă este o lucrare
împotriva firii, pe care o acceptă,
asumă și pentru care înalță litanie
către Dumnezeu, pentru
îndrumare: „alungă-mi..., Tu...,
Doamne.../ nedumerirea.../ norul
cel negru al Păcatului Etern/
schimbându-mi Calea spre
Mântuire...”

Fiecare poem citit te invită la
reflecție, fiecare vers este o
întrebare adresată „pe drumul
Cunoașterii”, căutând răspun-
suri întârziate.../ înălțând Altar
pentru muribunzi/ în Eternitatea
Universului Nemărginit...”

Această rățacire printre
întrebări, adresate Marelui
Arhitect al Universului, este o
călătorie prin „deșertul de vise”
al autorului, printre „povești de
iubire divină”, răsfoind „Cartea
vieții”, pe drumuri de piatră,
printre lacrimile Cerului”,
cautând „toamne fără de sfârșit”
până la o întâlnire cu
Dumnezeu”.

Felicitări autorului pentru
volumul de litanii care
tămăduiesc sufletul și care caută
răspunsuri la întrebări, pentru
care nu a găsit încă adevărurile
credinței!

Să învățăm!

Atenție Copii! Atenție Părinți!

Un proiect educațional, la care
am lucrat împreună cu Maria
Niculescu, un manual de
prevenire, adresat elevilor din
învățământul primar, cadrelor
didactice și părinților, ca urmare a
cercetării realizate în școli, pe
parcursul a doi ani.

Folosind tehnica versificației,
a predării prin joacă, am realizat
un ghid, care poate fi permanent
revizuit și perfecționat, adresându-
se atât specialiștilor în domeniu
cât și elevilor din învățământul
primar.

Manualul poate fi în egală
măsură o sursă utilă de informare
și pentru părinți, care pot afla
astfel mai multe despre nevoile în
domeniul prevenirii, de eforturile
depuse de școli, profesori, poliție,
autorități centrale și locale, de
organizații guvernamentale și
nonguvernamentale, pentru ca
tânăra generație să se simtă în
siguranță, atât pe drumul casă-
școală, cât și în incinta școlii.

Mulțumesc Maria Niculescu
pentru parteneriat. Copertă Ovidiu
Zanfir, UZPR, Editura UZPR,
Teodora Marin 2022

MARIA PETRESCU

Brătienismul - Zodia bună a României

A scrie despre Ion I. Brătianu, ca personalitate politică, este o dovadă de curaj, chiar dacă vorbim de autoarea și editoarea Geni Duță. E greu să conturezi profilul de politician al unui descendent direct al lui Ion I.C. Brătianu, o personalitate a Marii Uniri din 1918 și a vieții politice din România modernă. O personalitate care declara că „Cei mai mulți își închipuie că politica e un fel de distracție, cu foloase și onoruri. Politica e ceva grav, grav de tot. Ai în mâna ta viața și viitorul țării tale.”

Autoarea, în „*Seniorii politicii noastre: Ion I. Brătianu*”, editura Fast Editing 2022 pe care o consideră o continuare a volumul „Seniorii literaturii noastre” a scriitorului Florentin Popescu, completează profilul lui Ion I. Brătianu și conturează propria sa imagine despre personalitatea domniei sale, folosind pentru documentare o multitudine de izvoare recente, interviuri actuale, propria creație scrisă și fototeca personală, chiar și legislația momentului. Fără experiență în domeniul analizat, această abordare a determinat realizarea unui dialog al autoarei cu personalitatea politică a lui Ion I. Brătianu, prin intermediul altor reporteri, în care autorul se substituie cu succes interviului, pentru a nu introduce propria sa personalitate în scrieri, ci de a pune în lumină personalitatea și opiniile directe ale Dl. Ion I. Brătianu.

Interviurile, pe care autoarea le utilizează ca sursă, fac cunoscute o profesiune de credință, o stare de spirit, o personalitate remarcabilă, care-și valorifică la maximum capacitățile politice, înzestrat cu un acut simț al responsabilității, unul dintre oamenii de stat de înaltă calitate, pentru vremuri apuse dar și actuale, una din marile „personalități politice, care este urmaș demn al mării familii a Brătienilor, ce nu au nevoie de nici o prezentare.” așa cum îl

caracterizează jurnalistul Tanța Tănăsescu.

Interviurile realizate cu domnia sa și folosite ca surse de autor, scot la lumină gândurile, biografia, portretul interior al unei personalități, care mărturisește că „a face parte din dinastia politică a Brătienilor declarată de iluștrii istorici contemporani, este o grea povară cu mai multe rezonanțe dureroase.”

Când citim despre personalități, cei mai mulți dintre noi ne dorim să avem ocazia unei întâlniri față în față, să aflăm ce fel de oameni sunt cu adevărat și ce părere au ei despre anumite lucruri. Autoarea ne satisface dorința de a răspunde curiozității noastre și de a-l cunoaște pe Dl. Ion I. Brătianu îndeaproape, cu preocupările, ideile și deciziile sale politice, de a-i da posibilitatea să-și explice alegerile, faptele, principiile liberale, cu argumente convingătoare, fără a-i cere socoteală și fără a fi nevoie să se aplece de atacurile rivalilor politici.

Autoarea ne prezintă un Ion I. Brătianu care și-a pus amprenta pe evoluția României, chiar dacă a avut mulți opozanți, un bun tactician, conștient de valoarea sa politică, de abilitățile sale diplomatice și convins că scrie o pagină în istoria națională, așa cum reiese și din **Declarația Uniunii Liberale Brătianu** rostită în 3 mai 1990: „Mă adresez pe această cale nu cu condamnări, ci cu chemarea sinceră către toate partidele și formațiunile politice și către cele care se declară apolitice, ca, în acest moment de răscruce, de cumpănă, să acționeze cu discernământ și răspundere pentru susținerea alegerilor democratice nedescrimnatorii, ca o singură alternativă valabilă, în măsură să garanteze premisele favorabile unei

vieți politice stabile, condiție sine-qua-non a dezvoltării moderne a României.”

Finalul scrierilor autoarei Geni Duță aduc în prim plan legătura specială dintre blazonul, emblema, monumentul și palatul Brătianu cu posesorul, încărcătura simbolică ce dezvăluie o istorie aparte, urme trainice ale existenței lui Ion I. Brătianu, adevărate repere de demnitate și patriotism. Blazonul și emblema familiei sunt simboluri clare ale unei familii nobile, iar autorul ne certifică, dacă mai era nevoie, elita din care face parte Dl. Brătianu.

Autoarea nu omite la final, într-o trecere rapidă, să ne prezinte un Ion I. Brătianu scriitor, iubitor de pictură, sculptură, literatură, amfitrionul Saloanelor de literatură și artă, parcă într-o opoziție cu politicianul Brătianu.

În calitate de fondator al Fundației „Ion I. Brătianu”, reînvie farmecul reuniunilor intelectuale de odinioară, într-un palat autentic, așa cum este însuși personajul, într-o atmosferă de înaltă ținută, o caracteristică a omului, politicianului și artistului Ion I. Brătianu.

Toate aceste pagini, așezate de Geni Duță între copertile aurite ale unei istorii nemuritoare, ne conduc, filă cu filă, în orizonturile vieții politice a lui Ion I. Brătianu. Ne oferă posibilitatea cunoașterii unei personalități cu lumini strălucitoare, dar și cu umbre ale confruntărilor politice, uneori dure, un model în lumi politice diferite, dar adaptabil la schimbare, într-o societate cu prejudecăți și nedreptăți. Prin cartea autoarei Geni Duță, scrierile despre personalitatea politică a lui Ion I. Brătianu, devin lecții de viață pentru politicienii de astăzi, rămân dovezi ale brătienismului, care a scris o pagină în istoria națională, o voce de conducător care s-a impus, cu autoritate, în viața politică a României.

Felicitări autoarei pentru o carte manuscris, un adevărat izvod de lumină, în aceste vremuri tulburi!

MARIA PETRESCU

De ce o carte de cronici, comentarii și interviuri?

Pentru că oamenii nu citesc. Nu au timp... nu au bani pentru cărți... nu citesc cărți ale autorilor români. Sunt atâtea cărți de literatură română care merită citite! Scriu cronici, comentarii și realizez interviuri pentru că îmi doresc să vă vorbesc despre aceste cărți, despre acești oameni, pentru că îmi doresc să-i cunoașteți și să-i citiți. Încerc să scot la iveală autori ce merită să fie descoperiți și să vă ajut să pătrundeți în lumea din cărțile lor.

Veți citi în carte despre scriitori ca Victor Ghe. Stan, Rodica Elena Lupu, George Călin, Nică D. Lupu, Nicolae Rotaru, Aura Ungureanu, Ștefan Doroftei Doimăneanu, Maria Niculescu, Liliana Ghiță Boian, Doina Bârcă, Nicu Doftoreanu, Dan Anghel, Corina Serac, Lucia Elena Locusteanu, Nicoleta Tudor, Maria Aiftincăi, Iosefina Brădulescu Dănciulești, Marilena Ban, Prof. Violeta Dascălu, Prof. Înv. Simona Spirescu, jurnalistul Ștefan Apostol, artistul plastic Magda Dumitru și artistul plastic Carmen Florian.

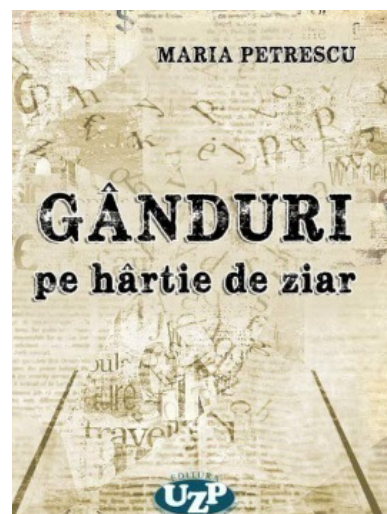
Volumul de față este dedicat literaturii române, scriitorilor acestei generații, elitelor din educație, alături de care mă simt onorată că sunt contemporan.

De ce „Gânduri pe hârtie de ziar...?” Pentru că fiecare carte

citită, fiecare capitol lecturat, m-a provocat să scriu, oriunde, oricând, pe colțuri de masă, pe ciorne sau margini de ziar. (Maria Petrescu)

Când hârtia de ziar se răsfață primind în coordonatele ei gândurile unui scriitor, se naște o simbioză culturală perfectă; sub forma unui volum, devin o veritabilă colecție de cronici și interviuri, gestionată cu originalitate de scriitoarea Maria Petrescu.

Profilul autoarei se vedește încă din primele pagini, dintr-o biografie ascunsă într-un interviu. Maria Petrescu jonglează iscusit între genurile jurnalistice, de la relatare la comentariul liber și de la critică la interviu. Întregul volum este o pledoarie pentru lectură, expunerile pe scurt, mascate în cronicile literare sau

perspectivă proprie, într-o plastică, fiind mai mult decât sinteze și intrând în registrul interpretărilor valoroase ale actului cultural. *Personajele* cărții sunt animatori culturali, mulți cunoscuți de multă vreme, dar redescoperiți în atributele scriitoarei Maria Petrescu.

Șirul scurt de interviuri de la final erupe din banalitatea șablonului și se transformă într-o splendidă și surprinzătoare promovare a creației prin altă creație. „Nu există oameni mari și oameni mici, ci numai oameni care se străduiesc să-și facă datoria”, spunea Alexandru Vlahuță... O datorie morală de a reda cititorului gândurile firești extrase din paginile de ziar și îngărdite în acest volum o are și distinsa autoare, un om complex dacă analizăm preocupările sale, dar un literat ce merită citit și citat.

OVIDIU ZANFIR

Egalul dintre noi

Un fulg de nea
A învățat să cadă,
Fără să se lovească de pământul
Mușcat de urma pașilor
noștri grăbiți,
Să uite
De acel sărut
Prin care veșnicia ne-a promis
Și ne-a mințit

Că niciodată
Minusul nu va putea tăia
egalul doi
Dintre noi ...

Și totuși,
Sângerează cifrele,
Cuvintele ...

Plâng ferestrele,
Țipă tăcerea

Și se scurg orele
Caligrafic,
Pe cruci de lemn,
Ce vor ține de cald
Amintirilor
În iernile următoare,
Când noi
Vom fi preambulul unui epilog.
5 decembrie 2021

CADAR, KATALIN

DE PESTE OCEAN

1 decembrie - Ziua Națională a României celebrată în comunitatea românească din Chicago

prin organizarea unui eveniment special de către Consulatul General al României la Chicago

Emoție de țară

Am trăit emoția zilei țării mele,
Cum cerul se deschide
pentru stele...
Deasupra-ne e bolta numai una
Și oglindește graiului cunună!

Ni-e cântecul, Sfânt purtător de glie
Cu dor aprins de sacra sa făclie,
Cu Alba Iulia inimă-n Ardeal
Dealurile verde ecou - caval...

Munții, oșteni de piatră neclintii,
Doar de furtuna vremii răzvrătiți,

Stau României credincios străjer
Hrisoavelor ce din suflet nu pier...

Întinderi de câmpii de sub Carpați,
Oltenia și cu plaiuri,
moldovenii frați!
Un singur domnitor, peste noi toți,
E crezul din străbuni către nepoți!

O oglindire-a plaiului în mare
E cerul inimii albastră-mbrățișare!
Limba rostită și de-i migratoare,
Dorul de neam, n-are hotare...

Rgăciune pentru neatârnavare
Sufletul româneștilor hotare!

Chiar și giganții zgârie nori...
Ofrand-adus-au, arborare tricolor!

De Ziua Național-a țării mele,
Purtată-n sărbătoare cu drapele
Și cu altițele pe dalba ie
Pentru a veșniciei cununie!

La mulți ani a Maicii Domnului
Grădină,
Pe frunte păstrătoare de lumină!
Domnească pacea-n lume și în tine!
Emoție de țară port cu mine!

2 Decembrie 2022, Chicago

1 decembrie 2022. La multi ani, ROMÂNI de pretutindeni! O seară minunată într-un colț de lume, la Chicago, unde noi, românii, ne-am adunat la sărbătoare!

Și a fost adevărată sărbătoare pentru sufletele noastre! Graiul nostru dulce românesc, muzica armonioasă a meleagurilor natale, interpretată desăvârșit ne-a emoționat până la lacrimi!

Un Arcuș măreț de vioara, un Nai impresionant și un talent extraordinar! O „Ciocarlie”! Unde poți auzi așa un ciripit? Sufletele Românilor vibrează!!! Și-apoi a fost și un pian și... o „Baladă”! Și au mai fost voci mărețe, superbe! Și un cor bărbătesc, de români modești dar cu voci puternice, frumos îmbrăcați! Maramureșeni!

Au mai fost fetițele, cu frumoase coronițe pe cap și costumașe tradiționale. Grai dulce, cald, Românesc! Spectacol frumos care ne-a dus cu gândul spre casă, spre frumusețile natale, nu numai artistice. Da, da, da! Ne este dor de România! La Chicago... nu am uitat de unde am plecat! Și suntem cu toții mândri că suntem Români! La mulți ani, România! La mulți ani, Români! Mulțumim din suflet domnului

Consul General Tiberiu Trifan și tuturor organizatorilor, în special doamnei Nicoleta Roman pentru organizare.

Mulțumim tuturor artiștilor: Alex și Luana Soare, Nicoleta Roman, Mariana Preda, Daniela Bisenius, Bane Djordjevic, Nelu Vătășoiu și corului bărbătesc din Finteușul Mare. Felicitări!

OLEZIA COMȘULEA
Chicago, 30 Noiembrie, 2022

La aniversarea Bisericii Ortodoxe Române

„Sfântul Atanasie cel Mare”,

Aurora IL

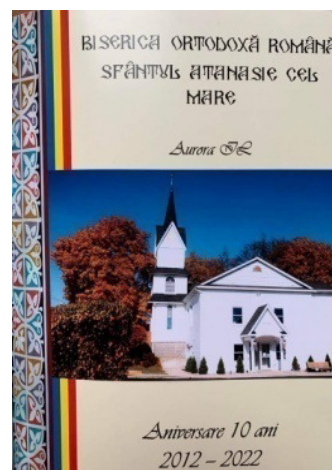
În data de 5 Decembrie 2022, la Chicago, am participat cu recital de poezie din creații proprii, împreună cu fiica mea Ligia Ana Grindeanu, la aniversarea unui deceniu a Sfântului lăcaș de credință „Atanasie cel Mare”. M-a impresionat și inspirat Sfințirea Crucii și astfel am creat poezia: „Crucea din Ardeal pe pământ American”:

*Crucea e frumoasă, giuvaer de fire,
Că este a noastră, dată de simțire*

*Și e săvârșită cu fior de har
De artiștii meșteri din Sfântul
Ardeal!*

Poezie publicată în cartea aniversară a Bisericii „Sfântul Atanasie cel Mare” din Aurora și antologia canadiană „Universum”. Fiica mea, poeta Ligia Ana Grindeanu și-a exprimat starea de dor față de patria mamă România, prin recitarea poeziei „La taifas”:

*Mi-e dor de-o ninsoare
la mine acasă,
Cu brazi aplicaț
peste ramuri de vis,
Atât de aproape de clipa măiastră
Cum cerul, la munte, de pisc
(Poem din volumul de versuri
„Anotimpuri de dor”)*

Să dăinuiească mulți ani, Biserica Ortodoxă Română Sf. „Atanasie Cel Mare din Aurora IL, întru credința neamului românesc!

Armonii între lumile Artelor Româno-Americane

Când ți-e dat să fi atins de semnele luminii, depărtările apropiate comunicarea gândurilor! În vara acestui an, 2022, mi-a fost dat să cunosc un actor și cântăutor, dar mai presus de toate, un om adevărat cu frumusețea și noblețea modestiei dotat.

Tocmai pătrunsesem pe sub bolta porții medievale în cetatea natală Sighișoara, când am zărit un trubadur îmbrățișând o chitară care-i asculta acordurile. Se născuse un cântec la care concureau și razele de soare ce atingeau corzile chitarei.

Artistul Ionel Barac, căci despre el e vorba, înnobila cu cântecul său o scenă improvizată pentru evenimentele cu iz medieval ce urmau în viața cetății Sighișoara. Trecătorii se opreau din mers veșnicind secunda cântării în sufletele lor. Am făcut și eu, nu numai un popas, ci cu permisiunea artistului bucureștean, o vreme de respirație artistică, alături am rămas.

Am făcut un schimb de impresii despre viață, artă, oraș. Impresionant popas! Am înțeles că Ionel Barac, nu este numai un admirator al basmului medieval sighișorean, ci și un trăitor în plan spiritual al transivanului burg.

Ligia Ana Grindeanu, Ionel Barac, Ana Munteanu Drăghici

Mare mi-a fost bucuria, când cel ce face parte din trupa TRUVERII mi-a dat vestea venirii lui într-un turneu în America, urmând să vină și la Chicago, unde tocmai mă aflam. Am răspuns bucuros invitației sale de a lua parte, împreună cu fiica mea Ligia Ana și membrii Cenaclului „Retro” din Chicago, la Spectacolul „Homo Americanus”. Aici artistul Ionel Barac și-a adus aportul cu replică actorească cu talent rostită și a onorat regia tehnică. Performanța artistică a protagonistului acestui gen dramatic, Paul Cosma Cimpoiu, cu un monolog sugestiv plin de nuanțe ale realității, mi-a amintit de arta maestrului Dan Puric. Intuiția mi-a fost confirmată de afirmația, potrivit căreia, i-a urmat școala.

Spirit, trup, ambient au adus trecutu-n prezent, lăsând uneori tăcerea să vorbească, alteori replicile idei să stârnească...

Mi-a fost dat să cunosc un nou mod de abordare a artei dramatice și să întâlnesc pe pământ american doi minunați și talentați oameni ai teatrului în persoana actorilor Paul Cosma Cimpoiu și Ionel Barac. Au dăruit din harul lor artistic compatrioților români trăitori în America! Revederea cu Ionel Barac, a fost una impresionantă, oglindită în lacrimile dorului de plaiurile natale din România! Îmbrățișarea revederii a adus nemărginirea apropierei spațiilor geografice într-un timp al artelor!

Colinda artelor

Ca un stup de albine
Cenaclul „Retro” șlefuieste.
Cuvânt și sunet, în nectar
strălucește!
Sufletul colindat sărbătoare devine
Oglindire în mesaje divine!
Darul harului se răsfrânge spre
semeni
Precum grâul pentru pâine îl
semeni.
Hrana spirituală de cer ne apropie
Întru regăsire în ființa proprie,
Credința românescului neam ne
apropie!

ANA MUNTEANU DRĂGHICI
10 Decembrie 2022, Chicago

ANA MUNTEANU DRĂGHICI

Armonii

Fiorii așteptării mă-mpresoară,
La țarm de vis albastru
fremătând...

Ca valurile-n acordeon de mare,
Iar mării dăruite-n larg cântând.

Azur de cer și mare în privire
Mă-nvăluie în zări zidind castele,
Ca-n zboruri să restituie iubire.
Să locuiască visul meu în ele.

Privirea mea cu marea face
schimb,
Să întâlnească ochiul tău
albastru nimb!
Din valuri trecătoare, mări de vis
De trecere, minutul, neucis...

Vâslind, învingem timpul
avalanșă,
La-mbrățișări de unduiri de val,
Renaștem apropiere din distanță

În respirația minutului egal.

Privirea ta cu marea face schimb
Să întâlnească ochiul meu,
albastru nimb!

Din valuri trecătoare, mări de vis
De trecere, minutul, neucis...

Un cântec inimile - ARMONII
Pe portativ de simfonii albastre,
Poeme din secunde sidefii,
Ne veșnicesc lumini de aște...

Valsul albastru

O fi spiritul lui Strauss, vântul,
Mesagerul frunzei cuvântul
Prin văzduh purtându-și plecarea
Cădere lăcrimându-i zarea?

Vals desprinzând cu-ntristare
Mâinile ram spre pas depărtare...
Reverență la pom rădăcină,
Atingeri de dor de tulpină.

Plânsă prin toamne de-o viață,
Căderea frunzei te-nvață
Să nu refuzi valsarea în timp
Cu parteneriat de-anotimp.

Straiul de bal multicolor,
Îmbrățișat de vântul fior,
Zboară de pașii lui duși
Din al toamnei lumini, în apus...

Din înalțuri, privirea de jad
Uimire cum culorile cad...
Spiritul compozitorului trenă...
Frunza aplaudată arenă!

Printre ramuri rămase golașe,
Frunze albastre răvașe,
Sunt conturate de cer
Melodiile toamnei nu pier...

Vântul, în Strauss travestit,
La bal va fi nelipsit.
Valsul albastru, la cer rugător,
Frunză din ramura visului dor...

Poezia mea, Ligia

Oricâte poezii aș scrie
Cu suflet șlefuit o stea,
Iubirea n-ar putea să fie
Mai mare decât fiica mea!

Pe file albe calendare
Cuvintele s-or așeza
Ca rugăciunea din altare
Pentru frumos a se ruga,

Dar orice binecuvântare
Fără privirea-albastr-a ta
Nu-mi va aduce alinare
Ca tine LIGIA, fiica mea!

La a noastră-aniversare,
Supremul dar, ființa ta,
E sfânta binecuvântare
De a ne felicita!

Mulțumesc proniciei cerești,
Pentru suprema ta iubire!
La mulți ani, LIGIA, să trăiești!
Lumina poeziei, dăruire!

24 octombrie, 2022, Chicago

Concert de Crăciun al Cenaclului RETRO la sediul ROCO, Chicago

Parcă nu aș vrea să mă trezesc din euforia în care mă aflu, datorită acestui concert. Și știu că acest sentiment îl impart cu cei care au avut bucuria să fie alături de Cenaclul „Retro” sâmbătă seara, 10 decembrie 2022, la concertul de Crăciun intitulat atât de frumos „Freamăt de colind și miros de mere coapte”. Deși oferit fără bilet de intrare (spațiul oferit cu generozitate de Mihai Lehene – ROCO, iar arta cântecului și versului cu tot dragul de noi toți), locurile s-au ocupat în ziua în care evenimentul a fost făcut public. Ne-a părut extrem de rău că nu am putut acomoda pe toți cei care ar fi dorit să vină – sperăm însă că emoțiile colindelor au străbătut spațiul virtual și au ajuns la cei doritori de gândul nostru bun.

Spectacolul nostru de Crăciun, pe care îl dăruim an de an comunității, a devenit o tradiție. Am fost onorați să îi avem în sală pe domnul Consul General al României Tiberiu Trifan și pe distinsa sa soție Gabriela Trifan. Suntem impresionați de mesajul de suflet lăsat pr fb..în **Cutia cu Amintiri „Retro”**:

„Felicități Retro, pentru o seară minunată, plină de sensibilitate și spirit de sărbătoare. Ne-ați amintit de copilărie, de frumoasele colinde românești care ne însoțesc și ne definesc ca români pe oriunde ne poartă pașii în această lume. Momente speciale care vor rămâne amintiri frumoase în clepsidra timpului. Ne vom aminti mereu de Chicago și de comunitatea românească care se coagulează atât de frumos în jurul unor simboluri precum RETRO și ROCO. La mulți ani!”→

Tiberiu Trifan, Consul General al României la Chicago

„Dragă Cenaclu Retro,
O seară de vis, deosebită așa cum sunteți și voi.
Mulțumim că ne-ati umplut sufletele de căldură,
dragoste, prietenie, și speranța să fim mai buni, mai
iertători, și mai aproape în suflet de România și credința
noastră. Un Crăciun fericit vă dorim și multă sănătate.
La mulți ani! Vă iubim!”

Fam. Raicu – Lucas, Johny, Daniela și Ionel

„Mulțumim că existați! A fost prima dată când v-am
văzut și ne-ați oferit o seară minunată!
Sărbători Fericite!” **Ana, Marius, Sergiu**

„Sunteți minunați!!! Vă multumim ca ne-ati oferit așa
clipe minunate și ne-ati făcut să ne simțim mai aproape
de casă!” **Raluca Ioniță**

„Ne-am simțit ca-n povești: am colindat, am recitat, am
cântat alături de Cenaclul „Retro”. O seară minunată în
care ne-am amintit de colindele și atmosfera de
sărbătoare pe „strada noastră”, de bunica care
pregătea bunătățile pentru sărbători, de părinții care
înceau din răspuțeri ca Moș Crăciun să ne satisfacă
doleanțele... Am simțit emoțiile din trecut și ne-ați
transpus într-o altă dimensiune a copilăriei !!!!
MULȚUMIM RETRO !!!!” Elisa Fedorca

„O seară minunată de decembrie cu Cenaclul Retro în
freamăt de colind, miros de mere coapte, gust de vin fiert
și povești despre iarnă și Crăciun într-o ambianță caldă,
de sărbătoare, de bucurie. Vă mulțumim. „Atunci când
încălzești inimile altora, te încâlzești și tu”

Geta Hațegan

„**BRAVO!! BRAVO!! BRAVO!!!** Cenaclul RETRO!!! Un
spectacol extraordinar! Ați fost minunați în această
seară! Voi și invitații voștri care ne-ați dăruit cu toată
dragostea un spectacol superb de sărbători! Sufletele
noastre au vibrat, lacrimile au curs pe obraji de emoție!
Adevărat! Și vă mulțumim ! Vă mulțumim că ne-ați
trimis cu gândurile și sufletele acasă la noi, în România
noastră dragă, pe strada noastră din copilărie , cu miros
de mere coapte și de busuioc, cu ninsori de acasă și cu
colinde, colinde, colinde minunate! Mulțumim din suflet,
Cenaclul Retro! Voi, oameni frumoși, oameni simpli și
Feriți să fie împreună, să cânte și să ne încânte cu
muzică și cu poezie, într-o superbă armonie! Și am
vibrat cu totul! Și am primit mesajul vostru „de a fi mai
buni, mai îngăduitori, mai calzi”. Să ne bucurăm de
fiecare clipă și să nu uităm de unde am plecat! Mândri
că suntem români!! Inimile noastre au primit frumosul
pe care ni l-ați înfiripat! Și noi, publicul VĂ
MULȚUMIM! Și vă iubim! Și vă dorim la mulți ani!
Crăciun fericit!!!” **Olezia Comșulea**

„Suntem freamăt de colind, suntem zborul fulgilor de
nea, suntem pași de dans în lumina albastră a
speranței, suntem împreună! Povestea acestei seri de
iarnă va rămâne cu noi pentru totdeauna.

Membrii Cenaclului „Retro” împreună cu Gupul de copii participanți la Spectacolul de Crăciun

Mulțumim ROCO Chicago, the Romanian Community Center pentru găzduirea acestui eveniment. Crăciun Fericit!” **Cenaclul „Retro”**

Ce pot eu să spun este că am plecat sper casă cu sufletul plin... plin de bucuria trăirilor emoționale prin cântec și vers... A nins frumos, ca-ntr-un colind... Colindătorii au venit cum veneau odată, Isus a fost copil – vestea minunată adusă de magi sub ramuri ninse de brad, toate la un loc au pătruns în sufletele celor prezenți în sală. Spectatori și artiști, am creat emoții împreună și am fost preț de o clipă (sau chiar mai mult, spectacolul a durat aproximativ două ore) cuprinși de freamătul colindului cu miros de mere coapte. Bineînțeles, nici vinul fiert nu a lipsit... Mulțumim ROCO pentru ajutorul organizării acestui spectacol: Cristina Haidău, Onița Cărcu, Cosmina Ungur, Georgiana Merdariu, Oana Doborean Urzica, Paula Telcianu, Dan Cosma. Mulțumim celor ce au răspuns invitației de participare. Prin voi am simțit că misiunea noastră s-a îndeplinit. **Mulțumim invitaților Cenaclului „Retro”:** Athena și Ana Marincea, Iulia Romoșan, Lucas și Johny Raicu, Geta Hațegan Pupek, Traian Alexandru Bălan, Ionuț și Marc Dima, Dana și Victor Lari.

Mulțumim membrilor Cenaclului „Retro” care oferă cu atâta generozitate artă tuturor celor care doresc să o primească: Sorin Griza, Radu Răcean, Vali Tomescu, Lavinia Tomescu, Corina Vlad, Cătălin Lari, Ligia Grindeanu, Ana de Sighișoara, Călin Mărincaș, Anda Cristolțean, Ștefan Cristolțean.

Video și fotografii Iulian Grindeanu

Echipa tehnică: Adrian Nechiti, Carmen Griza

Sponsori: Sorin și Olezia Comșulea, Dan și Mariana Torz, Valentin și Lavinia Tomescu, Joselito Reyes, Radu Mihalcea și Rodica Bărănescu. Și nu în ultimul rând tuturor celor ce vin să ne vadă, să ne asculte și să împartă cu noi bucuria și armonia de a fi, le mulțumim! În speranța că am deschis larg porțile unui Crăciun 2022 de poveste, și am pășit cu sfială pe urmele magilor, plini de bucurie și emoții, vă dorim Crăciun Fericit! Și vă mulțumim că ne inspirați. Prin voi reținem clipe de dor ce ne dau fiori...

ANDA CRISTOLȚEAN,
Cofondator, Cenaclul „Retro”

O seară minunată și plină de magia Crăciunului!

Corina Vlad, Gabriela Trifan, Sorin Griza, Tiberiu Trifan, Consul General al României la Chicago, Ana Drăghici, Traian Alex Bălan, Lavinia Tomescu, Valentin Tomescu, Radu Răcean, Ștefan Cristolțean, Anda Cristolțean, Ligia Grindeanu, Georgeta Hațegan

Începând cu cântecul lui Ștefan în care „ninge ca într-un colind” și continuând cu cântecul Andei care ne-a transportat în trecut, în copilărie, la inocența unei fetițe numită Athena povestind visul ei din seara de Ajun. Lavinia ne-a transpus pe drumurile copilăriei, să ne oprim o clipă și să ascultăm mărturia „măruului de lângă drum”. Am continuat visul minunat alături de Corina și „colindatorii cu vise”, Ligia și poezia ei „Mai rămâi, colindă”, iar Vali ne-a purtat prin anontimpuri „tot mai reci” dar pline de speranță. Apoi timpul parcă a stat în loc și ne-am reamintit motivul pentru care există sărbătorile de iarnă: venirea pe lume a pruncului Isus, să ne aducă lumină și viață veșnică. Mesajul care ne-a marcat sufletul ne-a fost adus de Julia Romoșan prin cântecul „Copilule cu ochi senini”.

Doamna Ana de Sighișoara a continuat imersiunea în lumea copilăriei prin adaptarea ei la povestea tristă a „Fetiței cu chibrituri”. Cântecul „Pomul Crăciunului” interpretat de Sorin, ne-a adus pace în suflete. Au continuat apoi să ne impresioneze prin talentul lor frații Lucas și Johnny Raicu, ei interpretând cântecul „Carol of the Bells”, un duet la vioară. Călin a recitat poezia „Crăciunul copiilor”, iar eu am interpretat cântecul „Ninge la fereastră”. A urmat Geta Hațegan Pupek cu poezia „Ciob de colind” și Traian Bălan cu compoziția proprie „Întrebare”. Atmosfera magică a continuat cu Lavinia recitând poezia „Născut în iarnă” și Vali interpretând frumosul cântec „Născut în Decembrie”. Ligia și Sorin au stat „La Taifas”, iar Cătălin, împreună cu cei doi copii ai săi, Dana și Victor, ne-au descrețit frunțile cu compoziția proprie „Scrisoare lui Moș Crăciun”.

Poezia care a urmat, recitată de Anda, „Și a fost Isus copil” a avut menirea să ne transpună la atmosfera

de acum 2000 de ani, moment în care am cântat împreună, Cenaclul și spectatorii, colindul tradițional și atât de semnificativ „O ce veste minunată”. Reacția publicului ne-a bucurat enorm. „Mai e vreme de colinde, se mai poate, se mai poate”. „Colindul Colindelor” a fost recitată de Anda, Ligia și subsemnatul.

Corina ne-a adus lumină în suflet prin colindul tradițional „Creștinilor, noi astăzi”, interpretat cu o sensibilitate deosebită și complementată de doamna Ana cu poezia Colindă pentru Dumnezeu”. A urmat familia Dima, Ionuț și Marc, interpretând colindul „Vin colindătorii cum veneau odată, lerui-ler” și apoi Sorin cu cântecul „Ninsă ramura de brad”. Eu am interpretat cântecul tradițional American „Blue Christmas”, iar Anda ne-a invitat la reverie cu „Invitație la ceai”. Ștefan a cântat apoi compoziția proprie „Pe strada mea”, cântec care ne-a dus cu gândul la strada copilăriei noastre. Am încheiat spectacolul în grup, cu adaptarea noastră la „Feliz Navidad” pe nume „Crăciun Fericit”, cântec prin care mulțumim familiilor, prietenilor și colaboratorilor noștri de peste ani pentru că au fost alături de noi și ne-au ajutat să creem o atmosferă autentic românească de sărbătoare. Aș vrea să folosesc această ocazie să doresc tuturor prietenilor Cenaclului Retro, dar și cititorilor ziarului Tribuna Românească și revistei „Creneluri Sighișorene”, un Crăciun Fericit și un An Nou plin de bucurii și realizări. La Mulți Ani cu Sănătate!

RADU RĂCEAN,
cronicar „Retro” pentru Tribuna.US, Chicago,
Decembrie, 2022

(Articole publicate în *Tribuna.US*, Decembrie, 2022 și preluat cu acordul autorilor)

Dor lăuntric ne colindă

Dedicație pentru Cenaclul „Retro”, cu impresii de la Spectacolul „Freamăt de colind și miros de mere coapte”, Decembrie, 2022

Inimi românești Sfânt bat
Pe portativul dorului...
Meridianele străbat
Cu harul fiorului!

Tresar cetine de brad
Sub zăpezi de sărbătoare
Soarele atinge jad
Lacrimă de dor coboară...

Îngerii ne însoțesc
De prin biblică psaltire,

Cer cu pământul unesc
Spre a lui Isus ivire!

Prin ale gândului păduri
Păsări se-ntorc din
migrație...
Cântul cel Sfânt
din scripturi
Al Cuvântului creație!

A Maicii Domnului
Grădină
Sărbătoresc ne privește!
Albastru, grinda din tindă
Dorul din noi arcuiește...

Vi flaimul e aproape
Nașterea iluminează
Ruga ne deschide pleoape
Raza lui Isus veghează,

Iar păstorii bucuriei,
Florele Soarelui aclamă,
Cunună-mpletesc veciei
Domnului Isus, spre slavă!

Ne strângem dor lângă dor
Într-o lacrimă cunună,
Veșnicie de izvor,
În colinda cea străbună!

Și aici în depărtare
Un cenaclu am ivit,
Să ne-apropie de țară
Cântec și cuvânt rostit!

„RETRO” raiul l-am
numit!
Armonios, cu mic cu
mare,
Generațiile se-adună

Sufletul n-are hotare,
Suntem patria-mpreună!
Românești culori și
gânduri
Flutură peste ocean
Duc Sfințenia din colinde,

România cu-al său hram!
Dor lăuntric ne colindă...
Și-n America-i Crăciun,
Dar lumina ne cuprinde,
Din izvorul cel străbun!

**ANA MUNTEANU
DRĂGHICI**

12. 12. 2022, Chicago

LIGIA ANA GRINDEANU

Despre Septembrie

Când încă mai sunt
Culorile verii

În ape și-n gând
Dar curând, prea curând
Vin nostalgice vremi
Peste timp și cuvânt

Toamna florilor
Faceți-vă voi albastre,
Toamne înflorind în glastre
Și din goana timpului
Lăsați floarea câmpului

Să ne poarte doru-n zare
Ca o frunză călătoare
Din culori de răsărit
Și din lacrimi ce-au iubit

Din aproapele pierdut
Amintiri de verde crud

Florile toamna sau Toamna florilor în oglindă

Amintiri de verde crud
Din aproapele pierdut
Și din lacrimi ce-au iubit
Din culori de răsărit

Ca o frunză călătoare
Să ne poarte doru-n zare
Lăsați floarea câmpului
Și din goana timpului

Toamne înflorind în glastre
Faceți-vă voi albastre

*Radu Răcean,
Valentin Tomescu,
Ligia Grindeanu,
Iulian Grindeanu,
Ana Munteanu Drăghici,
Călin Mărincaș,
Cătălin Lari,
Corina Vlad,
Anda Cristolțean,
Ștefan Cristolțean,
Lavinia Tomescu,
Sorin Griza*

FRAGMENTE DIN BABYLON

Singurătatea în metropolă

În 1990, ne-am simțit ca vârstă într-un malaxor al schimbării. Lăsasem în urmă statul paternalist. Eram absolut pe speșele noastre. Nu numai că ne schimbaserăm țara pentru copleșitorul ocean newyorkez, dar, odată aflați la New York, instabilitatea devenise regula noastră de viață. Într-un an ne-am mutat de cinci ori forțați de circumstanțe speciale. „*Nebun cel ce își lasă cuibul și locul nașterii sale pentru amăgiri de tot soiul*”, era gândul care mă încerca mereu. Nu este ușor să îți pierzi tihna căminului, oricât de modest ar fi fost el, când te afli „*la mijlocul cărării vieții tale*”. Un apartament cu două camere, cum avusesem în România, considerându-l atunci o cutie de chibrituri, expresie a uniformizării co-muniste etc. în New York ne-ar fi costat o avere în momentul acela. Cu șapte sute de dolari ne puteam strânge sărăcia doar într-un basement întu-necos, spațiu rezervat în România pivniței. La New-York, ca la New-York. În situația noastră de lucrători improvizați șapte sute reprezenta o avere. Ne-am duminir repede că nimic nu era de nasul nostru la New York. Strânși în chingile sărăciei, având perspectiva îndepărtată a unui spațiu locativ propriu, priveam cu duioasă nostalgie *terra ferma* pe care o lăsasem în acel oraș transilvănean plin de farmec. Fără îndoială noi nu făceam parte din categoria exploratorilor înverșunați, a protestanților persecutați, care la rândul lor vor persecuta pe indigeni sau a tâlharilor condamnați în Europa, care trăsese în secolul al șaptesprezecelea la țarmul american. În zilele noastre cei care au venit cu acte în regulă prin loteria de vize au avut într-adevăr o soartă blândă, ajutați fiind de acel „*nanny state*” (*stat dădacă*). Dar sunt destui cei care venind ca turiști și uitând să mai plece, își asumă întreaga răspundere a vieții lor în Lumea Nouă, fără nici un fel de protecție nici socială, nici profesională, căutându-și rostul pe unde pot, cât pot și cum îi ajută șansa și iscusința. Șansa, mai ales.

Aici, unde se scurg inteligențele și talentele de pe tot mapamondul, important este să ți se dea ocazia să poți arăta ce știi. Aștepți ca actorul

timid să te descopere cineva. Dar când vii cu totul nepregătit, necunoscând engleza și neavând o diplomă cu imediată aplicabilitate într-o țară eminentemente pragmatică, lupți să aproximezi necunoscutul, mulțumindu-te, de cele mai multe ori, cu un job de supraviețuire la curățenia de case, la îngrijirea de persoane vârstnice, la spălat vase în restaurante etc. Pe vremuri mai erau și lucrătorii numiți *sweat shops*, care azi populează fabricile din Bangladesh și din alte țări devenite manufacturierii lumii. *Housekeeper*-ele și *construction men* reprezintă categoriile cele mai răspândite, pe care le susțin continuu contingentele de noi imigranți în America. În California munca la marile ferme este de bază pentru mexicani. Să nu se spună că sclavia a fost desființată în America. Ea supraviețuiește la muncile de jos, pe care nici americanul de rând nu le dorește pentru că s-a obișnuit să fie servit de săracii lumii veniți de pretutindeni la pragul casei lui. Plățiți sub prețul standard, acești săraci ai lumii aduc Americii valuri de bogăție. Așa că toată strofocarea puternicilor lumii care se fac că eradichează mizeria din țări slab dezvoltate rămâne doar o iluzie.

Apartamentul de pe *West 79 Street* în Manhattan m-a impresionat la prima vista prin holul lui lucrat în mozaic de marmoră, întins de-ți dădea impresia că el însuși reprezenta întregul spațiu locuibil. Camerele uriașe și ele, mobilate aerisit lăsau întreaga podea de scândură neacoperită. Impozante candelabre de cristal le împodobeau pe fiecare. După un interviu scurt Shalva m-a angajat, în ciuda totalei mele ignoranțe în materie de engleză. Nick și ea vorbeau peste capul meu. Abia după ce am plecat l-am întrebat pe soțul meu ce însemnează *may be*, pe care l-am auzit de atâtea ori pronunțat. Mă nelinișteam cum o să comunic oare cu viitorul meu employer, Shalva, fata de rabin din Florida. N-o să fie probleme, mi s-a spus; ea o să-mi arate concret care-mi sunt îndatoririle și dacă nu înțeleg ceva d-na Mimi poate să-mi explice pe românește. Trebuia să știu o singură sintagmă *show me (arată-mi)*, mi s-a spus și voi fi îndrumată.

Shalva era satisfăcută că are în sfârșit o servitoare albă în care își pusese speranța că o să lucreze în loc

să stea toată ziua cu ochii zgâțiți la televizor și să mănânce piciorușe de pui fript, cum făcuse negresa care mă precedase.

M-am despărțit cu greu de Claudiu și Nick, lăsându-i pe amândoi la o gazdă româncă, unde trebuia să achităm o sumă mai mult simbolică, restul compensându-se prin contribuția lui Nick la renovarea casei. Altfel îmi imaginam începutul școlii pentru Claudiu. Era în clasa întâi și eu lipseam pentru o săptămână dintre ei. Cine o să-l îmbrățișeze când va veni de la școală, cine o să-l supravegheze făcându-și lecțiile, cine o să-i citească povestea seara înainte de culcare, mă întrebam plângând întruna. Atunci am trăit pe viu duritatea lumii americane dominată numai de producția de bani și profit. Cu cât erai mai jos pe scara socială cu atât presiunea acestui imperativ era mai apăsătoare. O simțeam zilnic. Dar alternativa, care era declasarea, încă mai înspăimântătoare, ne împingea la supunerea oarbă față de tirania jobului. Duminica după masa pregăteam schimburile de hăinuțe pe care Claudiu trebuia să le îmbrace în săptămâna care urma. Doamne ferește nu voiam să arate ca un copil părăsit și mai ales aveam de unde să aleg deoarece promisem atât de multe lucruri de la puținele cunoștințe pe care ni le făcusem.

Amânam cât puteam de mult momentul plecării la Shalva duminica seara când trebuia să iau autobuzul spre metrou, apoi trenul nr. 7, schimbându-l cu nr. 1 la 42nd Street Station. Plecam întristată, ușurându-mă plângând în singurătatea mea din trenurile aglomerate. Oricât erau ele de pline eu nu cunoșteam pe nimeni și nimănui nu-i păsa de suferința mea.

SILVIA URDEA

(Fragment din volumul *Fragmente din Babylon*, Editura Vatra veche 2022)

DE PESTE PRUT CUVINTE ȘI IMAGINI POTRIVITE

Români acasă la români

CHIȘINĂU, supranumit „Orașul din piatră albă” din Republica Moldova, este un centru notabil de cultură românească, mai bine zis, un focar de cultură și artă. Venind din România, aici ne-am oprit, noi, călătorii din delegația „Apollon” condusă de Excelența Sa scriitorul George Călin, Ambasador Cultural prin Convenția ONU de la Geneva, la întâlnirea cu frații basarabeni de dincolo de Prut.

Scriitori din: Brăila – Aurelius Belei, Constanța – Elena și Costel Avrănescu, Craiova – Constantin Popescu, București – Adrian Bulgaru, Cătălina Voicu Agache, Urziceni – Călin Viorica, Sighișoara – Gabriella Costescu, Florin Voican și Sângeorz de Mureș – Dan Lăzărescu și Liviana Pânzaru, am participat la lecțiile de poezie, istorie și religie.

Am avut cu noi, profesor bun, în persoana scriitorului George Călin, alături de care am poposit la:

- Liceul Teoretic cu învățământ seral nr. 2 – Chișinău
- Universitatea de Stat din Republica Moldova Facultatea de Jurnalism și Științe ale Comunicării (bibliotecă)

*George Călin, Sabina Cojocaru,
Tatiana Jora, Elena Guțu*

- Biblioteca Municipală „B.P. Hașdeu” - Chișinău.
- Biblioteca Națională a Rep. Moldova, în Sala mare „Alexe Rău”, împreună cu Cenaclul literar-creștin „Cuvântul”, coordonator poeta Raisa Plăieșu!
- vizitarea Complexului Muzeal Orheiul Vechi
- vizitarea Mănăstirii Căpriana, una dintre cele mai vechi mănăstiri din Basarabia, situată în ținutul deluros împădurit care purta odată numele de Codrii Lăpușnei.→

După ce de Excelența Sa scriitorul George Călin a prezentat programul nostru, am avut parte de un recital de muzică și poezie; Surprize culturale ale membrilor Cenaclului literar-artistic „Apollon” - Filiala Chișinău, coordonat de scriitoarele Lidia Grosu și Sabina Cojocaru. Au avut loc decernări de Diplome și Medalii „Apollon-România”; Doamnei Tatiana Jora - Director al IPLT cu Învățământ seral, nr. 2 și Doamnei Elena Guțu - Director adjunct.

În mod cu totul excepțional Societatea Culturală „Apollon”-România, reprezentată de scriitorul George Călin, în calitate de președinte de onoare a încheiat un „Parteneriat cultural” cu Liceul Teoretic cu învățământ seral nr. 2 – Chișinău, reprezentat de Doamna Tatiana JORA, în calitate de Director.

În timpul discursului de apreciere, doamna Tatiana Jora, a oferit domnului George Călin cel mai de preț trofeu al liceului, cu inscripția **„Se decernează, Cenaclul „Apollon” pentru promovarea artei poetice IPLT cu Învățământ seral, nr. 2”**

Am întâlnit la Chișinău scriitori de valoare, Lidia Grosu și Sabina Cojocaru, patriotul român Ion Tataru, Geta Lipovanciu,

Veronica Bumbu, Olesia Olga Dînga, Victoria Caras, Tatiana Jora, Elena Guțu, Victoria Fornari, Victoria Bulicanu, Lilia Dogoter, Ecaterina Zasmenco și Victor Cobzac, acad. Vasile Căpățână coordonatorul Cenaclului literar-artistic „Ideal”, Ilie Văluță, Iurie Andronic și Marian Stârcea care au susținut recitalul excepțional de muzică, la pian, la Biblioteca Municipală „B.P. Hașdeu” – Chișinău, Raisa Plăieșu coordonatoarea Cenaclului literar-creștin „Cuvântul”, Preotului Protoiereu Mitrofor Octavian Moșin, Parohul Bisericii „Întâmpinarea Domnului”- (mulțumim perntru binecuvântare și predica sfântă de învățătură), Angelina Korjan și Angela Mândăcanu care ne-au încântat cu momentele memorabile de înaltă expresivitate artistică prin muzică și poezie, Marcela Gâlcă conducătorul artistic al grupul de copii „DORE-MI-SHOW”, Ludmila Popescu, Rodica Cerescu, Oxana Gîscă pentru poeziile ce au adus bucuria peste inimi!

Fiecare ne-au dăruit la plecare, o carte cu autograf, care va rămâne mărturie a trecerii noastre dincolo de Prut.

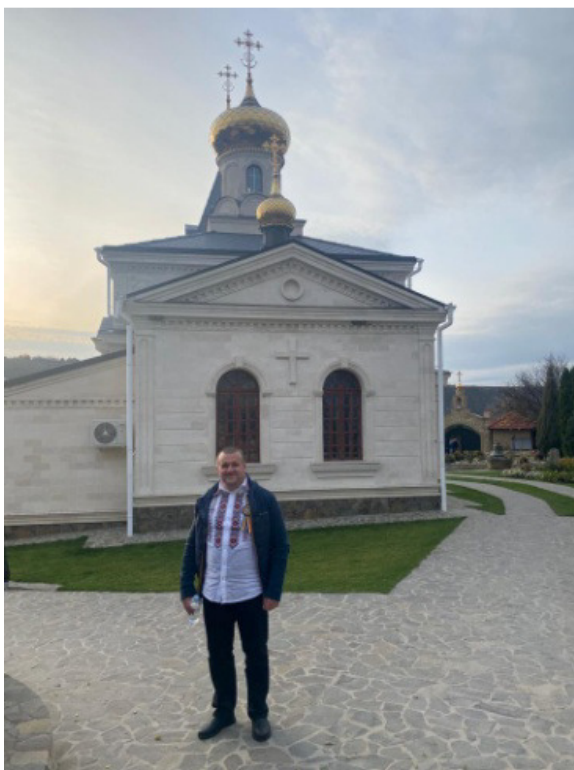
Biblioteca „B.P.Haşdeu” Chișinău

Istorie și cultură

În dimineața zilei de sâmbătă 5 noiembrie 2022, am pornit spre Rezervația cultural-naturală Orheiul Vechi, care prezintă un complex, îmbinat cu structuri geologice sarmațiene de circa 13 milioane ani cu un caracter rupestru pronunțat și peisaj cuaternar argilos de circa 1,8 milioane – 10 mii ani, acoperite de cernoziomuri. Orheiul Vechi este amplasat în Valea Răutului, afluent al Nistrului, pe teritoriul comunei Trebujeni din raionul Orhei.

În cartea „Descrierea Moldovei” a lui Dimitrie Cantemir am găsit o notiță cu privire la „**ruinele unui târg vechi, pe care locuitorii îl numesc Orheiul Vechi. Din felul cum este situat, se vede că răspunde lui Petrodava din vechea Dacie**”. Autorul localizează această așezare „pe malul de apus al lacului, în pădurile dimprejur”, lacul se găsește nu departe de târgul Orhei, „spre răsărit”, unde este și o „insulă frumoasă”.

Colegii mei au hotărât să urce, la Biserica Ortodoxă „Adormirea Maicii Domnului” în apropiere de satul Butuceni. Cum scările erau prea abrupte pentru mine, am hotărât să rămân în sat, să caut printre aceste lanțuri de dealuri și roci calcaroase, secretul godpodăriilor tradiționale. Am rămas plăcut surprinsă de bogăția peisajului arhitectonic popular ce se deschide la fiecare casă de gospodar. De la colacii de la fântână

Aurelius Belei la Biserica Ortodoxă „Adormirea Maicii Domnului”

Gabriella Costescu. Porți sculptate manual

de lângă drum și stâlpii de la poartă, până la pragurile caselor și în cerdacuri – peste tot sculpturi în piatră și ziduri ridicate din piatră extrasă din minele și carierele de la Brănești sau Furceni, piatră care se modelează ușor. Multe case au fost transformate în hanuri, fiind o zonă vizitată frecvent. Autenticitatea satului, păstrează formele arhitecturale, dar ea vorbește despre sufletul frumos al băștinașilor, care și-au păstrat măiestria de vechi meșteri populari, imortalizând în sculpturile porților grele de lemn prin cioplituri și încrustații autentice, povestea traiului din zonă, chiar din secolul XIX.

Istoria locului se ascunde în povestea fiecărui localnic, care și-a transformat casa în han, legende de mult uitate, având reflecția în cadramentul ferestrelor, interiorul curții hanului, amenajat cu galerii și încăperi pentru clienți.

Hanul are curtea în formă dreptunghiulară, înconjurată cu zid de piatră, gros de aproape 1,5 m. Interesant mi s-a părut curtea hanului orientată în lungime, de la nord spre sud. Intrarea în curte se află pe latura de nord, prevăzută cu doi piloni din blocuri de piatră, bine prelucrați, legați cu scoabe de fier imense. Fațada exterioară a intrării este căptușită cu piatră fasonată și ornamentată. Interiorul curții hanului era amenajat, pe tot perimetrul pereților, cu galerii și încăperi pentru clienți. Hanuri de acest →

GABRIELLA COSTESCU

tip sunt cunoscute atât din surse arheologice, cât și din cele etnografice. În București s-a păstrat până în zilele noastre un han de acest tip, cunoscut sub denumirea „Hanul lui Manuc”, pentru că a fost făcut de refugiatul turc de proveniență armeană Manuc Bei, care a avut un castel și în orașelul Hâncești din Moldova.

Am admirat câteva gospodării țărănești, care au casele pictate în faimosul – **albastru de Butuceni**, am băut apă dintr-una din fântânile întâlnite în cale, deosebit de dulce și răcoroasă, m-am întâlnit și cu un alai mic de nuntă.

Muzeul Fierarului

Liviana Pânzaru în costumul popular din Bucovina

În capătul străzii ce ducea spre dealul unde se află biserica, tronează o cruce imensă din piatră, reper pentru călătorul care, trebuie să ajungă în sat, coborând dealul. În rest toată lumea parcurgea drumul pe jos din parcare situată la intrarea în sat.

Desigur locul este mult mai amplu studiat și descris de geologi, istorici și literați, eu am surprins în două ore, numai o parte din comoara locului, am aflat puține lucruri față de cât de mare îmi este curiozitatea. Am venit, am văzut, mi-a rămas în suflet, locul în care oamenii sunt frumoși, se simt români, au sufletul mare, iar pe fețele lor zâmbitoare durerile sunt ascunse.

NANA ROMAN

Să fugim!

Hai! Dezbrăcă-te de toamnă
Uită de frunzele căzute
Și minciunile spuse
De vântul care adie
Dinspre Nord!
Hai iubire!
Uită de frigul dimineții
Îmbrăcate gros și hai
Să fugim în Italia, în munți
Unde frigul are culoarea roz!
Te provoc
Să te lepezi de toamnă!
Să mă îmbrățișezi și râzând
Să ne lăsăm prada visului
Și vinului și dorului
De ducă...
Doar tu și eu!

Noapte

Lângă tine-mi petrec
eterna iarnă
Femeie-călău de zapadă

Rădăcini basarabene mă țin strâns

Șerpuiește-n sânge remușcarea,
Arșița de dor e mai cumplită,
Talpa mi-o tot strigă depărtarea,
Să mă-ntorc în Basarabia iubită...

„Ești acasă” îmi șoptesc izvoare,
Umbre verzi întind spre mine
nucii,
Cu toți dinții râde același soare
Și se-ntrec la vânturat tăcerea
cucii...

Nu-ți pasă că frigul mă doare
Și râzi de visele mele
Trecând cu gheață prin ele
Și ochii tai fără de culoare
Îmi sapă adânc prin vene
Doar frig și suferință
Sânge alb
Trecut prin clepsidră.
Clipe de piatră
Printre degete cad
Aș vrea doar să uit
Să strig și să plâng
Să fug de pedeapsă
Sau moartea să-mi fie
Prin părul meu alb
Uitare sau minune
Dar nu... E plin de păcate
Prin noapte...

Geamul de la baie!

Transcend prin abis
În căutarea unui non sens
A existenței unui paianjen
Din baia apartamentului meu.
Pânza de paianjen
E ca un labirint al
întunericului
Prins într un colț de tavan
Iar el, tolănit
în așteptarea cinei
Poate chiar adormit,
sau poate nu
Mai numără fărmituri de vise
Prin plasticul de la geam.

Unui primar

Un măgar stigmatizat
Plângea pe margine de drum
Că domnia sa fusese

Ales în primarie
Unde-i plin de măgărie!
Și el singur cum să ducă
Atâta harababură
Cu doi lei primiți în rate
De la impozite și taxe!
Că vise avea săracul
Să dezvolte tot orașul
Dar cu banii din primărie
Nu putea s-o ducă bine
Și atunci se gândi
la o strategie:
Să dea foc la primărie!
„Mâța blândă, nu mușcă”
Dar măgarimea se grabea
Să-l demită din funcție
Pentru lăcomia sa!
Și acum măgarul nostru
Fără scaun de împărat
Plânge și poate suspină
După primăria sa!

Am uitat!

Nu am uitat! Încă te port
Prin porțile de fier
A unui suflet rătăcit
Prin refren...
Nu am uitat! Încă îți trimit
Prin vise ascunse
Note muzicale
Proscrise...
Nu am uitat! Încă te caut
Prin clepsidre albastre
Prinse în nisip cu iz
De nemurire...
Dar am uitat cum mă cheama
Și cine mai sunt?
Trag de cortină
Și încă mai plâng!

Limba românească-și varsă
mierea
Peste sufletul, ce lacrimi a smerit
Și le-a îmbrăcat în mângâierea,
Ce-o oferă darnic fratele iubit...

Dar cum țese sloiuri împăcarea
Peste rana basarabă ne-ntregită,
Se trezește-n sânge remușcarea
Și împlântă-n suflet grea copită.

Nu mă condamna, că-s fericită,
Port în sânge ne-ntregita-ți rană,
Nu te las pe cruce,

Basarabie iubită,
Vin cu „Apollon”
din Țara-Mamă...

Când mi-ai dat aripa înverzită,
Am jurat pe cerul necuprins,
Să nu fiu de-alt rai ademenită
Și de rădăcini să mă țin strâns.

21 iulie 2022

MARIA BOTNARU

„Lecții de Frăție”

George Călin, C-tin Popescu, rector Victoria Fonari, Costel Avrămescu

De la inimă la inimă în dulcele grai Românesc, în vremuri de restriște... Fiecare construcție are o fundație, fiecare fundație are o istorie. Cultura este baza unei fundații, a istoriei unei nații, a existenței ei. Societatea Culturală „Apollon” este unul din elementele de structură ale „fundației”. Implicat, dl. George Călin este OMUL care dă viață societății, omul care respiră cultură, omul care trăiește prin și pentru cultură.

Timpe de patru zile, împreună cu dl. George Călin, cu prietenii și colegii de asociație, poeții Gabriella Costescu din Sighișoara, Costel Avrămescu din Constanța, Aurelius Belei din Brăila, Adrian Bulgaru din București, Lazăr Dănilă Gîrbuleț și Liviana Pânzaru din Tg. Mureș, Florin Voican din Sighișoara, Cătălina Voicu Agache din București, am participat la desfășurarea a șase

„Lecții de Poezie”, cărora, în timpul derulării lor, datorită încărcăturii emoționale, dragostei cu care am fost primiți și înconjurați, dl. George Călin le-a spus „Lecții de Frăție”. Sufletul întregii delegații, supervisorul și „îngerul nostru păzitor”, omul care a avut grijă ca totul să se desfășoare fără evenimente, a fost d-na Călin Viorica, căreia îi mulțumim. Cuvintele sunt prea sărace pentru a putea reda atmosfera creată, fiecare dintre **lecții** fiind transformate în adevărate serbări. Cuvântul DOR nu are respondent, fiind printre puținele cuvinte românești care nu se traduc în nicio limbă.

Când am pășit în Basarabia cerul ne privea cu DOR, vântul bătea cu DOR. De pe marginea drumurilor, pădurile ne priveau cu DOR. Toate aveau în privire DOR, iar soarele ne-a îmbrățișat cu căldură... Cât de frumos poate să sune cuvântul DOR, în limba lui, câtă emoție poate fi în el atunci când vorbești de dragostea de ȚARĂ și de nație. Cât de frumos și cât de tare poate să bată o inimă plină de DOR.

Am fost în Basarabia noastră cu mare DOR. Cu mare dor de dorul lor, știind ce mare dor au de țară, bucurându-se de „îmbrățișarea” Basarabiei dar și puțin triști pentru că nu putem veni ca acasă...

Mulțumim George Călin pentru lecția de viață, poezie și frăție! Mulțumim fraților noștri poeți, din Basarabia, pentru căldura, pentru dragostea cu care am fost primiți și înconjurați, într-un cuvânt, MULȚUMIM BASARABIA!

CONSTANTIN POPESCU

Aurelius Belei, Sabina Cojocar, C-tin Popescu, Viorica Bumbu, Costel Avrămescu, Liviana Pânzaru Gabriella Costescu, Victoria Fonari, Dan Lăzărescu

RAISA PLĂIEȘU

Poetă, prozatoare, jurnalistă, compozitoare, interpretă, Membră a Uniunii Scriitorilor din Moldova, Membră a Uniunii Jurnaliștilor Profesioniști din România S-a născut în 29 iunie 1960, satul Valea Rusului, raionul Fălești, Republica Moldova.

Studii: Școala primară din satul Valea Rusului, raionul Fălești (1970). Școala medie nr. 2, (Actualmente Liceul Teoretic „Ion Creangă”, orașul Fălești (1977). Licențiată a Facultății de bibliografie și biblioteconomie a Universității de Stat din Moldova (1983).

Activități de muncă. Editura „Literatura artistică”, Editura „Atelierul”, ziarele: „Viața satului”, „Tainele sănătății”, „Florile dalbe”. Pe parcursul anilor mai activează în mai multe biblioteci din Republica Moldova, la Gimnaziul nr. 64 din Chișinău lucrează director adjunct pentru educație și tot aici conduce timp de 11 ani Cenaclul literar-artistic pentru copii și adolescenți „Auraș-Păcuraș” și înființează Teatrul Poetic „La steaua”. A fost red. șef al ziarului „Izvorul credinței” al Mănăstirii „Sf. Ap. Andrei”, or. Chișinău (2014-2019).

În prezent este președinte al Cenaclului literar-artistic pentru copii și tineret „Cuvântul” (din

2005) și activează din 2007 până în prezent redactor în Serviciul „Editura”, Biblioteca Națională a Republicii Moldova și redactor la revista „Dumnezeu și savanții”.

Colaborări literare:

„Moldova”; săp. „Florile dalbe”; „Literatura și arta”; „Viața satului”; „Viața Basarabiei”; „Magazin bibliologic”; „Glasul națiunii”; „Moldova literară”; „Tineretul Moldovei”; „Zorile Bucovinei” (Cernăuți, Ucraina); „Cuvântul liber” (România); „Altarul credinței”; „Luminătorul”; „Alfa și Omega”; „a-MIC”; „Kodri”; „Orizontul”; „Gazeta bibliotecarului”; „Izvorul credinței”; „Apollon” (România); „Lumină lină” (New York); „eCreator” (România); „Luceafărul din vale”; „Boem@”; „Armonii culturale” (România); Portal „Tradiția”; Postul de radio „Vocea Basarabiei”; Radio Moldova; Radio Plai; Tezaur Folc TV; PRO TV; etc.

Activitatea muzicală. „Poetul cântă”, versuri, muzică creștină și interpretare de Raisa Plăieșu CD, editura Tipocart Print, 2014; „Iartă-mă, Doamne!” Versuri, muzică creștină și interpretare de Raisa Plăieșu, CD (în curs de apariție).

Activitatea literară. A editat peste 30 de cărți de poezie, publicistică și proză pentru copii și maturi cu tematică religioasă, patriotică, despre educația preșcolară a copiilor pedagogică prin jocuri diverse de învățatură didactică, educație ecologică, creștină etc. Pe parcursul anilor, prin intermediul Cenaclului literar-artistic „Auraș-Păcuraș” și Cenaclul literar-creștin „Cuvântul” a lucrat cu mulți copii din republică, stimulându-le aptitudinile creatoare în cele patru arte: literatură, teatru, muzică, pictură. Astfel, în activitatea literară a susținut tineri condeieri și oameni în etate prin redactarea, selectarea și editarea peste 30 de cărți de poezie și proză. Publică în peste 40 de antologii de poezie și proză: Republica Moldova, Rusia,

Macedonia, Canada, România, Ucraina, etc. Este deținătoare a multor premii, diplome republicane și internaționale, „Pedagogul Anului 1998, 2001”, Membru de Onoare a Uniunii de Creație a Tineretului din Republica Moldova.

Sfânta cruce

Din lacrima de pe obraz,
Din al vieții greu necaz,
Fă-ți pe apa de plutire -
Corabia de mântuire.

De-ai avea furtuni în cale,
Roagă-te mereu cu jale,
Să învingi, unde te-ai duce,
Ca Iisus Hristos pe Cruce.

Crucea ta nemuritoare,
S-o înalți mereu spre soare!
Sfânta Cruce de credință,
De iubire, biruință...

Cât de greu ți-o fi în viață,
Crucea Lui Hristos înalță!
Poartă la piept cu voință,
Sfânta Cruce de credință.

Numai Prutul poate ști...

Numai Prutul poate ști,
Numai Prutul.
Cum surorile se despărți,
Într-o zi.

Numai Prutul poate ști,
Numai Prutul.
Pod de dor cum construi,
Într-o zi.

Numai Prutul poate ști,
Numai Prutul.
Ruga apei va șopti
Într-o zi

Numai Prutul poate ști,
Numai Prutul.
Domnul ne va mântui
Într-o zi.

Numai Prutul poate ști,
Numai Prutul.
Când Unirea va veni
Într-o zi. →

Acest templu...

Acest templu al sufletului nostru,
Ce-a fost zidit din apă și lut,
De ce se cutremură, se năruie?
De ce pătimește atât de mult?...

Aceste candeluțe-ale ochilor
noștri,
Ce-au fost făcute din văzduh
și lumină,
De ce privesc mereu înrourate,
Cu rugăciune spre bolta
senină?...

Aceste rănite mâini ale noastre,
Bătute în cunile vremii,
în grele năpastii,
Cu rugă strigă spre cer,
zi și noapte:
„Nu ne lăsa să cădem
în prăpăstii!”

Acest nesecat izvor a gurii
noastre,
Ce-a fost săpat cu-al
Domnului Cuvânt.
De ce se ascunde
și tace sub mască?
Ce murmur suspină acest
pământ?...

Aceste picioare obosite-ale
noastre,

Uneori au căzut...
De ce merg prin nevoi?
Iisuse, pe care drum
să mai fugă?...
Oprește, Doamne,
acest teribil război!

Aceste fețe triste, basarabene

Aceste fețe triste, basarabene,
Cu sângele românesc ce
clocotește-n vene,
Cu drumurile tâmpelor
adâncite-n vreme,
Cine din lume acasă
au să-i cheme?...

Aceste fețe triste, basarabene,
Cu ochii strămoșilor ce-au plâns
amar prin vreme:
Prin război și foame,
deportări și umilință,
Ce mulți au murit,
luptând pentru credință!

Aceste fețe triste, basarabene,
Cine să le-aline?
Cine să le-ndemne?
Cine să le deie
o speranță de viață?
Cine să le șteargă
lacrima pe față?...

Aceste fețe triste, basarabene,
Cu Dumnezeu în priviri ce mereu
o să le cheme,
S-aprindă candeluțele
de sub pleoape,
Să fie de Domnul
cât mai aproape.

Aceste fețe triste, basarabene,
Cu sângele românesc
ce clocotește-n vene,
Cu drumurile tâmpelor
adâncite-n vreme,
Cine din lume
acasă o să le cheme?!...
Aceste fețe triste, basarabene!

Să ne rugăm pentru pace

Din raza Domnului de lumină,
Dacă pasărea cuibu-și face,
În a pământului grădină
Izvorul murmură cu pace.

Din caierul norilor cerești
Maica rugăciunea toarce,
Plouă peste tot pământul,
Cu iubire și cu pace.

Din Carpați și pân' la mare
Gura timpului nu tace,
Buciumul lui azi ne-ndeamnă,
Să ne rugăm pentru pace.

Podul dintre suflete

Oricât de potrivite ar fi, cuvintele sunt prea sărace pentru a aprecia emoția clipelor petrecute în excepționala familie culturală basarabeană. O asemenea trăire afectivă pozitivă nu am mai avut de la nașterea fiicei mele, în urmă cu 33 de ani. Un număr care ocupă un loc aparte printre numerele cu semnificație. Un număr care leagă existența umană de tărâmul spiritual.

Societatea Culturală „Apollon-România”, sub conducerea Excelenței Sale, domnul Ambasador Cultural prin Convenția ONU-Geneva, George Călin, a susținut patru lecții de **poezie, în Basarabia**: la Liceul Teoretic cu Învățământ Seral nr. 2-Chișinău (nr. 579), la Biblioteca Universitară a Universității de Stat din Republica Moldova, Facultatea de Jurnalism și Științe ale Comunicării și Facultatea de litere (nr. 580), la Biblioteca Municipală „B.P. Hașdeu” (nr. 581), împreună cu Cenaclul literar-artistic „Ideal”, coordonat de scriitorul Vasile Căpățână, academician, la Biblioteca Națională a Republicii Moldova, în Sala mare „Alexe Rău” (nr. 582), împreună cu Cenaclul literar-creștin „Cuvântul”, sub îndrumarea poetei Raisa Plăieșu, Lecția de poezie „Rugă pentru Basarabia”. Pline de substanță și emoționante au fost

Călin Viorica, Dan Lăzărescu, Liviana Pânzaru, Elena și Costel Avrămescu, George Călin

cele două lecții de cultură literară și muzicală împărțite în comun cu cele două cenacluri basarabene, precum și darurile reciproce de suflet, oferite cu dragoste, peietenie și loialitate, constând în cărți, diplome, cupe, simboluri și alte daruri reprezentative.

De asemenea, am participat la Lecția de istorie (nr. 583) când delegația de scriitori români a vizitat Complexul Muzeal Orheiul Vechi, amplasat în Valea Răutului, un afluent al Nistrului, pe teritoriul comunei Trebujeni, din raionul Orhei, o zonă plină de mister, legende și priveliști care taie răsufllarea. Se află nu departe de una din cele mai importante fortificații de la hotarul de est al Moldovei, ridicată în timpul lui Ștefan cel Mare cu scopul de a închide o poartă spre regiunile tătărăști pe linia Cetatea Albă-Tighina-Soroca. →

COSTEL AVRĂMESCU

C-tin Popescu, Lidia Grosu, Aurelius Belei, Costel Avrămescu, fetița Arina Badalyan, Florin Voican, Geta Lipovanciuc, Liviana Pânzaru, Dan Lăzărescu

Complexul ocupă un loc aparte în topul atracțiilor turistice din Republica Moldova. Este o rezervație cultural-națională unde timpul a rămas înghețat. Pe o stâncă înaltă de câteva zeci de metri, se află: Biserica Adormirii Maicii Domnului, construită în anul 1626, Mănăstirea Butuceni, un schit rupestru în piatră, și „Crucea Dorinței”. Este cel mai important sit cultural din Republica Moldova înscris în Lista patrimoniului mondial al UNESCO.

Lecția de religie (nr. 584) a început cu aprinderea de lumânări la mormintele unor mari personalități marcante ale culturii române, artei și luptei pentru unitate națională: Doina și Ion Aldea Teodorovici, Grigore Vieru, Ion Vatamanu, Ion Ungureanu și Nicolae Dabija. A continuat cu vizitarea Mănăstirii Căpriană, moment de mare încărcătură sufletească și experiență duhovnicească. Este cel mai vechi și faimos așezământ monastic voievodal din Moldova, atestat documentar din anul 1420. Complexul arhitectural este format din trei biserici: Biserica Adormirii Maicii Domnului, Biserica Sf. Nicolae, Biserica Sf. Gheorghe. Printre obiectele de valoare ale mănăstirii se află epitrahilul brodat între anii 1427 și 1431, cea mai veche broderie de acest fel cunoscută până în prezent.

Lansarea celor patru volume de poezie din colecția „Suflete” („O enigmă telepatică”, „Suflete morgane”, „Suflet dăruit”, „Filon de suflet”) nu a fost așa cum mi-am imaginat inițial. Și asta pentru că încărcătura emoțională și atmosfera create de interesul confracților noștri basarabeni mi-au depășit cu mult așteptările. Timpul și atenția oferite cu generozitate, încrederea și răbdarea investite, gândurile reciproce conexe în mod miraculos m-au făcut să mă simt cu adevărat onorat și privilegiat. Sufletul meu are toate motivele pentru o bucurie enormă.

Emoția perpetuă, resimțită pe parcursul lecțiilor de poezie, istorie și religie, a fost desăvârșită de atitudinea unei fetițe de clasa a III-a, Arina Badalyan, o inimă extraordinar de frumoasă, care-și dorea, mai presus de orice, să primească cărți, reviste și ziare în limba română. Ca să nu rateze ocazia de a-și exprima frumoasa-i dorință, în ziua dinaintea plecării din Basarabia, ne-a așteptat mai multe ore la hotel.

Cea mai frumoasă recompensă pentru gestul pe care l-au făcut toți scriitorii prezenți atât cei din delegația română, cât și cei basarabeni veniți să-și ia rămas bun, au fost lacrimile și cuvintele ei de mulțumire: „acum, sunt extraordinar de fericită și bogată și voi face tot ce pot să ajung și eu ca voi, să scriu frumos într-o limbă română curată, sănătoasă.” Cu asemenea oameni de cultură și copii, sunt

Pe aleea scriitorilor din Chișinău.

convins că prezentul și viitorul Basarabiei sunt pe mâini bune. Ploaia cu har de emoții, crescândă de la o zi la alta, în cele patru zile de interacțiune culturală, și stropii de ploaie cu sens efectiv din ziua plecării, sursă eficientă de energie, atitudine și conexiuni, au îmbelșugat ogrorul sufletelor noastre. În aceste condiții, apariția curcubeului speranței nu poate fi decât o continuare firească, poate la fel de frumoasă, precum chemarea de taină foarte inspirată din poezia lui Grigore Vieru „La Mănăstirea Căpriană”. Acea chemare a „învierii și buneii vestiri” a clopotelor de la Căpriană, „în miros de criniște” și Putna, „în zi de duminică”. Cu fiecare picătură de ploaie, metaforă a vieții, a stării de spirit și a sentimentelor, totul germinează. Vă îndemn să acceptăm picăturile de ploaie și să contemplăm curcubeul ca o alinare primită de la Dumnezeu, ca o gură vindecătoare de speranță în împlinirea idealurilor noastre de reîntregire familială și națională, singura temelie statornică a viitorului nostru comun.

Viața este prea scurtă să trăim cu regrete! Dragii noștri confracți basarabeni, n-am să pot uita niciodată primirea deosebită pe care ați făcut-o membrilor familiei culturale „Apollon-România”. Vă mulțumim din suflet pentru ospitalitatea caldă, interesul sincer, răbdarea, generozitatea, omenia, amintirile frumoase, conținutul lecțiilor de simțire și trăire adevărate și, mai ales, pentru senzația reală că am fost cu adevărat bineveniți! Dragii noștri confracți basarabeni, care înțelegeți să primiți la fel de frumos cum dăruieți, care înțelegeți importanța lucrurilor și puneți suflet curat în tot ce faceți. Vă mulțumim din suflet!

CUVINTE POTRIVITE - pentru Lecția de Poezie

Chișinău, supranumit „Orașul din piatră albă” din Republica Moldova, este un centru notabil de cultură românească, mai bine zis un focar de cultură și artă. Venind din România, aici ne-am oprit noi, călătorii din delegația „Apollon” condusă de Excelența Sa scriitorul George Călin, Ambasador Cultural prin Convenția ONU de la Geneva, la întâlnirea cu frații basarabeni de dincolo de Prut. Ne-am făcut acasă temele, să putem lua parte la „lecții”, așadar cu sufletul mare, am poposit în prima zi, joi 3 noiembrie 2022, la Liceul Teoretic cu Învățământ seral nr. 2, din Chișinău. Sala era plină de elevi cu chipuri zâmbitoare, care, alături de cadrele didactice Tatiana Jora - Director și Doamnei Elena Guțu - Director adjunct, au decorat sala pentru primirea oaspeților. Pe masa principală se afla un buchet cu crizanteme imense, pe care, la un moment dat le-a împărțit doamnelor, patriotul român Ion Tataru. Și nu doar florile. Fiecare am primit o sticlă cu vin, cu etichetă personalizată.

Se aflau deja în sală membrii Cenaclului literar-artistice „Apollon” - Filiala Chișinău, coordonat de scriitoarele Lidia Grosu și Sabina Cojocar, scriitoarea Geta Lipovanciuc, Veronica Bumbu, Victor Cobzac, interpretele Victoria Caras, Olesea Olga Dînga, Geta Lipovanciuc – scriitor, compozitor și interpret. Poeta dar și cadru didactic al acestui liceu, Sabina Cojocar, a moderat cu măiestrie acest meoment emoționant și a făcut primirea oaspeților.

Excelența Sa domnul George Călin, după ce

Călin Viorica, Dan Lăzărescu, Liviana Pânzaru, Elena și Costel Avrămescu, George Călin

a făcut prezentarea delegației din România, a prezentat cărțile de autor care au fost lansate:

- „O enigmă telepatică”, Editura PIM, 2022, autor Costel Avrămescu;
- „Dincolo de cruce”, Editura Ro.cart, București, 2022, autor George Călin;
- Antologia aniversară „Creneluri Sighișorene 10”, coordonator scriitoarea Gabriella Costescu, președintele Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”;
- Revista „Creneluri Sighișorene”, redactor șef Gabriella Costescu, tehnoredactor Nicolae Băciuț.
- „Douămiidouăzeci” și „Trilogia sentimentelor”, Editura „Vatra veche”, autor Dan Lăzărescu.
- „Nemurire prin iubire”, Editura Ro.cart, București, 2022, autor Constantin Popescu
- „Inimă de lumină”, Editura Ro.cart, București, 2022, autor Aurelius Belei
- Liviana Pânzaru a prezentat costumul popular din Bucovina – Suceava.→

GABRIELLA COSTESCU

Elevii școlii l-au invitat pe domnul George Călin să ia loc pe un scaun în mijlocul sălii și să răspundă în două minute, la întrebările lor. Am întrezărit emoția dar și bucuria de pe chipul dumnealui, văzându-se pus în fața unei alte lecții, de această dată de informare, la care a răspuns cu brio. Elevii au dorit să afle cum s-a înființat Societatea Culturală „Apollon”, cine sunt membrii ei, ce proiecte culturale are societatea, ce cuprinde revista „Apollon” și de ce poartă dumnealui titlatura de Ambasador, cu care, i se adresează lumea, de obicei.

După un recital de muzică și poezie, au urmat Decernări de Diplome și Medalii „Apollon-România” și surprize culturale ale membrilor Cenaclului literar-artistic „Apollon” - Filiala Chișinău. Au primit Diploma și Medalia „Barbu Catargiu – întâiul Prim ministru al României Moderne”: Doamna Tatiana JORA - Director al IPLT și Doamna Elena GUȚU- Director adjunct al IPLT;

Au primit „Diploma Doina și Ion Aldea Teodorovici – 2022”: patriotul român Ion Tataru; scriitoarele Geta Lipovanciuc, Veronica Bumbu, Olesea Olga Dînga, Sabina Cojocar și Lidia Grosu. Recitalul muzical a fost susținut de cunoscuta interpreta Victoria Caras și Geta Lipovanciuc – scriitor, compozitor și interpret; Recitalul de poezie a fost susținut de elevii Liceului Teoretic cu învățământ seral nr. 2 – Chișinău și de patriotul român Ion Tataru. La final, Societatea Culturală „Apollon”-România,

Costel Avrămescu, George Călin, Dan Lăzărescu

reprezentată de scriitorul George Călin, în calitate de președinte de onoare a încheiat un „Parteneriat cultural” cu Liceul Teoretic cu învățământ seral nr. 2, Chișinău, reprezentat de Doamna dir. Tatiana Jora. Și ca să nu fie neîmplinită și bucuria trupescă, am fost invitați la o agapă unde am servit din bucatele specifice locului și am făcut schimb de impresii și cărți. „Lecția de poezie” pe care o „predă” scriitorul George Călin, este și o lecție de viață, cine nu are temele făcute, învață din mers. Inimioasa Călin Viorica, soața învățătorului nostru, a avut grijă să gestioneze ferm din „culise” pregătirea pentru acest eveniment, iar colegii noștri din delegație, Liviana Pânzaru (artist plastic), Cătălina Voicu Agache, Elena Avrămescu și Florin Voican, s-au putut bucura de această bucată de cultură, pe care am împărtășit-o cu frații basarabeni.

George Călin, Lidia Grosu, Victor Cobzac, Geta Lipovanciuc, Gabriella Costescu, Cătălina Voicu, Florin Voican, Victoria Caras, Elena și Costel Avrămescu, Viorica Bumbu, Sabina Cojocar, Constantin Popescu, Aurelius Belei.

NOIEMBRIE

DORINA OMOTĂ

Și dacă...

Și dacă dintre azi și mâine
Alegi să stai mereu în ieri,
Visele tale vor rămâne,
În cufărul plin de tăceri.

Și dacă nu țeși din speranță,
Covor de flori strălucitor,
Doar ziduri arse de restanță,
Te vor zdrobi în talpa lor.

Și dacă te ascunzi de soare,
În umbră veșnic o să stai,
De-a curcubeului culoare,
Cât vei trăi n-ai cum să dai.

Si dacă vei purta cu tine,
Doar spinii amintirilor,
Și azi, și mâine și poimâine,
Însângerat vei fi de dor!

Și dacă rana disperării,
Nicum nu o poți vindeca,
E pentru ca n-ai dat uitării
O dragoste ce te seca.

Dar dacă le dai deoparte,
Și-n gând doar soare vei avea,
Inima ta va sta departe,
De piatra care o strivea.

La taifas cu sufletul

Am vrut să-mi iau „La revedere”
Sau mai degrabă un Adio
De la paharul cu durere
Pe care l-am sorbit cu brio

Lăsându-mi sufletul să
geamă,
Închis în negre labirinturi,
Din care doar cuvântul teamă
Se-ntrezărea prin uși de
vânturi.

Iar pentru lacrima de floare,
Ce sângerează chiar și-acuma
I-am arătat priviri de soare,
Rugându-l să uite cutuma.

Și mi-am promis s-arunc
în hăuri,
Bagajul clipelor durute,
Ca să evit micile tăuri
Pe care le credeam redute.

Dar cum să-i pun tristeții
garduri,
Când locuiam în întuneric,
Iar ale gândurilor vaduri
Erau vopsite cu coleric.

Cu lacrimile dimineții,

Mi-am spălat inima
plăpândă,
Înțelegând că-n scara vieții,
Să urc nu am nicio izbândă.

Și toate gândurile grele,
S-au prefăcut într-o lumină,
Iar mama mi-a șoptit din
stele:
- Orgoliul tău era de vină!

A mai căzut încă o frunză...

Pe-aleea viselor pierdute,
Se scutură frunze de dor,
Și-n pomii clipelor vândute,
Plânge-o poveste de amor.

E iarba plină de rugină,
Și verdele de până ieri,
Se pierde-n ploaie și în tină
Plecând ușor spre nicăieri.

Degeaba țipă amintirea,
Ce-a fost frumos
s-a terminat,
Curând va ninge pe iubirea,
Care-i de-acum teren minat.

Și va veni o cruntă iarnă,
Și ochii tăi mă vor uita
În viscole ce-or să aștearnă,
Doar ură în gândirea ta.

A mai căzut încă o frunză,
Și-a mai murit un „Te ador”
Iar în privirea mea-i o pânză
Din care curg lacrimi ce dor.

Și ramurile-s tot mai goale
Iar eu parcă nu mai sunt eu
Când văd sub crucea de la vale,
Speranța din sufletul meu

Icoane pe sticlă de Natalia Stoica

ZILELE BIBLIOTECII „LIVIU RUSU”

Ediția a XII –a

Să ne recuperăm valorile

În sfârșit, a sosit momentul mult așteptat de toți oamenii de cultură ai jud. Mureș. În data de 14 noiembrie 2022, a avut loc la Sărmașu, la Biblioteca Orașenească „Liviu Rusu”, dezvelirea și sfințirea plăcii comemorative în semn de înaltă cinstită față de memoria Academicianului Liviu Rusu.

Oficiul religios și sfințirea plăcii comemorative au fost efectuate de Daniel Camară - preot paroh în localitatea Sărmașu și Părintele Protopop Nicolae Gheorghe Șincan din Tg.-Mureș. Au fost prezente fiica și nepoata academicianului Liviu Rusu, Liana Rusu Marta și nepoata Dana Marta, scriitori mureșeni, membrii UZPR care sunt și Cetățeni de Onoare ai Orașului Sărmașu: Nicolae Băciuț, Valentin Marica, Dimitrie Poptămaș, Nicolae Șincan. De la Sighișoara, Gabriella Costescu – președinte a Asociației Literare „Creneluri Sighișorene” și Sorina Bloj – președinte a Ligii Pensionarilor Reghin.

Doamna Dinuca Burian a făcut deschiderea și primirea invitaților, după care l-a invitat pe Primarul Orașului Sărmașu, domnul Valer Botezan, să ia cuvântul.

Pr. Daniel Camară, Liana Marta Rusu,
Dinuca Burian, Dana Marta

Domnia sa a urat bun venit invitaților și a făcut referire la implicarea doamnei Dinuca Burian în acest eveniment, punctând: „Nimeni nu poate face singur ceva, un popor fără cultură nu există, de aceea mă simt onorat că mă pot implica în desfășurarea acestor evenimente care au loc la Sărmașu. Vă mulțumesc pentru prezență și implicare”.

Moderatorul evenimentului, scriitorul Nicolae Băciuț, a considerat moment de sărbătoare acest eveniment: „Această **duminică a cuvintelor** este un moment pe care îl recuperăm pentru noi și îl restituim pe Liviu Rusu, importanță personalitate didactică din istoria județului Mureș. Sunt legat sentimental de persoana domniei sale, care, în ultimul meu an de facultate mi-a dăruit lucrarea **Logica frumosului**. Am călcat pe urmele domniei sale în școala în care a avut catedră la **Babeș Bolyai** din Cluj, acest profesor pe care îl consider un **Călinescu al Clujului**.”

Pe scurt a făcut referire la cariera și opera Academicianului Liviu Rusu:

- S-a născut la 9 noiembrie 1901, în Sărmașu, și a murit la 17 decembrie 1985, la Cluj-Napoca, fiind unul dintre puținii esteticieni români cu un sistem estetic original, recunoscut și în străinătate, fiu al preotului Constantin Rusu, preot greco-catolic, iar mama, Ema, născută Turi.

- A realizat o strălucită carieră didactică în învățământul superior, ca profesor titular de estetică la Universitatea din Cluj-Napoca, și apoi profesor consultant, până la sfârșitul vieții sale, survenită în 17 decembrie 1985.

- Lucrări de referință: - „Estetica poeziei lirice” (1937), „Logica frumosului” (1976), „Eschil, Sofocle, Euripide” (1961), „Eminescu și Schopenhauer” (1966), „Viziunea lumii în poezia noastră populară” (1967), „Scrieri despre Titu Maiorescu” (1979), „De la Eminescu la Lucian Blaga, și alte studii literare și estetice” (1981), „Eseu despre creația artistică”, „Contribuție la o estetică dinamică” (ediție postumă, 1989).→

GABRIELLA COSTESCU

- Membru post-mortem al Academiei Române (din anul 2006).

Doamna Liana Marta Rusu, a luat cuvântul și a spus. „Mă bucur că tatăl meu Liviu Rusu este promovată mai mult la Sărmașu, pentru că la Cluj, nu prea există interes pentru promovare, doar în anul centenar 2018, s-a făcut la Cluj un eveniment care a marcat importanța academicianului Liviu Rusu. De aceea mă simt onorată să văd că au venit aici la Sărmașu scriitori din Sighișoara, Tg.-Mureș, Reghin, mă simt onorată atât eu cât și fiica mea, aici prezentă, Dana Marta, pentru valoarea pe care o recunoașteți față de tatăl meu, prin dezvelirea acestei plăci memoriale, așezată pe Biblioteca Orașenească Sărmașu, care îi poartă numele”.

Dana Marta, nepoata academicianului Liviu Rusu, a povestit cu ochii înlăcrimați, despre momentele din copilărie, când: „Îmi făceam jocul în biroul de lucru al bunicului, printre teancuri de lucrări și ziare, pe care le ordonam pentru el, amintiri pe care le păstrez în suflet. În camera de lucru exista o bibliotecă imensă, îi plăcea să citească și să asculte muzică. Vă mulțumesc pentru că sunteți aici alături de mine și mama, că putem împărtăși bucuria amintirii bunicului meu, un om care mi-a adus lumină în zilele bune, povățuitor în zilele grele, care a avut și are importanță, valoare, implicit realizarea acestei plăci memoriale, care îi va duce numele mai departe”.

Scriitorul Valentin Marica a început prin a recita un poem deosebit, după care a reliefat frumos

Cosmin Sărmășan, pr. Nicolae Șincan, Pr. Daniel Camară

: „Litera se face slovă, slova rostuire, după care se așează în carte”. L-a citat pe Ion Alexandru: „Ne întâlnim atât de rar cu pasărea albă a bucuriei”. Domnia sa s-a văzut bucuros să revină în Sărmașu, care, pentru dumnealui nu este un loc oarecare. „Veneam din Zoreni, unde m-am născut, în Sărmașu, unde am urmat școala, acest loc din care au ieșit mulți oameni de valoare, personalități, cetățeni de onoare, academicieni. Aici pe scena Casei de Cultură, în timpul când eram elev, se jucau scene de teatru, sala era mereu arhiplină, iar profesori ca Mircea Zăciu, **nu într-un timp oarecare, ne-au pus merinde în traistă**”.

Dimitrie Poptâmaș (cetățean de onoare a Sărmașului) a promovat trei cărți ale personalității sărmașene Melinte Șerban: „Mărturii peste →

Elevi ai Școlii „Samuil Micu”, Nicolae Băciuț, Dinuca Burian, Dana Marta, Liana Marta Rusu, Valer Botezan

vreme”, „Evocări istorice și literare”, „Trei ilumi- niști din Câmpia Transilvaniei, Gheorghe Șincal, Petru Maior, Vasile Popp”. A vorbit despre perma- nenta prezență a lui Melinte Șerban, (institutul pe- dagogic), care în 1957 a repus în mișcare activitatea Cenaclului „Mureșul”, însuflețit de vechi activiști ai cenaclului, printre care învățătorul Traian Dragoș. A făcut referire la faptul că alături de domnia sa, au pus bazele Fundației „Vasile Netea”.

Preotul Protopop Nicolae Șincan, a făcut lec- tura unor povestiri cuprinse în recenta sa carte, „Drumeț la asfințit”, editura „Vatra veche”.

Au fost prezenți elevi ai Liceului Teoretic „Samuil Micu” Sărmașu însoțiți de prof. Cosmin Sărmășan, director prof. Ciprian Ruță , director adjunct prof. Laurean Vlad Covaci. Au participat cu cântece și poezie, grupurile folclorice „Crenguța de brad” din Reghin și „Graiul Câmpiei” din Sărmașu, cu o recitare de excepție a elevelor: Cenan Olivia, Delia Lumperdean, Deac Georgiana Paula, Pop Maria, Rusu Suciua Gabriela și Maria Baciuc din Săr-mășel Gară. Subsemnata am recitat un poem de toamnă din creația personală, de asemenea și scriitoarea

Dimitrie Poptâmaș, Gabriella Costescu, Valentin Marica, prof. Laurean Vlad Covaci, Dir. prof. Ciprian Ruță, Dinuca Burian

Expoziția de icoane pe sticlă, Natalia Stoica

Sorina Bloj, făcând referire la importanța evenimentului și bucuria că am fost invitate.

În incinta bibliotecii, a mai avut loc prezentarea expoziției de icoane pe sticlă „Crâmpeie”, lucrări semnate de artist plastic Natalia Stoica, profesor la Școala Gimnazială „Friedrich Schiller” din Tg.-Mureș, lucrări cărora le-a făcut prezentarea domnul Nicolae Băciuț. Doamna Natalia Stoica, a vorbit cu emoție despre stilul de lucru al icoanelor.

Au fost momente de bucurie să cunosc oameni minunați, implicați în cultură, veniți din alte localități, în acest „focar cultural” susținut exclusiv de doamna Dinuca Burian.

În data de 15 noiembrie 2022, prin grija doamnei Dinuca Burian, a fost depusă o jerbă de flori la mormântul doamnei Mihaly Izabela, care s-a aflat la direcția Bibliotecii „Liviu Rusu” între anii 1960-1990. Să-i fie memoria veșnică. Felicitări pentru cei care și-au pus amprenta și condeii în acest loc minunat, de aceea, este foarte important să ne recuperăm valorile, dar să-i și prețuim pe contemporanii noștri, atâta timp cât sunt în viață.

Organizatori: Primăria Sărmașu, Direcția Județeană pentru Cultură Mureș, Biblioteca Orașenească „Liviu Rusu”, Biserica Ortodoxă, Sărmașu. Parteneri media: Revista „Vatra Veche”, revista „Cadran” – jurnal mureșean, revista „Creneluri Sighișorene”.

GRIGORE CURCANU

Profesor de limba și literatura română și limba și literatura franceză, absolvent al Universității de Vest din Timișoara.

În activitate didactică a fost 20 de ani director al unei școli cu 2500 de elevi în 2000, fiind printre cele mai mari unități de învățământ la timpul acela, a doua, după o școală din București.

A făcut perfecționări la Universitatea „Besançon” din Franța.

Activitate culturală:

- Președintele cenaclului Internațional literar-artistic „Dor de infinit” din București
- Colaborator al Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”, nov. 2022.
- Membru în: Liga Scriitorilor Români, Societatea Scriitorilor Români, Uniunea Scriitorilor de Limbă Română, Asociația Scriitorilor Mondiali, Societatea Culturală „Apollon”, și „Cosiliul Mondial” din București.

„Vin din satul Copuz, comuna Mușeștești, Gorj, pe care l-am numit *Micul Paris*, în toate scrierile mele, în proză. Născut pe plaiuri gorjene, mi-a plăcut mereu freamătul stelelor, în drumul lor cu revărsări de dor, am colindat păduri și munți, am cântat din frunză de fag și m-a fascinat gelozia lunii și rătăcirea nopților în visurile mele, am crezut ca am zece vieți și n-am știut că șaptele pământului sunt nenorocirile mele. În clasa a V-a am scris câteva versuri, apoi n-am mai scris niciodată. Scriu de plăcere, nu vreau să fiu poet, scriu iubirea și sfințenia ei, candoarea femeii iubite, dorul care doare atât de tare, scriu de ochii plini de luceferi ai iubitei și de lacrima arsă de viforul neîmplinirii, scriu că soarta este o nenorocire a viselor.

Scriu, din păcate, de puțin timp,

aproximativ doi ani, în care au văzut lumina tiparului 5 volume de poezii. Sunt gata de tipar încă două cărți, una de versuri, altă de eseuri. Cărțile mele sunt sufletul meu, cine le-a citit, mi-a citit sufletul. Majoritatea sunt cărți de iubire, iubirea sub toate formele. Ele se numesc: „Îmbrățișări de iederă”, „Valsul egretei”, „Iubire între doruri și suspine”, „Îngerul iubirii mele” „Lacrima iubirii”.

Public în numeroase reviste ale ligii scriitorilor, reviste diverse, cenacluri literare, antologii literare.

În prag de iarnă

Adie vânt de toamnă peste frunze,
În echinocții tremură ursita,
Veninul se dospește-ncet pe buze,
Din cerul plumburiu se cerne sita.

Și urșii îmblânați coboară-n sate,
Ca pelerini cu drepturi interzise,
În casa cu ferestre ferecate,
Curg basmele la sobele încinse.

Copii cu pletele de chihlimbaruri,
Adorm în poala mamei obosite,
Într-un târziu ies stelele la baluri,
Pudrate cu seleniu pe orbite.

Doar renii mai dezgroapă
stalactite,
S-ajungă în Ajun cu portocale,
Iar casele-s fantome neclintite,
Cu fumuri care urcă-n cer agale.

Și primii fulgi de nea acum
suspină,
Pe creanga care scrijelește geamul,
Cocoșul cel cuprins de-adrenalină
Cu goarna spartă își trezește
neamul.

Venii și iarna peste țigle mute,
Când pițigoii-s gazde primitoare,
O față cu pupile de ciută,
Visează daruri trase prin ninsoare.

Vin lupii albi!

Vin lupii albi să apere cetatea,
Și getele blondine-ndrăgostite,
Zamolxe-mparte printre zei
dreptatea,
Iar dacii, din Columnă, par ispite.

Din nurii fetelor cu ii cernite,
Înmuguresc și merii-a doua oară,

Pe cetină, rășina se resimte,
În nările de ciute ce coboară.

Vin lupii lui Andrei, sfidează luna,
Cu ochi strălucitori
în miez de noapte,
Regina serii-și pierde-n bal
cununa,
Chiar munții, la răscruci,
vorbesc în șoapte.

Vin lupii albi
din vechile morminte,
Ei simt cum țara geme de prostie,
Iar hoții fac la stele jurăminte,
Să toarne colb, nimic să nu se știe.

Vin lupii albi, cu lacrima-nghetată,
Să nu mai plece fiii din hotare,
Iar geții au pierdut averea toată,
Ce-au pus-o lin, zeite-n
scăldătoare.

Vin lupii albi cu Marele pe munte,
Aflară cum se plâng,
secați, stejarii,
Ne luară de la cerbi
stele din frunte,
Și rād în hohote de ei, măgarii.

La geamul meu

La geamul meu împrajmuit
de stele,
Valsează umbrele de ramuri nude,
Iar luna-și lasă din celest mărgelile
Pe ielele desculțe și zălude.

Soborul cerului se urcă-n seară,
Un candelabru sprijină pământul,
Iar ochii mei, furați de vrajă iară,
Privesc cum astrele gătesc
veșmântul.

Pe strada veche cu
castanii-n floare,
Se-aude clopotul de miezul nopții,
Acuma dorm și sfinții în altare,
Mânere-s amuțite-n fața porții.

Un câine șugubăț, cu blană sură,
Aleargă dup-o umbră pe ulucă,
Ar vrea acum s-o ronțăie în gură,
Dar labele-i prin infinit se-ncurcă.

La geamul meu trăsurile coboară
Cu zânele-mbrăcate-n clorofilă,
Pe umeri au hlamide de fecioară,
Iar eu mai scrijelesc
c-o pană-n filă.

DECEMBRIE

NICOLAE BĂCIUȚ

„Cetățean de onoare al județului Bistrița-Năsăud”

LAUDATIO

Nicolae Băciuț, Ioan Pinte

Un Laudatio pentru Nicolae Băciuț este o misiune imposibilă. Doar despre cărțile sale, nu puține la număr, peste o sută cincizeci, s-au scris peste trei mii de pagini. Certificatul de calitate l-au dat zeci de critici de toate calibrele, de la N. Steinhardt la Nicolae Manolescu, de la Ion Pop la Eugen Simion, dar poezia sa a fost și subiect de analiză al mai multor concursuri de creație literară pentru elevi, ba chiar și temă la examene școlare. Dacă mai adăugăm sutele de proiecte, programe și acțiuni culturale pe care le-a inițiat de-a lungul a aproape cinci decenii de viață dedicată devenirii într-o ființă prin credință și cultură, avem, măcar în parte, o imagine asupra unei personalități de mare distincție nu doar în spațiul geografic și spiritual mureșean, ci de-a lungul și de-a latul țării, aceasta însemnând și România de pe malul stâng al Prutului, dar care s-a manifestat și în largul zărilor, de la Viena La Roma, de la New York la Toronto. El a rămas însă un om al locului, legat prin fire tainice de spațiul natal, de anii adolescenței, ai descoperirii și asumării literaturii ca mod de a fi și de a dăinui.

Născut la Chintelnic, la 10 decembrie 1956, ca al patrulea fiu al lui Grigore și al Mariei Băciuț, a prins gustul creației din anii de gimnaziu, după ce, în 1966, ca „regizor” și „actor”, neputând merge la centenarul lui Coșbuc, a pus în scenă și interpretat „O scrisoare de la Muselim Selo”. Anii de liceu, de la Bistrița, au fost și anii în care a intrat în vârtejul mișcării literare locale – a debutat în presă, și cu poezie și cu publicistică, apoi a jucat teatru, la Clubul Tineretului, a înființat un cenaclu, „Virtus

Romana Rediviva”.

Anii de facultate, la Universitatea Babeș-Bolyai, Facultatea de Filologie, l-au găsit copt pentru una dintre cele mai frumoase misiuni jurnalistice, revista „Echinox”, unde a urcat repede scara responsabilităților, spre maximul studentesc, secretar responsabil de redacție, urmându-i lui Emil Hurezeanu.

La puțină vreme după absolvirea facultății, a intrat în echipa revistei „Vatra” din Târgu-Mureș, unde și-a continuat nu doar proiecte literare mai vechi, ci și-a consolidat și vocația dialogului, realizând sute de dialoguri literare, materializate într-o operă unică, originală „O istorie a literaturii române contemporane în interviuri”, un op de o mie de pagini. La care se adaugă și cărțile de interviuri cu Nichita Stănescu, N. Steinhardt, Ștefan Baciu, Ion Vlasiu, Mihai Sin, Melania Cuc, Veronica Pavel Lerner ș.a.

- A debutat în volum în 1986, cu „Muzeul de iarnă”, urmat de „Memoria zăpezii”, apărut în 1989.

Din 1990, și-a dat drumul energiilor sale creatoare și culturale, manifestându-se pe mai multe fronturi deodată.

- A inițiat prima publicație culturală postdecembristă la Târgu-Mureș, „Alpha”, a inițiat prima editură.

Numeroase publicații din țară sau pentru românii din Bucovina l-au avut artizan, până a ajunge, la această dată, să fie editorul a două publicații lunare de cultură, „Vatra veche” și „Cadran (jurnal mureșean)”, realizate în regim de one man show, mai pe românește spus, el le realizează singur, din punct de vedere editorial, cu texte de la colaboratori din toată lumea. Ca editor de carte, prin editurile succesive „Tipomur”, „Nico” și „Vatra veche”, a publicat aproape patru mii de titluri, ale unor scriitori din țară și străinătate. În primii ani după revoluție, și scriitorii bistrițeni au beneficiat de serviciile editoriale ale lui Nicolae Băciuț.

Nu și-a neglijat nici propria operă – publicând cărți de poezie, critică literară, publicistică, jurnale de călătorie, albume, monografii etc. Poezia lui a fost tradusă în numeroase limbi – engleză, franceză, germană, spaniolă, maghiară, chineză, ba și în latină și în rromani! A lucrat ca redactor la Televiziunea Română, a fost cadru didactic universitar asociat, conduce de mai bine de două decenii Direcția Județeană pentru Cultură Mureș.

Proiectele sale culturale s-au remarcat prin originalitate, antrenând categorii socio-profesionale dintre cele mai diverse. A inițiat concursuri literare, tabere de creație literară și plastică, întâlniri literare, simpozioane, conferințe, expoziții, lansări de carte. A rămas îndrăgostit de actorie, deși n-a visat niciodată să devină actor, susținând zeci de →

IOAN PINTEA

MIRELA VIȘAN

Vă împărtășesc realizările mele din cea de-a doua parte a anului 2022, ca interpret de muzică și nu numai:

Iunie 2022:

– Participare ca solist vocal la emisiunea „Rămășag pe folclor”, ETNO TV;

– Expoziția de pictură colectivă, din cadrul „Salonului de vară”, la Centrul Cultural al M.A.I. București;

– **Diplomă de Merit** pentru participare la Spectacolul „Totul este Artă” la Cafeneaua de Vară a Actorilor din București, organizat de Școala de Arte „Prestissimo Music”, în cadrul căreia studiez cu d-ra profesor de canto Florea Gabriela Alexandra;

– „Vara cântecelor noastre” - Teatrul Elisabeta, București;

– „Seară românească” - Etno TV;

– 27 august 2022, Spectacol la Valea Călugărească;

Septembrie 2022:

– Rămășag pe folclor”, invitata valoroasei interprete Mariana Birica - ETNO TV;

– Festivalul „Lampioanele pe apă”, pe Lacul Floreasca, organizat de Școala de Arte „Prestissimo Music”, București;

Octombrie 2022:

– Pictor expozant și solist vocal, la Expoziția de pictură „Rapsodii de Toamnă” în Salonul Nicolae Grigorescu din incinta Centrului Cultural M.A.I.;

– Participare la Festivalul Internațional „Talente fără vârstă”, Ruse, Bulgaria, **Diplomă de Excelență** și felicitările juriului;

– Lansarea primului meu album de muzica latino LATINO MUSIC în cadrul emisiunii „Seara românească” a îndrăgितului interpret Georgetel Nuca, unde am invitat artiști de marcă ai muzicii românești - ETNO TV;

– 03.11.2022 – primirea ca membru în Asociația Culturală „Frumosul Românesc”, cu ocazia lansării de carte - Liliana Baciuc - reprezentanta Frumosului Românesc, Buzău;

Decembrie 2022:

– invitată de Asociația „Frumosul Românesc” la spectacolul din cadrul evenimentului „Sănătate și Bucurie prin Sport”, Sala Polivalentă București;

– „Petrecerea artiștilor”, ETNO TV;

– Premiul I la „Christmas Festival”, Ediția a- III - a, organizat de Școala de arte „Prestissimo Music” București.

LAUDATIO

→recitaluri de poezie, fiind un promotor ardent al poeziei românești și universale.

A fost, în 1990, bursier al MPA, SUA, iar pentru demersurile sale publicistice, în 1991, Universitatea din Illinois l-a nominalizat pentru premiul Oscar în publicistică. Și Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România l-a premiat pentru activitatea jurnalistică, personală și a revistelor sale.

A fost distins pentru opera literară cu premii importante, între care se disting Marele Premiu al Festivalului Internațional de Poezie „Nichita Stănescu”, având ca președinte al juriului pe acad. Eugen Simion, Premiul Festivalului Internațional „Mihai Eminescu”, având ca președinte de juriu pe acad. Mihai Cimpoi, Marele Premiu al Festivalului Internațional „Grigore Vieru”, având ca președinte de juriu pe acad. Valeriu Matei, cele mai semnificative premii pentru poezie primite de vreun autor mureșean. Pot fi adăugate zeci de distincții, premii ale unor instituții, între care și „Fibula de la Suseni”, cea mai importantă distincție a județului Mureș.

Pentru contribuția sa la viață religioasă, ca membru în Adunarea Eparhială a Alba Iuliei, dar și în Adunarea Națională Bisericească, a fost distins cu Crucea Patriarhală, acordată de ÎPS mitropolitul Andrei, cu Ordinul „Donum Sacrum Unitatis, acordat de către ÎPS Irineu, Arhiepiscop de Alba Iulia, Ordinul Cultural „Nicolae Steinhardt”, acordat de PS, Iustinian, episcopul Maramureșului și Sătmarului.

Este membru al Uniunii Scriitorilor din România, al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, fiind și membru în Consiliul director al acesteia din urmă. Spuneam la început că misiunea mea e aproape imposibilă, când deasupra capului stă sabia lui Cronos. Cred însă că am extras suficiente argumente pentru a dovedi că titlul de „Cetățean de onoare al județului Bistrița-Năsăud” este o necesară recunoaștere a contribuției unui fiu al locului „La creșterea limbei românești/ Ș-a patriei cinstire”. Că ea onorează și pe cel care primește, dar și pe cel care acordă această distincție.

VALI PARASCHIVOIU

Speranța

Plânge dorul după tine,
Soarele e-ndurerat...
Noaptea stelele adună
Și cu Luna, stau la sfat.

Toate-n jurul ei oftează
Că încrederea s-a dus...
Luna, cu blândețe-ncearcă
Să găsească un răspuns.

Printre ele stă speranța
Și cu glasul răgușit
Tot încearcă să le spună,
Că sfârșitul n-a venit!

Oamenii mereu visează
Și au sufletu-mpăcat,
Căci iubirea, este darul
Și din suflet, n-a plecat.

Zâmbind cerul le ascultă,
Dorul pare liniștit...
Ușor, noaptea se retrage,
Soarele e fericit.

Tăcerea

N-ai cum să reîntorci
iubirea

Oricât de mult ai încerca,
Ai șters din gânduri
amintirea
Și te-ai îndepărtat de ea.

Minciuna-n glasul tău
răsună
Și-n ochi, adesea o zăresc.
Cândva, aveai inima bună
Dar astăzi nu te recunosc.

Avem încredere în tine
Și sufletul ți-era curat,
Spuneai că totul va fi bine,
Dar binele...s-a terminat.

Tăcerea-n suflet îmi
coboară
Pe-aripa vântului, ușor.
O simt în fiecare seară
Ștergându-mi lacrima de
dor.

Timpul îngândurat ascultă
Tăcerea sufletului meu,
Din amintire îmi alungă,
Imagina chipului tău.

Sărutul nopții

Frumoase-s gândurile tale
La poarta cerului,
le-așterni
Și printre razele de soare,
În suflet, fericire-mi cerni.

Privirea ta, mereu m-alină
Și supărările le uit...
Înconjurat sunt de lumină
Și-n suflet, liniștea o simt.

Alungi cu zâmbetul
tăcerea,
Plutind în jurul vântului,
Cuvântul tău e mângâierea
Ascunsă-n ochii dorului.

În suflet dragostea

pătrunde
Și toate stelele se-aprind...
Glasul iubirii se aude
Dar clipele, ușor se sting.

Sărutul nopții mă trezește,
Privind la ochii ei, mirat...
Dar zâmbetul îmi
amintește,
Că visul nu s-a terminat.

Același Suflet

Păreai un fulg, purtat de
apă
Spre un tărâm necunoscut,
Ca inima îndurerată...
A unui suflet, fără trup.

Un suflet răscolit
de gânduri
În umbra timpului, pierdut,
Ascuns ca dorul printre
rânduri,
Din șoapta visului, născut.

Am despărțit răul de bine
Ca-n viață, fericit să fii
Și te-am purtat în vis, cu
mine
Sperând, că ne vom regăsi.

Dar anii au trecut, ca
vântul,
În viață multe s-au
schimbat.
Credeai că stăpânești
pământul,
Dar adevărul, l-ai uitat!

Azi, viața mea este
schimbată
Dar, totdeauna, am fost eu
Același suflet, care-odată
Te-a ajutat, când a fost
greu.

„Și tu ești Moș Crăciun!”

În data de 17 decembrie 2022, sub acest generic s-a derulat LECȚIA DE POEZIE (nr. 590) la Biserica „Adormirea Maicii Domnului” a Centrului de îngrijiri paleative „Sf. Luca” din Șos. Berceni, preot paroh Dragoș Frîncu, unde a poposit pentru 4 (patru) ore „Moș Crăciun–Apollon”, însoțit de crăciunițele sale!

Au răsunat colindele populare românești, urările de „Crăciun Fericit” și sănătate! Prezenți membri și simpatizanți „Apollon” din: Craiova, Brăila, Lehliu, Urziceni, Ploiești, Buzău, Câmpina, Constanța, București și Lăpușna-Basarabia. Toți cei prezenți au primit daruri de la Moș Crăciun, au cântat colinde și au citit sau recitat din creațiile lor literare (poezie și proză) și s-au delectat cu diverse cadouri „hazlii sau serioase”, câștigate la „Tombola Apollon -2022”!

Deliciul serii au fost membrii „trioului” de colindători „Doi Costică și-Aurică”, format ad-hoc

Adriana Apostol, Maria Niculescu, Preot Dragoș Frîncu, Nuși Constantin, George Călin, Manuela, Mioara Voicu

(Constantin Popescu – Craiova; Konstantin Korcinski – București și Aurelius Belei – Brăila) care ne-a încântat cu un „bucet” de colinde populare românești îmbinate cu câteva colinde din repertoriul internațional!!!

- Interpreta de muzică populară Ana Maria Manea a primit **DIPLOMA DE EXCELENȚĂ** și Medalia **APOLLON!**

- „Moș Criptologul” Gheorghe Matei a ținut să aducă și el câteva daruri criptate unor apolloniști prezenți la seara de colinde! Surprizele nu au încetat să apară, așa că - cea mai cunoscută „Crăiuniță Apollon” – Aura Floris a primit de la Moș Crăciun un cadou dorit încă din copilărie (o superbă păpușă care îi seamănă), iar din partea Apollon – titlatura de „Membru de Onoare”!→

GEORGE CĂLIN

Aurelius Belei, Konstantin Korcinski, Constantin Popescu, George Călin, Aura Ungureanu, Moș Crăciun

Merele, nucile, covrigii și vinul fierț au fost dăruite tuturor colindătorilor de amfitrionul acestei seri scriitorul George Călin, declarat de toți membri Apollon – „Omul Timpului nostru”, primind această certificare printr-o plachetă, spre a fi „mărturie vie pentru posteritate”! Recitalul de excepție al serii a fost susținut de Preacucernicul Părinte Dragoș Frîncu, cel care a pus pe note un poem declarat pe loc „imnul serii”, versurile Aura Floris – membru de onoare Apollon! Seara s-a încheiat cu o masă copioasă, stropită din plin cu licori alese și dulciuri pe măsură pregătite de frumoasele noastre colege cărora le mulțumim!!! La mulți ani, dragi prieteni, să aveți un Crăciun Binecuvântat alături de cei apropiați și iubiți!!! Încă o dată am demonstrat că: La noi, cultura se manifestă ca boală profesională! Nimic pentru noi, totul pentru cultura română! Vivat Cultura! Vivat Apollon!

19 decembrie 2022 – LECȚIA DE POEZIE a Răsăritului – la sfârșitul acestui an, MOȘ CRĂCIUN mi-a dăruit două titluri importante: „Omul Anului 2022”, din partea Academiei Națiunii Române din Chișinău, Basarabia, prin președintele ei Valeriu Mocanu și vicepreședintele Geta Lipovanciuc.

Al doilea titlu este acela de „Omul Timpului

Valeriu Mocanu, Geta Lipovanciuc, George Călin

„Nostru” primit din partea membrilor Apollon-România! Mulțumesc, dragi prieteni, pentru încrederea acordată și consider că obligațiile mele față de cultura română se măresc, dar promit că voi face față cu succes noilor provocări în anul 2023! Așa să-mi ajute Dumnezeu! La noi, cultura se manifestă ca boală profesională! Nimic pentru noi, totul pentru cultura română! Vivat Cultura! Vivat Apollon!

Unii dintre membrii „Apollon” care au participat la acest eveniment, sunt și membrii ai Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”: Konstantin Korcinski, Constantin Popescu, Aura Ungureanu, Maria Niculescu, Ștefan Doroftei, Adriana Apostol, asociație sighișoreană cu care Societatea Culturală „Apollon” a încheiat un parteneriat cultural.

George Călin, Ofelia Haranguș, Mioara Voicu, Aura Ungureanu, Maria Niculescu, C-tin Popescu, Adriana Apostol

RĂZVAN DUCAN

Dacă universul meu ar avea centru

Dacă universul meu ar avea centru,
Tu ai fi acela și știi asta prea bine,
Iar dacă ar avea margine,
nu mi-aș putea imagina,
ce-i dincolo de tine.

Îți ador pur și simplu certitudinea
variabilelor cu spirit rock,
Îți ador limbajul corpului la pătrat
Și radicalul din el,
ce te-duce la loc.

Ador parfumul ce rămâne
în urma ta,
Ca un vânticel firav de primăvară,
Ador amprenta scânteii
din ochii tăi,
Cu melancolica lor oboseală.

Ador și când spui da și când
spui nu,
Ador să nu știu ce pui la cale,
Ador să dorm ca un prunc
fără gânduri,
Într-o cută superbă a rochiei tale.

Ador să-ți caut un loc în univers,
După chipul și asemănarea ta,
firește,
Dar negăsindu-l,
să inventez eu unul,
Cu inefabilul ce ți potrivește.

Ador să știu mai totul despre tine,
Precum ador, ca nimic să nu știu,
Cu siguranță ești din altă lume,
De-acum, cu siguranță, și eu o să

fiu.

Poetului nu i se văd cuiele de la mâini

Poetului nu i se văd cuiele de la
mâini,
Și nici pe frunte coroana de spin,
Doar crucea se vede în spatele lui,
Cerul albastru, nefiresc de senin.

Nici Via Dolorosa oamenii n-o
știu,
Ca el cândva, spetit, s-o fi urcat,
În fiecare zi el urcă, totuși,
Golgota unui poem neterminat.

Nu-l știu nici înviat a treia zi,
Nici străpuns de suliță pe cruce,
Poemul, cu bilet de voie-n lume,
Și-n lipsa lui continuă să urce.

Nu este-n firea omului de rând,
Să-și dăruiască sieși altă fire,
Poetul care-a pățimit în viață
Și mort nu are drept la nemurire.

Poemul, însă, este veșnic,
În legea lucrurilor astfel i-a fost
scris,
Măcar acesta să nu muște
niciodată
Mărul păcatului din pomul
interzis.

Dintr-odată

Dintr-odată m-am simțit ca-ntr-o
pădure,
Înconjurat de un mare inconfort,
A tăierii accesului către și dinspre
lume,
Pe care cu uimire sub scăfârlie o
port.

Singur în mijlocul pustietății
gălăgioase,
Cu întuneric informațional
în jurul meu,
Fără click-urile unui alt cod
Morse,
Apropiindu-mi îndepărtarea
instantaneu.

Un topor metaforic în moalele
capului,

Primit ca-n epoca de altă piatră,
Pentru contactele virtuale tăiate,
Cer cu repeziune o erată.

De a fi din nou în mijlocul lumii,
Un alt sân al lui Avram, sau alt
Rai,
Cu suma de prieteni neprieteni,
Câte fire de nepăr are un scai.

E lupta între două singurătăți,
Fiecare cu osul propriu de ros,
Una unde îți ești singurul prieten,
Și alta cu prieteni de timp frumos.

20 ianuarie 2023

Te-am văzut, mare

Te-am văzut, mare,
de la balconul hotelului,
având cheia frumuseții la gât,
impersonală la războiul din
apropiere,
lîngând ca pe acadele,
partea borțoasă a vapoarelor,
jucându-te, imperturbabilă,
cu fudulia adâncului în nisip.

Dumnezeu era la lucru
și tu ești singură acasă,
în bucuria țărnușilor tale,
unde îți derulezi prioritățile,
între diferitele neliniști,
lăsând albatroșilor
și pescărușilor și pelicanilor,
opțiunea să spună
dacă peștii care înoată
în bunăvoința ta,
sunt acrii sau nu.

Ferice de tine, mare,
fiindcă sărbătorești în fiecare zi,
fațete ale aceluiși temperament,
de la cea a pantalonilor scurți,
la cea a caninilor cu care sfârteci
cârme și pânze și motoare,
lăsând aroganța să latre
la caravana care ești
și care trece.

Ești, dincolo de întrebările: de ce,
pentru cine, până când.

Constanța, ianuarie 2023

O nouă apariție editorială!

„Trambulind cu Nichita”

de Răzvan Ducan,
Ed. Vatra veche, 2022

NICHITA, DUPĂ NICHITA

Știam că, între afinitățile electivă, Nichita Stănescu e în prima linie pentru Răzvan Ducan, dar nu-mi imaginam că fascinația acestuia e atât de explozivă, debordantă, că va declanșa o nevoie de dialog poetic de nestăvilnit, care va genera... o carte. O carte de iubire. Am poposit în diverse circumstanțe acasă la Nichita Stănescu, în Ploiești, pe o stradă care e colț cu strada Transilvaniei, împreună cu Răzvan Ducan. De fiecare dată ne-au luat porția noastră de „respirări” cu Nichita Stănescu.

Vroiam însă, să dau o altă altitudine unor astfel de întâlniri admirabile și, profitând de o oportunitate neașteptată, l-am invitat pe Răzvan Ducan la Festivalul Internațional de Poezie „Nichita Stănescu”, ediția a XXXII-a, știind că nu poate rata o astfel de șansă, oricâte piedici i-ar sta în cale. Și nu au fost puține. Intrat în lumea lui Nichita Stănescu, descoperind unghere din care ne privește spiritul lui Nichita, Răzvan Ducan a început să rezoneze creativ. A scris pe nerăsuflăte – pe stradă, în camera de hotel, oriunde a simțit că e conectat la universul stănescian.

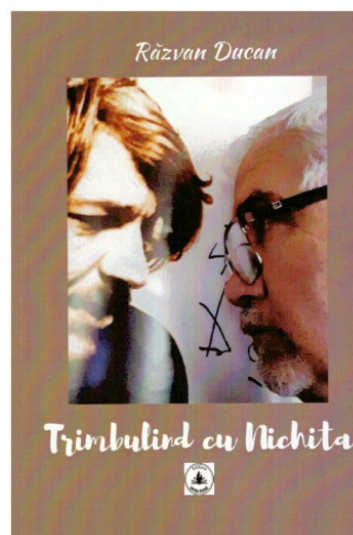
Așa s-a născut această carte, de care poetul mă acuză că sunt vinovat, deși cel căruia îi poate cere socoteală este doar el însuși, pentru că fără harul lui, gestul meu rămânea doar în inventarul „faptelor bune”, al gesturilor fraterne.

În cele trei zile de festival, Răzvan Ducan și-a încărcat bateriile, a făcut crochiuri, schițe,

însemnări, și-a încărcat și sufletul, ca apoi, timp de o lună să lase să se reverse preaplina acelor zile ploieștene, până i s-au descărcat bateriile, ca apoi, privind cu uimire lucrarea sa, mulțumit de ce a ieșit, să decidă să-i dea drumul în lume, încredințându-l tiparului. După două-trei asalturi poetice, Răzvan Ducan a pus punct unui elan pe care l-aș asemui cu cel care a generat „Belgradul în cinci prieteni”, cartea lui Nichita Stănescu, chiar dacă prietenia este de această dată închipuită, imaginară. Felul în care Răzvan Ducan se raportează la Nichita Stănescu e un exercițiu de admirație, cu... „materialul clientului”.

Conceput ca un dialog imaginar, tonul este colocvial, laitmotivul „Știi, Nichita”, inducând și unda confesivă, nostalgică, evocatoare, memorialistică. Cel care pune mereu întrebări, Răzvan Ducan, face un exercițiu retoric, având inclus răspunsul în ele: „Știi, Nichita,/ cum să nu știi!”, „Cum să nu știi, contemporanule cu noi”.

Prin poezia sa, Răzvan Ducan îl aduce pe Nichita Stănescu în actualitate, îl inițiază într-un alt prezent străin lui.

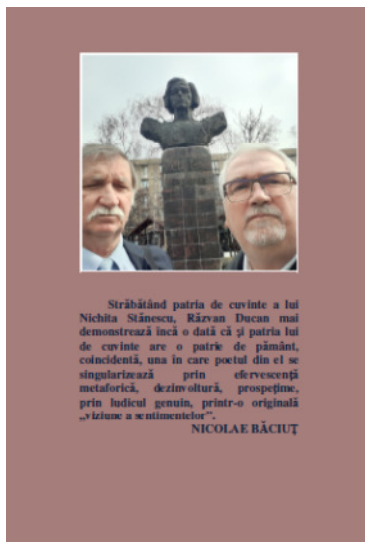
Unele întrebări sunt tatonări în căutarea unei arte poetice, prin altele sunt demontate mecanisme ale propriei „mașini de făcut poezie”. Răzbate pe tot parcursul cărții o stare de familiaritate, atmosfera nichitiană e recreată prin referințele continue la poezia sa, prin aluzii ori parafraze, din care face inserturi cu care își consolidează propriul discurs poetic. Nu cade însă în capcane epigonice. Rămâne în universul său lingvistic și ideatic, în care deschide ferestre spre imaginarul stănescian.

Răzvan Ducan rămâne egal sieși stilistic, indiferent de teritoriile poetice pe care le explorează.

Străbătând patria de cuvinte a lui Nichita Stănescu, Răzvan Ducan mai demonstrează încă o dată că și patria lui de cuvinte are o patrie de pământ, coincidentă, una în care poetul din el se singularizează prin efervescență metaforică, dezinvoltură, prospețime, prin ludicul genuin, printr-o originală „viziune a sentimentelor”.

Indiscutabil, e cea mai frumoasă carte de poezie de până acum despre Nichita, după Nichita.

NICOLAE BĂCIUȚ

VIORICA ȘUTU

Întrebări pe care ar trebui să ni le punem

„Două sunt primejdiile care amenință lumea, ordinea și dezordinea” - Paul Valéry

Dacă până mai ieri nu mai vedeam decât nepăsare în jur și mă cuprinsese un soi de blazare disperată, azi, ca un paradox, în mijlocul vremii atât de anxioase pe care o trăim, constat cu bucurie ascunsă că nu ne este dat să trecem nepăsători prin nisipul propriei noastre clepsidre. Solidaritatea lumii întregi cu cei năpăstuiți de război este impresionantă.

Curajul de a protesta în țara criminalului este dezarmant. A opri un tanc cu mâinile goale, doar postându-se în fața lui, „a fi, a nu fi”, e o decizie eroică. Am văzut cetățeni luptându-se doar cu pumnii împotriva inamicilor înarmați, bărbați care-și transformă clipa în piramidă. Te întrebă atunci, retoric: oare un mormânt justifică o viață?

Heraclit spunea că destinul pentru om este propriul său caracter și că doar oamenii fac morminte. Natura și zeii nu pot.

Azi îmi pare că până și

pescărușii au un zbor ucigaș deasupra „insulei cu șerpi”. În timp ce oamenii cutează mai mult decât pot suporta, alții văd pentru ultima dată un petic de cer, frumos și pustiu, printr-o rană. De o parte oameni care vor să-și împlinească un destin fără a îngenunchea, iar de cealaltă parte, „mașina infernală” (Cocteau) și nepăsarea față de atâtea suflete nevinovate, un soi de lașitate dezgustătoare. Dacă afirmația „sunt vinovat” este egală cu „sunt liber”, atunci aceasta este singura vină a celor atacați pe nedrept. Lipsa de opțiuni înseamnă de fapt o opțiune pentru ceea ce ne ucide, nepăsarea, indolența și prostia.

Dacă toate sunt pe lume cu voia lui Dumnezeu, dacă minunata și teribila nepăsare a naturii uită tot, noi... să încercăm să privim acest infern prin ochii celor care-l trăiesc. Bunătatea și empatia noastră să fie alături de ei până la sfârșit. Baudelaire spunea „e mai ușor să râzi de un

paradis fictiv, decât să judeci în tăcere un infern trăit.”

Să refuzăm să credem într-o lume care s-ar baza doar pe ceea ce e inuman, să nu uităm pentru a nu repeta greșelile, pentru că contrar aparențelor „a nu uita, înseamnă a contesta moartea”. Și dacă nimic nu este întâmplător acest cutremurător eveniment vine cu schimbarea totală în univers.

Nimeni nu va mai fi la fel. Se va trece la o transformare spirituală, la trezirea conștiinței, la introspecție, la interiorizare. Va trebui să depășim limitele noastre mentale în acest război dintre religie și credință, să înțelegem că nimic material nu umple golul din noi, să realizăm ceea ce este cu adevărat important: valorile morale, relațiile interumane, simplitatea și familia în primul rând.

Raiul și iadul ni-l creăm singuri pe acest pământ. Când vom înțelege că nimeni nu are dreptul să judece pe nimeni, vom realiza adevăratul salt. Până atunci, „să nu ne temem de cei ceucid timpul, ci de cei ceucid sufletul”.

Totul se schimbă rapid și orice schimbare vine cu turbulențe, dar promisiunea că „Hristos va fi cu noi până la sfârșitul lumii” (Matei) ne conferă un dram de liniște.

Petre Țuțea spunea că: „într-un creștin adâncul nu se tulbură”. Deci, „cereți Tatălui în numele Meu și vă va fi dat vouă” (Ioan). Așadar să cerem liniște, pace și sănătate pentru tot pământul, care ne atrage în sfârșit atenția că Planeta albastră este casa noastră și ar trebui să o prețuim așa cum se cuvine.

Încerc să cred că aceste incendii amare nu vor arde în ele și bucuria de a participa la victoria grăbită a primăverii, că dragostea învinge moartea (un viciu absurd) și că înfiorată de sacrificiu, cenușa caldă se răscumpără creând viață.

ȘTEFAN DOROFTEI

Floarea dimineții

Prin tăcerea din cuvânt
Umblă gândul meu răsfrânt
Într-o lacrimă din cânt,
Dezbrăcată de veșmânt.

Vânt nesomn din somn în
vânt
Nici nu dorm nici nu m-
avânt,
Trag de zori și sori frământ
Căutând, de dor descânt.

Depărtărilor cu nori
Le cresc aripi de cocori,
Și purtând în glasuri flori
Murmură pe zări culori.

Fluturi albi trezind viori,
Flușturatici visători,
În surâsuri călători,
Se adună în fiori.

Te aud în gând venind,
Trup de fete unduind,
Briza-n ochii mei stârnind
Ca o floare-n zi foșnind.

Răsăritul licărind
În privire ți-l surprind,
Din visare mă desprind
Și în mine te cuprind.

Simfonia gândurilor

Replantez pe zare gânduri
Printre norii visători,
Pun luceferii pe ronduri
La grădinile din zori.

Reculeg nemărginire
Din petale de cuvânt,
Îmi pun aripi la privire
Și în mine să mă-avânt.

Fluviul timpului năstrușnic
Curge-agale prin tunel
Glasul stihului simfonic
Îl aud iar în cinel.

În tornadele din doruri
Mă rotesc neostoit,
Zmulg din tainițe amoruri
Răvășite-n vânt rănit.

Negre clipe curg prin gene
Evadate din trecut,
Mai vorbesc cu Diogene
Și cuvântul mi-l ascut.

Muguri plini de frenezie
Cresc pe ramuri de surâs,
Sorb din cer filozofie
Să mă apere de plâns.

Frunze roșii-mi cresc
năvalnic
În corola de iubiri,
Sunt un munte prea vulcanic,
Erup lavă din trăiri.

Și mă-mbrac în simfonia
Gândurilor din eter,
Ca s-ascult melancolia
Stihului furat din cer.

Dorul tomnatic

Noi apusuri prinse-n umbre
Printre zări cu nori sculptate,
Se lipesc ca niște timbre
Pe scrisori de ochi visate.

Vinul frânge-n dor oftatul
Amăgind cu-alint minutul,
Negru precum necuratul
Răvășește-n ochi trecutul.

Mii de gânduri strâng sulfina
Și-o adună într-o cupă,
Printre pleoape, o regină
Ochii minții mi-i destupă.

Pe corăbii de hârtie
Încarc sacii cu aleanuri,
Însă vântul focu-mi știe

Și frâu liber dă la hamuri.

Vrea să-mi poarte-n taină
vise
Peste mări cu zări senine,
Să-i aducă manuscrise,
Dorul să mi-l mai aline.

Voi vorbi cu luna plină
Să o-aștepte-n nopți pe-o
rază,
Să-i arate-n unda lină
Ochii-mi palizi cum oftează.

Strop de foc

Strop de foc din trandafir
Ochi de fete din povești
Zbori pe zâmbet de zefir
Sufletu-mi să-l izbăvești.

Nu te-abate de la drum
Aripi fă-ți din zori fierbinți,
Visul meu ce zace-n scrum
Reaprinde-l, să-l alinți.

Pune-i iute trei dorinți
Una roză-n nopți de mai,
Alta rouă-n nopți fierbinți,
Alta fără nici un strai.

Să topească primăveri
Prin tomnatic iubiri
Cu săruturi ca poveri
În năvalnice porniri.

Strop de foc din trandafir
Te fă sânge-n trupul meu
Prin vene să te răsfir
Să fiu iar un Dumnezeu.

Plimbă-mă pe noi cărări
Dă-mi din trup fiori pulsari,
În ochi triști înviorări
Și avânt ca la corsari.

Și mai dă-mi stropi de senin
Să-mi cos gânduri pe-asfințit
Nori să prind și să-i anin
De trecutul amuțit.

Să fiu vânt prin dor răsfrânt
Un portal spre nopți de vis,
Răsărit cu suflet sfânt,
Pleoapa versului nescris.

LAURENȚIU TURCU

Eu scriu

Eu scriu pentru limba română,
Pe care cu drag o vorbesc;
Eu scriu pentru Patria-Mumă,
Pe care, vă spun, o iubesc.

Eu scriu pentru cei care cântă,
Prin văi aulind, plini de har;
Eu cânt pentru cei ce ascultă
Cuvântul, rostit la Altar.

Eu cânt, că românii din țară
Vor cântecul viu, avântat,
La fel cum fu odinioară,
În timpul trecut, neuitat.

Eu cânt, că mi-e dragă rostirea

În dulcele grai românesc;
Eu cânt, că-n română iubirea
Se spune frumos: - Te iubesc!

Eu nu-s portstindard pentru limbă
Și nici vreun român important,
Și nici nu râvnesc la vreo jimblă,
Sau vreun scăunel confortant.

Eu scriu, scriu și cânt pentru toate,
Că graiul mi-e sincer, subtil,
Că mulți au valori dedicate,
Primate cu suflet umil.

Luptați pentru Limba Română,
Prin ea ființăm din străbuni!
Să fim, frați cu frați, mână-n mână
Și mândri, că suntem români!

Colind în Cer

Oare-n ceruri se colindă,
Pe la moșii noștri?
Ies bătrânii-n sfântă tindă,
Când le vin nepoți?

Poate îngeri dalbi le cântă,
Lunecând pe-o rază
Și tot Raiul îl încântă
Și-l iluminează?

Îngeri mititei în ceată-i
Vezi, ținând isonul,
Iar arhangheli mari Îl cântă

Pe Mântuitorul.

Însuși Domnul se prezintă
Pe un nor de slavă,
Pe toți îi binecuvântă
Și-i încununează.

Drag Crăciun, ești sărbătoare,
Ai albit prin vremuri,
Dar ești bucurie mare
Și la Domnu-n, ceruri.

Pe pământ, copii imită
Îngerii, în valuri,
Bucuroși de reușită:
Se aleg cu daruri.

Drag moș...

Tu, sfânt venit din alte vremuri,
Mereu pofțit în casa mea,
Te invităm, că vii cu daruri,
De nu ai da, te-am mai chema?

Ești moșul blând, iubind copiii,
Chiar și pe cei năzbătioși
Și zbânțuiți, precum scatii...
Da... toți copiii sunt frumoși!

Arhiereu cu tolba plină,
Uituc, atuncea când greșim,
Strigăm, cu voce cristalină:
Moș Nicolae, te iubim!

Paul Măceș - Măști

RAUL GOGOAȘĂ

Fie ca vrem fie că nu, trăim în era tehnologică, o vreme în care totul transcende în digital. Bani în criptomonede, valori materiale în NFT. Deși nu sunt total în de acord cu asta, consider că trebuie să mă „agăț” de cârma artei indiferent de cât de sumbră poate fi furtuna schimbării digitale.

Ca discipol involuntar al acestei schimbării vă voi prezenta următoarele imagini. Ce vedeți sunt reprezentări unice ale poeziilor **Gabriellei Costescu**, croite, sculptate sau pictate, sau mai bine spus **generate** cu ajutorul programelor speciale de modificare a imaginilor dar și cu sprijinul inteligenței artificiale.

Echinocțiu

A trecut prin anotimp lumina
Atingând echinocțiul de toamnă
Necuvintele-mpresoară ziua
Anotimpul cu searbadă toamnă.

Răsar iar diminețile toamnei
Burează-n iarbă roua târzie
Ca lacrima în lujele zilei
Ca iubirea dăruită ție.

Gelozia

Câmpul filistin de luptă
al rațiunii oarbe de umbre,
criogenizează teatral
muzica sufletului.

Iubirea nu poate crește
din încrâncenare
cum apa nu poate ieși
din piatra seacă.

Iubirea nu poate fi clonată
nici sufletul nu se împarte
între ură și tandrețe.
Iubirea există sau nu.

Realitate înstrăinată

Sărutul nu e prețios
dacă rujul e scump.
În clarobscurul neliniștii
nu trebuie să știi matematică
să recunoști capete pătrate
și mintea-n dungă.
Numai din curaj poți aduce
ofrande
prietene cu ispășirea...

voluptatea și parfumul
lasă dăre de lăcomie lascivă.
Lumina clipelor coclite
nu e roz.
M-am neîndrăgostit
de pericolul letal
al iubirii mințite, ascunse...
învăț deziluzia letargică.

„Ecce”

Enigmaticul sonar celest
jupiterian de albastru
își trimite pe cărarea camuflată
din univers
tactile energii colorate.
Pretutindeni și nicăieri
se rupe liniștea,
vrând să oprească gigantul timp
în ecluze de inimi vestale.
Hlamida timpului trecut
e aruncată peste ceruri.
De neunde, apare lebăda aurie
cu corole stelare la gât
și-a uitat cântecul...
avant de murir. (fr)

Mulțumesc mult
 colegului meu Raul Gogoasă,
pentru strădania și iscusința
de a-mi oferi în exclusivitate
aceste prețioase lucrări,
pentru poemele mele.

Dacă potrivirea este fără
echivoc, se datorează
talentului și imaginației lui
debordante.

GABRIELLA COSTESCU

Paul Mecet - Bărci pe mare

Redactor-șef: Gabriella Costescu

Colaboratori: Artist plastic Paul Mecet, George Călin, Liliana Ghiță Boian, Liliana Popa, Vasile Bele, Raisa Plăieșu, Costel Avrămescu, Maria Botnaru, Garofița Jianu, Nicolae Șincan, Grigore Curcanu, Cornel Pulbere, Răzvan Ducan, prof. Mariana Tămaș.

Redactori: Piroska Szekély, Ana Munteanu-Drăghici, Aura Ungureanu, Viorica Negoiaș, Nicolae Hofnăr, Konstantin Korcinski, Maria Niculescu, Daniela Simona Pal, Adriana Apostol, Cristina Copia, Silvana Andrada Tcacenco, Marioara Nedea, Mirela Vișan, Maria Petrescu, Ligia Grindeanu, Constantin Popescu, Elena Cristea, Viorica Negoiaș, Tina Avramescu, Nicoleta Tudor, Dorina Omotă, Vali Paraschivoiu, Ștefan Doroftei, Larențiu Turcu, Elena Cristea, Cristian Em. Ștefănescu, Anda Voican, Nana Roman.

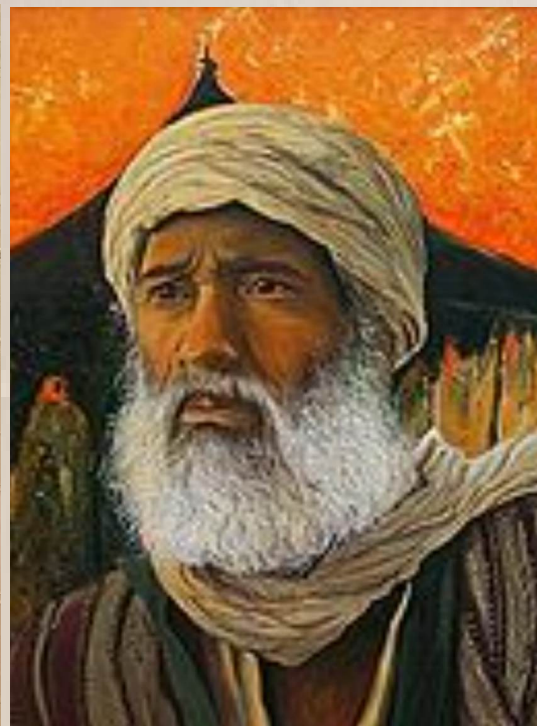
Parteneri: Societatea Culturală „Apollon”- Urziceni, Cenaclul „Fractali” - București, RadioSon Sighișoara, Școala Gimnazială „Zaharia Boiu”, Biblioteca „Petru Maior” - Reghin, Biblioteca Orășenească „Liviu Rusu” – Sărmașu, Suci Petru „Cătălin”- PFA, Editura „Vatra veche”, Cenaclul „Retro” din Chicago și „Dor” din Iowa City (SUA). ATE Bucovina – Brașov, Fundația Culturală „Metafora Constanța”, Cenaclul „Dor de Infinit”, București, Consiliul Mondial Român

Tehnoredactare, concepție grafică: Nicolae Băciuț

Adresa e-mail: creneluri.sighisorene@yahoo.com;

telefon mobil 0746461692 sau fix 0265772220

Găsiți publicațiile noastre pe: <https://crenelurisighisorene.wordpress.com>

Paul Mecet - Portrete

